

چاپی دووہم

بہرلہ وہی قاوہ کہ سارد بیٹہ وہ

توشیکازو کاواگیچی
لہ ٹینگلیزیہ وہ: ساکار حسین

به رله وهی
قاوه که سارد بیته وه

Warzer
Book

کتابخانه گولدن بوک و بلاوکردهوه

دهتوانن سەرچەم کتێبه دلفوازهکانتان لهریگی
پهجهکانی گولدن بووکوه دارا بکن و بگاته دهستان.

Golden Book • Ktebfroshe warzer

Warzer Book • Ktebfroshe warzer

07701598762 - 07501444434

به رله وهی قاوه که سارد ببیته وه

توشیکازو کاواگیچی

له ئینگلیزییه وه: ساکار حسین

ناوی کتیب: بهرله وهی قاوه که سارد بیته وه
 بابته: رومان
 نووسه: توشیکازو کاواگیچ
 وهرگیچ: ساکار حسین
 پیداجونه وه: سیروان سلیمان
 دیزاین: هاریم عوسمان
 قهبارهی کتیب: ۱۲سم * ۲۱سم
 چاپ: چاپخانه ی چوارچرا
 تیراژ: ۱۰۰۰ دانه
 نوره ی چاپ: چاپی یه که م
 سالی چاپ: ۲۰۲۳ ز

له بهرله وه بهریتی گشتیی کتیبخانه گشتیه کان
 ژماره ی سپاردنی (۱۲۷۵) ی سالی ۲۰۲۳ ی پندراوه

مافی له چاپدانه وه ر بلاوکردنه وه ی پاریراوه

کتیبخانه ی گۆلدن بووک
 بو چاپ و بلاوکردنه وه

07701598762 - 07501444434

Golden book • ktebfroshe warzer

Warzer Book • Ktebfroshe warzer

دمتوان سهرجه م کتیب دلمواردکانتان لهریگی
 پیچەگانی گۆلدن بووک وه دایا بکن و بکته دمتان

تەنیا حاجى | *Tanya Haji*

public channel

Description

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

♥ چەنالىك تاييەت بە كتيب و بابەتى جياواز ♥

ئەم كتيبە لەلايان سارا نامىق كراوہ بە pdf
يئويستى بە دوعايە دوعاى خيىرى بۇ بكن

چەنال

<https://t.me/tanyahaji7>

بۇ راوبۇچون و پسيار بۇ كتيب مەينيرە ↓

@tanyahaji22

ئەكاونت ↓

<https://linktr.ee/tanyahaji22>

t.me/tanyahaji7

Invite Link

له يه کيک له کولانه تهنګه کانی شاری تۆکيؤدا قاوه خانه يه کی
خنجيله هه بوو، که زۆر به ناوازه يی خزمه تی کړي اړه کانی ده کړد،
زیاد له سهر ساله به شیکي خه لکه که له بهر نه وه سهر دانی
قاوه خانه که ده کهن تا کو گه شتی کات نه نجام بدهن.

له په رتوکی "به رله وهی قاوه که سارد بېیته وه" چوار
سهر دانی که رمان هه یه. هر يه کيکیان بۆ مه به ستيکی جياواز
ده گه پړينه وه رابردوو، يه که میان بۆ دنيا بوونه له به لینی
خوشه ويسته که ی، دوو همیش بۆ وهر گرتنی نامه يه ک له
خوشه ويسته که ی، سيیه میښ بۆ بيښنه وهی خوشه که که ی، کوتا
دانه ش بۆ زانینی شانسی له دايکيوونی نه و کچه يان که ږوون
نييه دېته دونيا يا خود نا.

به لام گه شته که يان به بی مه ترسی به پړيوه ناچیت بېنگومان؛
کړي اړه کان ده بیت له سهر کورسيه کی ديار يکړاو دابنيشن،
نا بیت جيبه ييلن. له کوتايشدا ده بیت بگه پړينه وه ئيستايان
به رله وهی قاوه که سارد بېیته وه...

فليمه که ی توشیکازو کاواگوچی دوو پرسياړی ناياب له
ميشکدا ده ورورژينيت، نه گهر بگه پړينه وه رابردوو ده ته ویت کي
بيښيت؟ بۆ چ مه به ستيک ده ته ویت بيښيت؟

رۇمانىكە دۋاي خويندەنەۋەي توشى تىرپامانىكى قولىت
دەكات لەسەر رابردوو و ئىستا و داھاتوو، بەلام پىت دەلى؛
گرنىگرىن سەرمایەي تۇ ئىستايە بەو كەسانەۋە كە لە دەورتىن
و بيانپاريزە، چونكە دواتر حەسرەتى زەردەخەنەيەك بە
پوياندا دلت ويران دەكات.

نگہر بگہر پیٹھوہ رابر دوو، ددھویت کی ببینیت؟

ناوه پړوک

۱. خوشه ويسته کان
۲. ژن و ميرده که
۳. خوشکه کان
۴. دايک و منداله که

کاره کته ره کانی په رتو که که

کازوو: کارسون و ناموزای ناگاری
خاتوونه کراس سپیه که: نه و خاتوونه یه که له سه ر
کورسپیه که دانیشتووه
ناگاری: خاوه نی قاوه خانه که
کی: هاوسه ری ناگاری
فومیکو: خوشه ویستی گورو یه
گورو: خوشه ویستی فومیکویه که ده چیت بو نه مه ریکا
هیرای: خاوه نی باره که یه
کومی: خوشکی هیرایه
فوساجی: یه کیکه له کریاره کان و تووشی زه هایمه ر بووه
کو هتاکي: هاوسه ری فوساجیه
کومی: کچی ناگاری و کییه

۱

خۆشەویستەکان

پیاوێک بە دەم ورتە ورتە وەستایە سەرینی و جانتاکە
بەدوای خۆیدا راکێشا.

گورو: "ئای خۆدایە، کات چەندە؟ ببورە، دەبێت بڕۆم."
ژنەکە گوتی: "ئێ؟"

ئافەرەتەکە هێشتا لە بابەتەکە تێنەگەیشتبوو، چونکە پنی
وانەبوو خۆشەویستەکە ی بۆ ئەو بانگی کردبێت کە پەيوەندییە
سی سالاە جیدیەکیان کوتایی پینھینیت... لەو کاتەدا پیاوێک
گوتی کە دەیهوینت بپروات بۆ ئەمەریکا، فرۆکەکە ی چەند
کاتریمینکی تر دەفریت بەرەو ئەوێ. لەم کاتەدا بەبی ئەوێ
ئافەرەتەکە پرسیار بکات تێگەیشت کە گفتوگو جیدیەکیان
دەربارە ی جیاپوونەوێ. لەو ساتەدا درکی بەو کرد بە هەلە
هیوای بە بابەتەکە هەبوو، چونکە لە مێشکی خۆیدا بەو هیوایە
رۆیشتبوو کە خۆشەویستەکە ی پنی بلێت: "شووم پێدەکەیت؟"
بۆ نمونە.

“چی؟” پیاوہکە بەبی ئەوہی سەیری ناو چاوی بکات وای گوت.

ئافرەتەکە پرسى: “باشە من شایەنى ئەوہ نیم پوونکردنەوہم بۆ بدەیت؟”

پیاو و ئافرەتەکە لە ناو قاوہخانەيەکی بێپەنجەرە دانیشتبوون، ئافرەتەکە بە تۆنیکى خەمبارانەوہ قسەکەى کرد کە پیاوہکە هیچ کات حەزى لەو جۆرە نەبوو.

قاوہخانەکە تەنہا بە چەند گلوپیک پووناک ببووە، بەبی ئەوہى تروسکایى پووناکییەک بێتە ژوورەوہ، تەنانەت هیچ کاتژمیریکیش بە دیواری ژوورى قاوہخانەکەوہ نەبوو، بۆیە ئەگەر لەوئى دانیشتیایە ئەسقەم بوو بزانی ت شەوہ یاخود رۆژە.

تەنہا سى کاتژمیری گەورەى کون بە دیواری قاوہخانەکە ھەلواسرابوو کە ھەر یەکیکیان کاتژمیریک بوو مروف نەیدەزانى کامەیان کاتە راستەکەى ئیستایە، یاخود ئەو کاتژمیرانە لە کار نەکەوتوون؟

ئەو کەسانەى کە تازە دەھاتنە ناو قاوہخانەکە دەبوو تەماشای کاتژمیرە دەستیيەکانى خویان بکەن تاکو بزانی کاتژمیری راست چەندە، پیاوہکە ھەمان کارى ئەنجام دا، دواتر برویەکی ھەلتەکاند و لیوی خۆی گەست.

ئافرەتەکە توانى رەفتارى داھاتووی پیشبینى بکات.

نافرته که کوتی: "بوجی بهم جورہ رہفتار دہکیت؟ وہک
نہوہی تہنہا من ہوکاری نازارت ہم؟"

پیاوہ کہ بہی نہ وہی هیچ بلیت تہنہا لیوی خوی دہگہست۔
ثافرہ تہ کہ کوتی: "کہ واتہ دہتویست من یہ کہم کہس بم ئوہ
بلیم؟"

دواتر دهستی برد بۆ قاوه‌که‌ی و خواردییه‌وه به دهنگیکی
خه‌مناکه‌وه. پیاوه‌که دووباره ته‌ماشای کاتژمیره‌که‌ی کرده‌وه،
وا پیده‌چوو کاتی رویشتنی هاتبیت له قاوه‌خانه‌که.
پیاوه‌که تا ده‌هات دله‌راوکیکه‌ی زیاترده‌بوو، ژنه‌که کوپه
قاوه‌که‌ی دانه‌یه‌وه سه‌ر میزه‌که. زرم!

پیاوه که هستایه وه سهر پین هه ناسه یه کی قولی هه لمژییه وه،
دووباره دهستی به قژیدا هینا، پاشان دانیشته وه له سهر
کورسییه که، به هیمنی ته ماشای ده مووچاوی ژنه که ی ده کرد.
ژنه که ش به هیمنی دانیشتبوو دهستی له سهر کوشی دانا بوو،
له پیاوه که ی دهر وانی وه که نه وه ی هیچ شتیک پرووی نه دابیت..
پیاوه که که پیشتر په له ی بوو نه مجاره هیچ به په له نه بوو،
به ئافره ته که ی گوت: "ته ماشا که ..."

پیاوکه هیچی تری نه گوت، ئه مجاره سه رقالي
خو کو کړدنه ودهش نه بوو، ئا فرته که سه ری داخست به بی ئه وهی
بو یه کجاریش ته ماشای بکات پیی گوت: 'بوچی نارویت؟ کاتی
نه هاتووه برویت؟'

ٹافره ته كه كه پيشتر داواي پروونكر دنه ودي ده كرد نه مجاره
ره تيكر دوه وابلت، پياوه كه به سه رسامييه وه ته ماشاي ده كرد،
ده بيت ٹافره ته كه مه به ستي چي بيت!

ٹافره ته كه سهری هه لبري ته ماشاي پياوه كه ي ده كرد، ته نها
به هيمنيه وه سهرنجي ددها و هيچي تر، پياوه كه له كورسييه كه ي
هه ستايه وه و چوه لاي ژمير ياره كه، به نه رمي پني گوت؛
”ده مه ويت پاره كه بدهم.“

ژنه كه ده ستي پياوه كه ي گه رانده وه و پني گوت؛ ”من كه مينك
زياتر ده مينمه وه بويه من پاره كه ددهم.“

پياوه كه گوني به قسه ي ٹافره ته كه نه دا پاره كه ي دا به
ژمير ياره كه؛ ”پنكه وه ين.“

ٹافره ته كه؛ ”ئوو، پني گوتيت وازي ليبيته.“
پياوه كه به بي گويدانه ٹافره ته كه هه زار يه ني له جزدانه كه ي
ده رهينا؛ ”زياده كه ي هه لبره“ پاشان پاره كه ي دا به ژمير ياره كه.
دواتر پياوه كه جانتاكانی کوکرده وه و به خه مباری قاوه خانه كه ي
جيهيشت و رويشت.

تهق-تهق

فوميكو كياكاوه؛ ”نهم پرووداوه هه فته يهك بهر له ئيستا
پروويدا.“

كوپه كه ي داناييه وه سهر ميزه كه ي، ته واوي كر يار و
گارسونه كان گوييان له چيروكه كه ي فوميكو گرتبوو.

بەرله وهی قاوه که سارد بیه وه.

فومیکو پیش نه وهی قوناغی دواناوهندی تهواو بکات
شهش زمانی دهزانی، دواتریش توانیبووی پلهی به کهم له سهر
ناستی زانکوی واسیدا به دهست بهینیت، دواتر توانی له کهل
گروپی ته که نه لوژی پزشکی کاربکات له تۆکیو، له دووهم سالی
کارکردنه کهیدا به ئاسانی له کهل گروپی پروژهی ده ماریدا کاری
ده کرد، ئاوه رتیکي به هیز و زیرهک بوو له بواره کهی خویدا.

ئه مبرو فومیکو جلوه برگی کاری له بهردایه، که له ته نووره
و چاکه تیکی رهش و کراسیکی سپی پیکهاتووه، به پیی
جلوه برگی کهی بیت له کاره وه ده که ریته وه بۆ مال.

فومیکو له ناو نه و جل و بهرگی ده دره وشایه وه، جووتیک
پیناوی رهشی نووک باریکی له پیدا بوو که زیاتر شیوهی
وه کو نمایشکاره کان ده رده که وت، هه ر که سینک بیبینیایه
پتی سه رسام ده بوو، چونکه خانمیک بوو تیکه ل له جوانی و
زیره کی.

فومیکو له رابردوودا بیرکردنه وهی بهم جوهره نه بوو،
چونکه له رابردوودا نه وهی بییری لیده کرده وه ته نها خوی
بو کارکردن ته رخا ن کردبوو، به لام نه وه نه وه ناگه یه نیت
هه رگیز له خوشه ویستیدا نه بوو بیت، نه خیر. به لکو گرنگی
زیاتر به کاره کهی ده دات، چونکه هه میشه ده یگوت: کاره کهم
خوشه ویستی منه.

وه کو خوی ده لیت چه ندان پیاوی تاقیکردوته وه، به لام له
کو تایدا کاره کهی بۆ ماوه ته وه.

ئەو پياوۋەي لە سەرەتاوۋە فۇمىكو قسەي لەبارەدە دەكرد
گورو كەتادا بوو، كە ئەندازيارى سىستەمە وەكو فۇمىكو
لە كۇمپانىيەكى بوارى پزىشكى كار دەكات، دواتر بوودە
خۇشەويستى فۇمىكو دووسال بەر لە ئىستا، لەوكاتەي
سەرقالى ئامادەكردى پروژەيەك بوون بەهاوبەشى بۇ يەكك
لە كرىارەكان.

هەفتەي پيشوو گورو داواي لە فۇمىكو كرد كە يەكتر ببين و
لەسەر بابەتيكى گرنگ قسەبەكن، فۇمىكو بە عەزىيەكى پەمەيى
گول گولى سىي و قاپوتىكى بىجىيەوۋە گەيشتە قاوۋەخانەكە،
سەرنجى تەواوي ئەو پياوانەي راكىشابوو كە بەلاياندا
تيپەربووبوو، چونكە ئەم شىوازە دەرکەوتنەي بۇ فۇمىكو
زۆر تازە بوو، فۇمىكو هەميشە بە جلو بەرگى فەرمىيەوۋە
دەردەكەوت، هەر بەوۋەش ناسرابوو تەنانەت لەو كاتانەشى
كە دەچووۋە ژووان لەگەل گورو هەر قاتى دەپۇشى، چونكە
زۆربەي كات لەسەر كار يەكترىان دەبىنى.

لەبەر ئەوۋەي گورو گووتبووي بابەتەكە گرنگە بۇيە فۇمىكو
بەتايبەت جلى كرىبوو خوى ئامادەكردبوو بۇ ببىنى گورو.
هەردووكان گەيشتە قاوۋەخانەكەي كە داياتنابوو لىنى يەكتر
ببىن، بەلام قاوۋەخانەكە داخرابوو، ئەوانىش دلتەنگ بوون بە
بابەتەكە، چونكە ئەوي جىيەكى ببەنگ بوو، دەيانتوانى بە
ئاسانى قسە تايبەتەكانيان بكن.

به ناچاری شوینه که یان به جیهیشت، ده بوو جیهه کی تر بدوزنه وه، له ناوه راستی شه قامه که قاوه خانه یه کی تری بچکوله یان دوزیه وه، چونکه پیشتر نه چووبون بو نه و جیهه، هیچ بیروکه یه کیان نه بوو ناخو ده بیت له ناوه وه چون بیت دیمه نه که، ناوی قاوه خانه که له شیعره یه کیک له گورانییه کان ده چوو که پیشتر فومیکو گونی لیگرتبوو.

دوای نه وهی چوونه ناو قاوه خانه که، جیهه که زور له وه بچوو کتر بوو که چاوه ربیان ده کرد، ته نها جی نو کریار ده بوو، سی کورسی لیوو له به رده م میزی ژمین یاره که له گهل دوو میزی جیاوان.

به ته واوی 'بابه تیکی گرنگ' له میشکی فومیکو چوو ده ره وه، چونکه شوینه که به جۆریک بوو ده بوو به چه قسه بکه ن، یه کیکی تر له شته خراپه کان نه وه بوو که گلۆپه کانی قاوه خانه که زور کزبوون ...

له جیهه ک ده چوو بو ریکه و تنه نادیاره کان...

به ترسه وه فومیکو چوو ناو قاوه خانه که، له کورسییه به تاله که دانیشت، قاوه خانه که ته نها گارسون و سی کریاری تری لیوو، له میزنیکیان ژنیک دانیشتبوو که عزییه کی سپی له به ردا بوو په رتوو کیکی به دهسته وه بوو ده یخوینده وه.

له ولاتر پیاویک دانیشتبوو تینوسیکی بچوو کی له دهستبوو که شتی تیدا ده نووسییه وه.

ژنیکی تریش له لای کاشیره که دانیشتبوو که بلوسیکی
سوور و پانتولیکی سهوزی له پیدابوو، چاوی له سهر فومیکو
لانه دا تا کو له سهر کورسیه که ی دانیشست، دواتر سهرنجی
له سهر قسه کانی گورو و فومیکو بوو ناخو چی دهلین، دواتر
بانگی گارسونه که ی کرد، به چاو پتی گوت که ته ماشایان بکات
باسی چی دهکن.

به پتی دهربرینه کانی فومیکو ژنه که گوتی: "ئه وه ی من
دهیبنم ئه وه یه..."

له راستیدا ژنه که هیچی نه دهیبنی، ته نها به ته ماشاکردنی
فومیکو بریاری له سهر شته کان دهدا، ژنه که ناوی یایکو هیرای
بوو، ژنه که له سییه کانی ته مه نیدا بوو قاوه خانه که ببوو جینی
همیشه یی ئه و، پیش کارکردن دهاته قاوه خانه که قاوه یه کی
داوا ده کرد.

جله کانی زوربه ی کات له یه ک دهچوو، به لام ئه مرق به
شینوازیکی زور جیاواز هاتبوو بو قاوه خانه که، هیرای قاچی
له سهر قاچ دانابوو، گویی شلکردبوو بو قسه کانی فومیکو.

تهق-تهق

فومیکو: "ئه وه ی تو باسی ده که یت ههفته یه پیش ئیستا بوو،
بیرت ده که ویته وه؟"

فومیکو سهری هه لبری و بانگی گارسونه که ی کرد؛
"هممم... به لی."

گارسونهکه بهبی نهوهی سهر ههلبری و تهماشای
دهموچاوی فومیکو بکات وهلامی دایهوه.

گارسونهکه ناوی کازوو توکیتا بوو، ناموزای سهرکاری
(خاوهنی قاوهخانهکه) بوو، کازوو کاری له قاوهخانهکه دهکرد
وهکو گارسون، له ههمان کاتدا خویندکاری بهشی هونهر بوو
له زانکوی توکیو. کازوو دهموچاویکی پان و پرومهتیکی خر و
دوو چاوی بچووکی ههبوو، دهموچاوی لهو جوړه کهسانه بوو
که تاک بوون، ههر بویه کاتیک چاوت دابخستایه و بتویستایه
وینای بکهیت نهستهه بوو بیرت بیتهوه دهموچاوی چون
بووه، کازوو هاوړینی کهم بوو، چونکه تا رادهیهک کهسینکی
داخراو بوو.

هیرای پرسپاری کرد؛ 'ئهی چی دهربارهی نهو؟ نیستا
له کونیه؟' دهستیکی به کویهکهوه بوو یاری پیدهکرد لهنیو
دهستهکانی نهو قسهیهی کرد، بهلام بهبی نهوهی وهها
دهربکهویت بهلایهوه گرنگه یاخود نا.

فومیکو به ههناسه هه لکیشانهوه گوتی؛ 'نهمهریکا'.
هیرای گوتی؛ 'کهواته خوشهویسته کهت نهوهی ههلبژارد که
بچیت له نهمهریکا کار بکات؟'

فومیکو به نارازهییهوه گوتی؛ 'نا نهوه راست نییه؟'
هیرای؛ 'ئی تو وا بلن، بهلام نهوهی راسته نهوهیه که نهو
چوو بۆ نهمهریکا، ئهی مهگه ر وانیه؟'

فومیکو؛ 'تو هیچ تینهگه یشتی لهوهی که گوتم؟'

’دہمویست پر بہ قورگم ہاوار بکہم بلیم مہرو، بہ لام لہ
 ہمان کاتدا من زور خوشحال بووم بہوہی کہ بروات۔
 ہیرای ہندیک چہرہ ساتی ہلدایہ ناو دہمیہوہ و کوتی،
 ’جوان دانت پیدانا، چونکہ ہموو نافرہ تیک ٹو کارہ ناکات۔
 فومیکو قسہ کہی ناراستہی کازوو کرد بہ ٹومیدی پشتگیری:
 ’تو تیکہ یشتیت وایہ؟‘

کازوو کہمیک بیری کردہوہ، پاشان کوتی؛ ’تو کوت
 ناتہ ویت بچیتہ ٹہ مہریکا وایہ؟‘
 کازوو یہ کیک بوو لہو کہ سانہی بی پیچوو پہنا دہچوہ
 ناو بابہ تہ کہ۔

’باشہ...ئی من... نا وا نا بہ لام...‘ چونکہ بہم قورسیہ
 فومیکو وہ لامی دایہوہ ہیرای کوتی؛ ’بہ راستی قورسہ لیت
 تیکہ ین۔‘

ٹہ گہر ہیرای لہ جئی فومیکو بوایہ راستہ وخو دہستی
 دہ کردہ گریان و دہ پارایہوہ؛ ’تکایہ مہرو!‘ چونکہ ہیرای
 شارہزا بوو لہ فرمیسک رشتندا۔

فومیکو پرووی کردہ کازو کوتی؛ ’تکایہ بمگہ پینہوہ ٹو
 پروژہی ... بمگہ پینہوہ ہفتہ یہک پیش ٹیستا۔‘

پیش ٹہوہی کازوو وہ لام بداتہوہ ہیرای ہلدایہ؛ ’چی
 تو دہتہ ویت بگہ پینتہوہ رابردوو؟‘ پرووی کردہ کازوو کوتی؛
 ’ٹو دہیہ ویت بگہ پینتہوہ رابردوو۔‘

کازوو بہ ٹاسایی وہ لامی دایہوہ؛ ’ٹوو...‘

چه‌دین سال تیپه‌ریووه به‌سەر ناوساکی قاوه‌خانه‌که‌دا،
 که پیی ده‌لین قاوه‌خانه‌ی گه‌شتی کات، یاخود قاوه‌خانه‌ی
 ئەفسانه‌که، که حەلک پییان وایه لەم جییه‌دا ده‌توانن بگه‌ریه‌وه
 رابردوو، دوا‌ی چه‌ند روژیک فۆمیکۆ ئەو قسه‌یه‌ی له‌ می‌شکی
 سربویه‌وه ده‌رباره‌ی قاوه‌خانه‌که، شه‌و داها‌ت ته‌ماشای
 به‌رنامه‌ی ته‌له‌فیزۆنی ده‌کرد، باسی شوینه‌ داخراوه‌کانی ده‌کرد
 به‌رنامه‌که، له‌و ساته‌دا فۆمیکۆ قاوه‌خانه‌که‌ی بیرکه‌وته‌وه که
 ناو‌نیشانه‌که‌ی به‌و جو‌ره‌یه‌ ده‌نگه‌رینینه‌وه رابردوو، بیرکردنه‌وه
 له‌ باب‌ه‌ته‌که‌ ئالۆز بوو، به‌لام هیشتا یاده‌وه‌ریه‌کی نا‌ئاسایی بوو
 بۆ فۆمیکۆ.

ئەگەر بگه‌رینه‌وه رابردوو، ره‌نگه‌ بتوانم هه‌ندیک پرو‌داو
 چاک بکه‌مه‌وه. ده‌توانم له‌گه‌ل گۆرۆ جاریکی تر قسه‌ بکه‌م.
 ئەم قسه‌یه‌ له‌ می‌شکیدا دووباره‌ و دووباره‌ ده‌بویه‌وه،
 به‌رده‌وام، به‌جو‌ریک نه‌یده‌توانی بیر له‌ شتیکی تر بکاته‌وه.
 پۆژی دواتر چووه‌ سه‌رکاره‌که‌ی، به‌لام به‌ ته‌واوی له‌ بیر
 کرد‌نانی به‌یانی بخوات، له‌وه‌ش زیاتر هیچ بیر لای ئیشه‌که‌ی
 نه‌بوو، ته‌نها دانیشتیوو کاتی له‌وی به‌سەر ده‌برد.
 ته‌واوی کاره‌کانی شه‌و پۆژه‌ی پر‌بوون له‌ هه‌له‌ و
 که‌موکورتی، به‌لام فۆمیکۆ هیچ پێیانه‌وه سه‌رقال نه‌بوو،
 ته‌نانه‌ت هاوکاره‌که‌ی له‌ بارودۆخی پرسییوو، به‌لام ئەو په‌تی
 کرده‌وه بۆی باس بکات کیشه‌ی جییه‌.

به ته واوی سی خوله کی پیویست بوو تا کو به شه مه نده فەر
له کومپانیا که وه بچیت بو قاوه خانه که، به هه ناسه برکی خوی
که یانده قاوه خانه که، راسته وخو چووه لای کازوو.

تکایه بکه ریته وه رابردوو؟

راسته وخو ته و رسته یه ی له دم هاته دهره وه پینش نه وه ی
کازوو وه لای سلاوه که شی بداته وه.

کازوو به سه رسامی ته نها له فومیکوی دهروانی، بی نه وه ی
هیچ قسه یه ک بکات، هیرایش سه ری سورما بوو له بارودوخه که.
ته و که سانه ی که ده یانزانی به و جوره که شتی کات هه یه
له قاوه خانه که ته نها کازوو، هیرای، خاتوونه کراس سپیه که و
پیاهه که بوو که تینوسه که ی به دهسته وه بوو. واته هه مان ته و
ده مووچاوانه ی هه فته ی پینشوو. به نیگه رانییه وه فومیکو پرسى؛
ده توانم بکه ریته وه رابردوو وایه؟

رهنگه واباشتر بوو بیت به و پرسیاره دهستی پیکرد بیت،
به لام تازه درهنگ بوو. دووباره پرسى؛ ده کریت یاخود نا؟
کازوو؛ همممم ته...

فومیکو سه رنجی قسه کانی دا، وه ها دیار نه بوو بلیت نه خیر،
یاخود دهنگی نه خیر له ده مییه وه دهر بچیت؛ تکایه بمنیره وه
رابردوو!

هیرای به سه رنجه وه پرسى؛ ده ته ویت بکه ریته وه رابردوو،
به لام ده ته ویت چی نه نجام بدهیت؟
بارودوخه که م راست ده کرده وه.

هیرای سهری له قاند و کوتی؛ "تیده کهم..."

"تکایه!" دهنگی پر به قاوه خانه که دهنگی ده دایه وه.

بیرۆکه ی هاوسه رگیری کردنی له گهل گورو له میشتکی دابوو، چونکه له لایه ک ته مه نی ببوو بیست و ههشت سال، له لایه کی تریش به و دوا بیانهش دایک و باوکی زوریان له سهر ده گوت که ی بیر له هاوسه رگیری ده که یته وه؟ ئایا هیچ پیاوینکی باش نه هاتوته ژیا نته وه؟ له هه مووی ناخو شتر سالی پار خوشکه بیست و پینج سالانه که ی هاوسه رگیری کرد، هه فته ی پیشووش ئیمه یلی له برا بیست و سی سالانه که یه وه پینگه یشت که هاوسه رگیری له گهل کچینکا کردوو ده دای ته وه ی دوو گیان بووه، واته ته نها فومیکو به سه لتی ماوه ته وه.

فومیکو سه ره تا هیچ بیر ی له باب ته که نه کرد بویه وه، به لام دوا ی ته وه ی خوشکه بچو و که که ی هاوسه رگیری کرد هه سته به وه کرد پئویسته ته میس هاوسه رگیری له گهل گورو بکات.

هیرای جگه ره یه کی له گیرفانی پانتۆ له که ی دهره ئنا و پرووی کرده کازوو و کوتی؛ "وا باشتره پروونکردنه وه یه کی به رچاوی بو بغه ییت ته ی وانیه؟"

کازوو کوتی؛ "منیش پیم وایه ده بیته وا بکه م." دواتر کازوو له لای چیشته خانه که هاته دهره وه، له بهرده م فومیکو وه سته، به چاوه میهره بانه کانی لنی دهر وانی، پاشان پنی گوت؛ "گویی بگره ده بیته زور به باشی گویم بو بگریت باشه؟"

فومیکو؛ "چی؟"

“دەتوانىت بگەرىننەتەۋە بەلى، بەلام ..

“بەلام چى؟”

“كاتىك دەگەرىننەتەۋە گىرگىننەتەۋە بە سەختى ھەۋلىت

داۋە، ئىستە بە ھىچ جۆرىك ناگۆرىت.”

ئىستە بە ھىچ جۆرىك ناگۆرىت. ئەۋ دىرە ئەۋە بوۋ كە

فۇمىكۇ بە ھىچ جۆرىك خۇي بۇ ئامادە نەكردىبوۋ؛ “ئى؟”

“تەننەت ئەگەر بگەرىننەتەۋە رابىردوۋىش ھىممىم... بە

خۇشەۋىستەكەت كە چۈۋە بۇ ئەمەرىكا بلىت ھەست بە چى

دەكەيت...”

“تەننەت ئەگەر ھەستەكانى خۇشىمى پى بلىم؟”

كازوۋ؛ “ئىستە بە ھىچ جۆرىك ناگۆرىت.”

“چى؟” فۇمىكۇ بە سەرسامىيەۋە ۋاى گوت، چۈنكە ھىچ

چاۋەرىنى ئەۋ كاردانەۋە ۋ قسەيە نەبوۋ.

بەلام كازوۋ لەبەرئەۋەى راھاتوۋە كەمتىن قسەبكات ۋ

ئەۋ كاتانەش راستىيەكان بلىت، بۇيە بەلایەۋە گىرگىن نەبوۋ

فۇمىكۇ چۈن بىر دەكەتەۋە، بەردەۋامى دا بە قسەكانى ۋ گوتى؛

“گەرانەۋەت بۇ رابىردوۋى ناتوانىت ۋەھا لە خۇشەۋىستەكەت

بكات نەروات بۇ ئەمەرىكا.”

تەزوۋىك تەۋاۋى لەشى فۇمىكۇى كرتەۋە، نوقم بوۋبوۋ لەناۋ

قسەكانى كازوۋ دا، كازوۋ دىرئەۋى پىدا ۋ گوتى؛ “تەننەت ئەگەر

بگەرىننەتەۋە رابىردوۋى تەۋاۋى ھەستەكانى خۇتى بۇ دەرىبىرىت ئەۋا

بە ھىچ جۆرىك ئىستات ناگۆرىت ۋ پى لە ئەۋ ناگىرىت نەروات.”

فومیکو به سهرسورماوییهوه کوتی! ههست ناکهیت بهم
حوره زور له نامانجه سهرهکییهکه دووردهکه وینهوه؟
هیرای: با راستهوخو هیرش نهکهینه سهر په یامهکه.
جگهرهیهکی تری داگیرساند و هیچ سهرسام نهبوو به
قسهکانی فومیکو.

فومیکو: 'بوچی؟' چاوی بریبووو نیو چاوهکانی کازوو،
چاوهپیی وهلامی دهکرد: 'بوچی وهلامم بدهوه من له تو
دهپرسم؟'

کازوو: 'چونکه نهوه یاساییه.'

پهنگه نیمه له فیلم یاخود پۆماندا گهشتی کاتمان بیستیت.
له ههتدیکیاندا دهلیت مهچۆ ناوهراستی هیچ شتیکهوه که
نیستات بگوریت. بۆ نمونه بگهپنیهوه رابردوو تاکو رینگه له
هاوسهرگیری نیوان دایک و باوکت بگريت، نهو کاته تۆش له
نیستادا دهسپرنیهوه و بوونت نامینیت.

نهمه یهکیک بوو لهو یاسا نهگۆرانهی که فومیکو درکی
پیکردبوو و بیستبووی دهربارهی گهشتی کات، نهگهر رابردوو
بگوریت نهوای بنگومان نیستاشت دهگوریت.

بۆ نمونه نهو دهیویست بگهپنیهوه دواوه و سهرلهنوی
دهست پیکاتهوه، بهلام نهمه رووی نهدهدا، چونکه تهنها
خهونیک بوو.

نهوهی فومیکو لینی تینهدهگهیشته نهوه بوو بوچی هیچ
یاسایهکمان نییه بۆ نهوهی نهگهر رابردوو بگورین نیستا هه

به نه گوری ده مینیته وه. تاکه پروونکردنه وه که کازوو کردی
دهرباره ی نه م یاسایه نه وه بوو که پیی بلیت نه مه یاسایه.
کازوو ههولی ددها تهنها به شیوازیکی هاوریانه بابته که ی
تینگه یه نیت، نه وهک به شیوازیکی که هوکاره که شی بو
پروونبکاته وه، رهنگه هینده سهخت بوو بیت کازوو نه یتوانی بیت
پروونی بکاته وه، یاخود هوکاره که نه وهنده قورسه که رهنگه
قومیکو لینی تینه گات.

دووباره هیرای خوی هه لدایه ناوه گفتوگو که و گوتی؛ 'چه ند
به به ختیت' دووباره قومیکی تری له جگه ره که ی دهستی دا.
قومیکو ههستی دهکرد هه موو له شی دهستی به له رزین
کردو وه، چونکه هیچ وه لامیکی 'بوچی' دهست نه که وت. له وهش
زیاتر له سه ر میزه که ی به رده ستیدا پوژنامه یه کی لیوو که
نوسرابوو؛ نه و راستیه نه زانراوه ی درباره ی قاوه خانه ی
گه شتی کات بزانه.

قاوه خانه که به ناوی بهرز و نزم ناوئرابوو، که هه مووان
ده یانزانی شتیکی مه حالی تیدا نه انجام دهدریت، نه ویش گه شتی
کاته، به لام نه وه ی کپیاره کانی بیزار دهکرد و په شیمانی
دهکردنه وه له نه انجامدانی گه شته که یاساکان بوو، که به م
جوړه بوون، یاسای یه که م: تهنها ده توانیت بگه ریته وه نه و
که سانه ببینیت که پیشتر سهردانی قاوه خانه که یان کردبیت.
یاسایه کی تر نه وه بوو هه رچه ندی رابردوو بگوریت نیستا به
هیچ جوریک ناگوریت. پرسپاری هوکاری نه مه زور دهکرا،
به لام وه لامیکی دیاری نه بوو.

ته نانه ت نه و نوسه ره شی بابه ته که ی نووسیوو که سیک
دهست نه که وتبوو که رابینه وه رابردوو پاشان نیستا. هر بویه
هه ندیک کهس کاره که یان به بی هووده داده نا. چونکه هیچ
سوودی نه بوو له گورینی نیستادا.

بابه ته که یاسی نه فسانه ی ده کرد، به لام کهس نه یده زانی.
فومیکو دوو باره سهرنجی که رایه وه لای هیرای که
له به رانه ریدا دانیشتبوو، پنده چوو یاسایه کی تری بو پروون
بکاته وه، نه وه ی وای له فومیکو کردبوو سهری بسورمیت
نه وه بوو ناخو بوچی قاوه که شه کری تینا کریت.

باش گوی بگره، ته نها یاسا کان نه مانه نین، یاسای
تریشمان هه یه، ده بیت ته نها له سهر نه م کورسییه دابنیشیت
باشه؟ هیرای پرووی کرده کازوو گوتی؛ چ شتیکی تر ماوه
بیرمان چوو بیت؟

کازوو له و کاته ی سهر قالی تیکردنی قاوه که بوو گوتی؛
کاتیکی دیاریکراوت هه یه ناگادار به.

فومیکو به سهر سورماوییه وه گوتی؛ کاتیکی دیاریکراو؟
کازوو به زه رده خه نه یه ک وه لامی دایه وه، هیرایش خوی
هه لدایه وه ناو قسه کان و گوتی؛ سهره پای نه م یاسانه ش هیشتا
خه لک ده یه ویت بگه رینه وه رابردوو. کاتیکی زور تپه ربوووه که
کریاریکی وه کو تومان نه دیوووه.

کازوو به شتوازی ناگادار کردنه وه؛ هیرای ...

“زبان له قاپیکی به تالدا خزمهت ناکات، نیتړ بوچی دهست
هه لنگریت؟”

تهق-تهق

نافره تیکی شوخ و شهنګ که بلوسینکی بیجی و پانتولیکی
قاوه یی له پیدا بوو، جانتایه کی قوماشی سپی له دهست بوو،
چاوه کانی ددره و شانده وه خوی کرد به قاوه خانه که دا.
“سلو کازوو”

“سلو خوشکی”

کازوو به خوشک بانگی دهکرد، به لام له راستیدا خوشکی
نه بوو، به لکو هاوسه ری کی توکیتای ناموزای بوو.

“ته ماشا بکه چنده به جوانی گه شعیان کردووه.”

“به لی، دره خته گیلایه که زور به باشی گه شه دهکات.”

کازوو به هه مان شینوه قسه ی له گهل دهکرد، به لام که میکیش
جیاواز بوو وهک له وهی له گهل قومیکو قسه ی دهکرد.

هیرای سلوی لیکرد: “نئوارت باش.” به پیکه نینه وه له سهر

کورسییه که هه ستایه وه که به رانبر قومیکو دانیشتبوو کوتی؛

“له کوئی بوویت؟”

“نه خوشخانه”

“بوچی؟ بابته که پوژانه یه؟”

“به لی”

“ته مرق دهموو چاوت رهنگاورهنگ کردووه.”

کی: “به لی هه ست به باشی دهکه م.”

تهق-تهق

ساتی دواتر کی ون بوو، چووو ژووری پشتی میزی
ژمیریارهکه.

دواتر پیاویکی بالا بهرز به جلی شیف و کلاوی شیفهوه
هاته دهرهوه له ژوورهکه، نهو پیاوه شیفهکه بوو خاوهنی
قاوهخانهکش، ناگاری توکیتا.
‘سلاو کازوو’

ناگاری راستهوخو بهرهو نهو پیاوه پویششت که پوژنامهکهی
بهدهستهوه بوو، به تهنه دانیشتبوو، کازووش کوپهکهی بهردهم
هیرای ههگرت و بردییه سهر میزی ژمیریارهکه. ناگاری به
هیمینییهوه چووو بهردهم پیاوهکهو گوتی؛ ‘فوساجی’.

پیاوهکه سهرهتا سهری ههلههبری، پتدهچوو به باشی گوئی
لهناوی خوی نهبووبیت، بهلام دواتر سهری بهرزکردهوه.
ناگاری بهپهوشتهوه سلای لیکرد؛ ‘سلاو’.

فوساجی وهلامی سلایهکهی دایهوه، بهلام دووباره تهماشای
پوژنامهکهی کردهوه بهبی نهوهی قسهی تر بکات. ناگاری
پووی کرده چیشتهخانهکه و بانگی کازووی کرد؛ ‘کازوو’

کازوو سهری هینایه دهرهوه؛ ‘بهلی، چی بووه؟’
‘تکایه دهتوانیت پهیهندی به کوهاکیهوه بکهیت؟’
بۆ ساتیک کازوو سهری سورما بوو، دواتر ناگاری گوتی؛
‘بهلی، چونکه بهدوایدا دهکهپین.’
کازوو درکی پیکرد؛ ‘ئوو بهلی’.

دوای که میک چووه چیشتهخانه که، دووباره بو نه وهی
 په یوه ندیبه که ی بکات، ناگاری چووه وه نه و دیو میزی
 ژمیریاره که، له ناویدا په رداخیکی شووشه ی دهرهینا، دواتر
 له ناو به فرگره که دا به فر و پرته قالی دهرهینا تاکو شهر به تی پی
 دروست بکات، له و کاته دا که ناگاری سهر قالی شتنی په رداخه که
 بوو تاکو شهر به ته که ی له ناو بکات، گوینی له دهنگی که سیک
 بوو به نینو که کانی دهیکیشا به میزه که دا، له و کاته دا ناگاری
 ئاوری دایه وه هیرای دانیشتیوو له سهر کورسی به ردهم میزی
 ژمیریاره که، پیده چوو دهنگه که نه و بیت، هیرای که میک لینی
 هاته پیشه وه، پاشان گوتی؛ "چون بوو؟"

هیرای به دهنگی نزمه وه گوتی؛ "نه نجامی تاقیکردنه وه که
 چون بوو؟"

ناگاری هیچ وهلامی نه بوو، تنها سهری داخست، هیرای
 گوتی؛ "تایا خراب بوو؟"

کی به دلیکی لاوازه وه له دایک بوو بوو، زور به ی ژیانی
 له چوونه نه خوشخانه به سهر بر دبوو، ههولی دابوو که ژیانی
 ئاسایی ببیته وه، هه رچه نده هیرای هاوړینیان بوو، به لام ناگاری
 نه یده ویست زیاتر له سهر بایه ته که قسه بکات، بویه پرسى؛
 "شته کان لای تو چونن هیرای؟"

هیرای دلنیا نه بوو مه به ستی چیه گوتی؛ "مه به ستت چیه؟"
 "خوشکه که ت هاتبوو تاکو سهر دانت بکات وایه؟"

دوای نه وهی هیرای چاوینکی گیرا به قاوه خانه که دا گوتی؛

نوو بهلن وایزانم.

دایک و باوکت چوون بو گه شت وایه؟

بهلن، وایه.

ناکاری زور به وردی بابه ته کانی نه ده زانی، به لام نه وهی
ده رانی که له دواي دایک و باوکی ده بوو هیرای و خوشکه که ی
مه یخانه که به رینه به بن.

زه که بو خوشکه که ت قورس بیت نه کهر به ته نه و کاره
بکات.

نا، خوشکه که م به باشی ده توانیت ته وای کاره کان نه انجام
بدات بن هیچ هه له یه ک.

به لام هیشتا...

هیرای به بی ئومیدییه وه کوتی؛ زور درهنگ بووه ناتوانم
بکه ریمه وه.

بوچی نا؟

ته نانه ته کهر به ویت برۆمه وه ناتوانم یارمه تیده ر بم.

به لام...

به مهر حال سوپاس بو قاوه که ده بیت برۆم.

دواتر پاره ی قاوه که ی له سه ر میزی ژمیریاره که به جیه هیش
و رویشت، به په له له ده رگا که چوو ده ره وه وهک نه وه ی له
گفتوگو که رابکات.

تهق-تهق

دوای نه‌وهی ناگاری پاره‌ک‌هی هه‌لگرت‌ه‌وه که هیرای به‌جیی
هیشتبوو ته‌ماشای هومیکوی کرد، هیچ پرسیاریکی نه‌کرد
ده‌رباره‌ی ئاخو نه‌و خاتوونه کی بوو، بو هینده به‌په‌له رویشته.
کازوو: "سلاو برا."

هه‌رچه‌نده کازوو و ناگاری خوشک و برا نه‌بوون، به‌لام
کازوو به برا بانگی ده‌کرد: "به‌لئ؟"
"خوشکی په‌یوه‌ندیت پیوه ده‌کات."
"باشه وا هاتم." به‌په‌له ناگاری پاره‌ک‌هی خسته ناو ده‌ستی
کازوو‌ه‌وه.

کازوو: "کو‌هتاکی گوتی راسته‌وخو بو ئیره دیت."
ناگاری دوای بیستنی هه‌واله‌که گوتی: "ئاگاداری قاوه‌خانه‌که
ببه باشه؟"
"باشه."

دوای نه‌وهی هیرای و ناگاریش رویشتن ته‌نها فومیکو و
فوساجی و نه‌و خاتوونه‌ی لیمابووه که کتییی ده‌خوینده‌وه،
کازوو پاره‌ک‌هی خسته‌وه جیی خوی، پاشان کوپه‌ک‌هی هه‌لگرت
تاكو بیشوات، له‌و کاته‌دا تاکه ده‌نگیک گویی ده‌بییست ده‌نگی
چرکه چرکی کاترمیره کونه‌کانی دیواره‌که بوو.
"قاوه‌یه‌ک تکایه."

فوساجی کوپه‌ک‌هی به ده‌سته‌وه بوو له‌ودیو میزی ژمیریاره‌که‌وه
وه‌ستابوو. کازوو: "ئو، به‌لئ به دلنیا‌یه‌وه."
کازوو به‌په‌له گه‌رایه‌وه چیشته‌خانه‌که، پاشان کوپیکی پاکی
به‌ده‌سته‌وه بوو.

تهق-تهق

فومیکو خوی دابوو به سهر میزه که دا؛ "ته نانهت به و جوردهش
هر باشه."

له و کاته دا کازوو سهر قالی تیکردنی قاوه بوو بۆ فوساجی.
فومیکو؛ "ته نانهت ئه گهر نه شتوانم له گه لیدا بزیم ئاساییه."
کازوو؛ "راسته."

فومیکو ههستایه سهرپی و له کازوو نزیک بویه وه کوتی؛
"که واته بکه پرینه وه بۆ ههفتهیه ک پیش ئیستا."
همم... به لام."

کازوو بی ئه وهی هیچ شتیکی تر بلیت گه رایه وه ئه و دیو
میزی ژمیریاره که، چونکه ههستی به وه ده کرد که فومیکو
چهنده به بابته که نارهمهت بووه.

کازوو کوتی؛ "یاسایه کی ترمان هیه که زۆر گرنگه."

فومیکو؛ "چی؟ یاسای تر ماوه؟"

"ئیسنا ناگۆریت، که گه رایته وه ده بیت له سهر کورسییه که
نه جولیت، ههروه ها کاتیک دیاری کراوت هیه." فومیکو به
تورهیه وه دانه به دانه ی یاساکانی ده ژمارد.

"ئهم دانه یان بیکومان ده بیت سهر به کیشه ترین یاسا بیت."

ههستی به شله ژان و بیزاریکرد، چونکه بیکومان ئه و
یاسایه ی ماوه ته وه ده بیت له وانی تر سه ختر بیت، به لام
ناچار بوو.

‘باشه من رازیم نه گەر به وجوره بیت کیشه نییه باسی بکه.’
 کازوو به پهله چووه وه چیشتهخانه که تاکو کوپ و کتريه
 زیویه که بهینیت که کاره که ی پی نه نجام دهدات، فومیکوش
 هه ناسه یه کی قولی هه لمژی به ئومیدی نه وه ی بکه ریته وه و
 کارینک بکات گورۆ رابگریت له چوونی بو نه مه ریکا. له میشکی
 خویدا قسه کانی لیکده دایه وه که چی پی بلیت تاکو ریگری
 لیتکات له چوونی بو نه مه ریکا، ده یگوت رهنکه نه گەر بلیم مه رۆ
 نه و کاته په شیمان بیته وه و نه روات، واته هوکاری سه ره کی
 چوونی بو رابردوی به رچاو بوو که ده یویست ئیستا بگوریت.
 به لام نه وه یان شتیکی مه حال بوو، چونکه فومیکو هه رچه نه ده
 بکه رایه ته وه رابردوو نه و به هیه چ جۆرینک نهیده توانی ریگه
 بگریت له چوونه که ی گورۆ، به لام له هه مان کاتیشدا ته نها
 شانسی نه وه ی هه بوو که بیبینیت.

فومیکو بیرى ده کرده وه ئاخۆ نه و کاره ی کردوویه تی
 راسته یاخود هه له یه، به لام نه و شته ی نه ده زانی ته نها نه و دیره
 نه بیت که له میشکی دا ده خولایه وه نه گەر باش نه بیت نه ی بو
 خراب بیت؟ له و کاته دا فومیکو سه رقالی هه ناسه هه لکیشان
 بوو، کازوو هاته وه ئامیزی قاوه ئاماده کردن و کوپه که شی له
 ده ست بوو.

‘ته نها نه و کاته ده توانین کاره که نه نجام بده یین کاتیک
 کورسییه که به تال ده بیت.’

فومیکو به سه رسوپ ماوییه وه؛ ‘کام کورسییه؟’

به ره له وهی قاوه که سارد مسته وه ..

فومیکو چاوی به قاوه خانه که دا گیرا، به هه موو کورسییه کاندای
که له وه کاته دا به تال بوو، چاوی چووه سهر نهو کورسییه ی
که ژنه کراس سپییه که له سهری دانیشتووه، کازوو؛ نهو
کورسییه.

فومیکو به چپه وه لینی هاته پینش و کوتی؛ نه وهی که ژنه که ی
له سهر دانیشتووه؟
کازوو؛ به لئ.

کازوو قسه که ی ته واو نه کرد فومیکو به رهو لای ژنه که
پویششت.

فومیکو که نزیک بووه سهری سورما، ژنه که به جۆریک
بوو وهک نه وهی بلنیت ژنه که ههستی به وه نه کردووه که سیک
له به رده می وه ستاوه، جیا له وهش ژنه که کراسه که ی به هاره
بوو، پتده چوو هیچ چاکه تیکیشی پینه بی، که هیچ له گهل جلی
نهم وهرزه دا نه ده گونجا، فومیکو ههستی به وه کردبوو که
شتیک لیره دا نهینیه، به لام به لایه وه گرنگ نه بوو پرسیار بکات،
به لکو ده یویست کاره که کوتایی پینیت و پرزگاری بینت.

فومیکو به شینوازیکی فهرمیانه کوتی؛ ببوره، ده توانیت لهو
جینه ههستیت؟

به لام ژنه که هیچ کاردانه وهیه کی نه بوو، فومیکو که مینک
ههستی به شهرمه زاری کرد له وهی ژنه که هیچ وه لامینکی
نه دایه وه، به لام هه ولیدا جارینکی تر دووباره ی بکاته وه، ههر
بویه دیسان پرسیار کرد و کوتی؛ سلاو ... گویت لیمه؟

کازوو؛ "تهنها کاتی خۆت به فیرو ددهیت."

ئەو دەنگە چاوەروان نەکراوەی لە پشتهوەی فومیکو هات
دەنگی کازوو بوو لەو کاتەدا فومیکو ئاوری دایەو پاشان
دیشان کەوتە ناو بیرکردنەو. من تهنها دەمهویت لەو جێه
دابێشتم. بۆچی کاتی خۆم به فیرو ددهم؟ ئایا لەوهدا کاتی
خۆم به فیرودا کە به به پێزییهو داوام لیکرد؟ بوسته، ئایا
ئەمەش یاسایهکی تره؟ ئایا دەبێت ئەم یاسایه چارهسەر بکەم
پیش ئەوێ دیکه؟ بەلام ئەگەر وا بوايه لانی کەم شتیکی تری
دەگوت کە جیاوازییەتی ئەوێ تهنها کاتی خۆت به فیرو ددهیت...
سەرەرای ئەم هەموو بیرکردنەوانه هەموو پرسیارێکی
فومیکو ئەو بوو؛ "بۆچی؟"

کازوو بە نەرم و نیاڵییهو گوتی؛ "چونکه ئەو ئافرهته...
تارماییه. قسهکهی شوکھێتەر و مایهیی سەر سوڕمان بوو،
و هکو ئەو بوو راستییەکی ترسناک باس بکات.

جاریکی تر مێشکی فومیکو کەوتەو ناو جەنجالی
بیرکردنەو. چی؟ تارمایی؟ هەر به راستی ئەو ژنه تارماییه؟
فومیکو به دەم سەر قالی بیرکردنەو کانی و سەر سوڕ ماویدا
گوتی؛ "تارمایی؟"
"بەلێ."

"تر کالته به من دهکهیت؟"

"نەخیر، چونکه هەر به راستی ئەو تارماییه."

فومیکو کێشەیی لەوهدا نەبوو کە تارماییهکی دیوو،

کیشه شی له وه دا به بوو که نهو بیروکه به راسته که ده لین
تارماییه کان به راستی بوونیاں هیه، نه وهی میشکی فومیکوی
سه رقال کردوو نه وه بوو نهو ژنه شوخ و شهنکی له وهی
دایشتوو تارمایی بیت که زور له راستی ده چیت وه که له
خه یالینک.

‘به لام من ده توانم ...’

کازوو قسه که ی پنبیری، چونکه ده یزانی ده یه ویت چی بلیت؛
‘ده توانیت دهستی لیبدهیت.’

فومیکو دهستی خسته سه ر شانی ژنه که، زور به ئاسانی
دهیتوانی ههست به گهرمی جهستی ژنه که بکات، هیشتا
باوه ری به وه نه هینابوو نهو ژنه تارمایی بیت.

دووباره دهستی خسته وه سه ر شانی و پاشان ئاوری
له کازوو دایه وه، نه م ژنه ده توانم به ئاسانی دهستی لیبدهم،
گوتهی نه وهی که تارماییه شتیکی شیتانه یه!

رووخساری کازوو به بی هیچ ده برینی ههستیک دووباره
گوتهی! ‘نهو تارماییه.’

‘به راستی تارماییه؟’

فومیکو به سه رسو پوماوییه وه دووباره پرسیری کرده وه و
پهنجهی ئامازهی بو ژنه که راکیشا. کازوو؛ ‘به لی.’

نه گهر فومیکو بیینیایه به لام نهیتوانیایه دهستی لیبدات،
نهو کاته رهنکه باوه ری به وه بگردایه که تارمایی نییه. جیا
له وهش ژنه که قاچی هه بوو، ئینجا په رتوکیکی به دهسته وه بوو

مک ناوهکەى نه بيس تراو موو بو نيسنا، به لام په رتو کبکى ناسايى
 موو مک وهکو هموو مروښيکى ناسايى دهسوانى دهسنت
 بکه ویت و بیکريت.

نهمهش وای کرد فومیکو بکاته نهو باوه رەى که نهم
 قاوه خانه یه به راستى ناتگه رینیته وه بو رابردوو، هموو نه وهى
 دهگوتریت ده رباره ی قاوه خانه که ته نها پرو پاگه نده یه و بهس
 بو راکيشانى کرياره، نه گهر راست بيت بوچى نهم هموو ياسا
 بيمانا يانه دانراوه، بوچى تاكو نيسنا کەس نه بووه لهو کاته
 گه رابینته وه و باسى رابردوو بکات.

نه گهر نه وه درو بیت، که واته با درو بیت، به لام من بهو
 درو یه ناخه له تيم.

فومیکو دووباره به نهرم و نیانی به ژنه که ی گوت؛ تکایه
 ده توانیت له جیگا که ههستیت، زور ناخایه نیت.

به لام هر وهکو نه وه بوو قسه کانی نه که یشتبیت به گونى
 ژنه که، ته نانه ت به رده وام بوو له خوینده وه، بى نه وهى وه لامى
 بداته وه.

فومیکو دهستى ئافره ته که ی گرت و به رزی کرده وه، لهو
 کاته دا کازوو هاواری کرد به سه ریدا؛ بوهسته پنیوست ناکات
 بهو جوړه پهفتار بکهیت.

فومیکو دووباره ههولیدا ئافره ته که به رز بکاته وه له سه ر
 کورسییه که، نه مجاره ژنه که ههستایه وه، به لام فومیکو ههستى
 به لهش قورسى کرد و وهکو نه وهى له ناو ئاودا گیرى خوارد بیت

ساتی دواتری هاته وه هوش، پرسپاری کرد که وا چی روویدا وه،
کازوو گوتی؛ 'ئه و جادووی له تو کرد.'

فومیکو؛ 'چی؟ چی رووده دات؟'

'ئه وه جادو وه، تو کارینکی هه له ت کرد، نه ویش به و جو ره
جادووی له تو کرد.'

کازوو چوو چیشته خانه که به بی ئه وهی گوی به فومیکو
بدات له سهر زه ویه که که وتبوو.

دواتر فومیکو هیندهی هه ست پیکرد ته په ی پنی که سینک
دیت لیلی نزی که ده بیته وه، ئاوی پرژاند به ده موو چاویدا.

'بیگومان تو گالته م له گه له ده که ییت، پیم بلی چی بو وه؟'

هیچ وه لامیک له فومیکو وه نه بوو، فومیکو سه ری سورما
بوو ئه و ئافره ته هیچ به وه نه ده چوو که که میک پیش ئیستا
په رتووکی ده خوینده وه، فومیکو به په له هاواری کرد؛ 'یارمه تی،
یارمه تی!'

کازوو به په له له چیشته خانه که هاته ده ره وه، کوپیک قاوه ی
به ده سته وه بوو، فومیکو سه رسام بوو ئاخو کوپه قاوه که ی بو
کنیه، ژنه که به نه رمیه وه پیگوت؛ 'کوپیک قاوه تکایه.'

فومیکو هیندهی تر شو که که ی زیادی کرد، ئه و ژنه جیا
له وهی که تارماییه، ئیستاش داوای قاوه ده کات و قسه ده کات.
ئیستا فومیکو تیگه یشت که ده بیت به راستی یاساکان راست
بن، هه له که له فومیکو دا بوو، ده بیت یاساکان جینه جی بکات،
ئه و لاساری کرد و قوولی ژنه که ی پراکیشا، زوری لیکرد تا کو

له جیبه‌که‌ی هه‌ستیته سهرپین، به‌لام دواتر جادووی لیکرد و که‌وته سهر زه‌وویی‌که، که‌واته نابیت فومیکو چیترا لاساری بکات.

هه‌موو ئه‌وه‌ی فومیکو توانی له‌و چرکه‌یه‌دا بیلیت؛ 'بیگومان تو کالتهم له‌که‌ل ده‌که‌یت؟'

'به‌لن، تکایه،' ئه‌و ده‌نگه ده‌نگی ژنه‌که بوو، فومیکو هه‌ستی به‌له‌رز کرد، ئه‌وه چی ده‌بیستیت؛ 'ئه‌ها!'

ورده ورده جادووه‌که فومیکوی به‌رده‌دا، پاشان فومیکو به‌داماوی ته‌ماشای کازووی ده‌کرد، به‌چاو داوای یارمه‌تی لیده‌کرد، به‌لام کازوو هیچ شتیکی نه‌گوت، دووباره گه‌رایه‌وه چیشته‌خانه‌که، فومیکو ته‌نها له‌ژنه‌که‌ی ده‌روانی، ههر به‌پراستی ئه‌و ژنه‌ی که کراسه سپییه‌که‌ی له‌به‌ردایه و تارماییه بوونی هه‌یه. فومیکو له‌هه‌موو ئه‌و شتانه تینه‌ده‌گه‌یشت که پروویان ده‌دا و ته‌نها سه‌ریسورما بوو، هه‌ستایه‌وه سهرپین. هه‌ستی به‌سه‌رسوران ده‌کرد، وه‌کو ئه‌وه‌ی له‌ناو بالۆنیکی پر له‌ئاودا بیت خوی گه‌یاندا لای میزی ژمیریاره‌که، له‌سه‌ر کورسییه‌که دانیشیت، پراسته‌وخو پرسیاره‌که‌ی ئاپراسته‌ی کازوو کرد؛ 'ههر به‌پراستی ئه‌و تارماییه؟'

هه‌موو وه‌لامی کازوو ته‌نها ئه‌وه بوو؛ 'به‌لن.'

که‌واته ئه‌مه شتیکی مه‌حاله که پرووده‌دات... که‌واته ئه‌گه‌ر تارماییه‌که پراست بیت... جادووه‌که‌ش پراستبیت، که‌واته... هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که ده‌یلین ده‌رباره‌ی گه‌رانه‌وه بق پابردوو پراسته!

هه موو بیرکردنه وه کان به فومیکویان راده که یاند که که واته
تو ده توانیت بگه ریته وه راردوو، به لام ته نها کیشه یه ک هه یه
ئه ویش ئه وه یه یاساکه ده لیت که ده بیت له سهر ئه و کورسییه
دابنیشیت تا کوتایی گه رانه وه که، به لام ئه وه کیشه که یه ئه و
ژنه له سهر ئه و کورسییه دانیشتوو و ژنه که تارماییه، له وه ش
زیاتر ژنه که له سهر کورسییه که هه لئاستیت، ته نانه ت هه ولیدا
به زور ژنه که هه ستینیت، به لام ژنه که جادووی لیکرد، که واته
ده بیت چی بکه م تا کو له سهر ئه و کورسییه دابنیشم؟
کازوو کوتی؛ ته نها ده بیت چاوه ری بکه یت وه کو بلنی
بیرکردنه وه که ی فومیکوی بیستینیت.

‘مه به ستت چییه؟’

‘هه موو بوژیک له خوله کیکی دیاری کراودا ده چیت بو
توالیت.’

‘تارمایی پنیوستی به وه هه یه بجینه توالیت؟’

‘له و کاته ی ده روات ده توانیت بجینه جیکه که ی.’

فومیکو هچی پینه کوترا، دووباره هه ستی کرده وه که
کازوو پنی راده بویریت، یاخود گالته ی له گه ل ده کات، چونکه به
هیچ جوژیک نه ده چوو ه ئه قله وه تارماییه ک بجینه توالیت، ئه مه
گالته جارییه یاخود کازوو بویه وا ده لیت تا کو بابه ته که له کول
خوی بکاته وه، به لام فومیکو به ناچار بیه وه کوتی؛ که واته باشه
چاوه ری ده که م.

‘باشه، به لام ده بیت نه وهش بزانتیت نهو جياوازی ناکات له
نیوان شهو و روژدا’.

‘باشه من چاوه ری ده بم’.

‘چ کاتیک ئیزه داده خیت؟’

‘به شیوه یه کی گشتی دواي کاتزمیر هه شتی ئیواره، به لام
نه گهر ده ته ویت بمینیت هوه ده توانیت تا کو نهو کاته بمینیت هوه’.
‘سو پاس!’

فومیکو له نیو سنی میزه که دا له سهر نه وهی ناوه راست
دانیشت، راسته وخو به رانبهر ژنه که دانیشت و سهرنجی
دهموچاو و روو خساری ژنه که ی ده دا.
‘من نهو جیگایه به ده ست ده هینم’.

کازووش له دووره وه ته نها ته ماشای ده کردن، ژنه که ش
په رتوکه که ی ده خوینده وه به بی نه وهی گوینی له قسه که ی بیت.
تهق-تهق

‘سلو ئیواره باش!’ کازوو به کو هتاکي گووت.

کو هتاکي که ده هاته ژووره وه له ده رگا که چاکه تیکي شینی
کردبو وه سهر جله په رستارییه کانی، جانتایه کی گه وره ی
له شان بوو، هه ناسه برکینی بوو، پیده چوو که له ریگاوه هاتینت،
ماندوو بوو بیت.

‘سو پاس بو په یوه ندی کردن’.

کازوو به زه رده خه نه یه ک وه لامی دایه وه بی نه وهی هیچ

شتىك بلىت، دواتر چۈۋەۋە چىشتخانەكە، كۆھتاكى بەرەۋ ئەۋ
مىزە رۇيشت كە فوساجى لەسەر دانىشتوۋە، بەلام ۋا پىدەچۈۋ
كە تەنەت تىبىنى ئەۋەي نەكردىت خانمىك بەۋىدا تىپەرى.
كۆھتاكى بە تۈنىكى نەرموونىانەۋە ۋەكو ئەۋەي لەگەل
مندال قسە بكات كۈتى؛ "فوساجى".

سەرەتا فوساجى ھىچ كاردانەۋەيەكى نەبوۋ، بەلام دواتر
سەرى ھەلبىرى ۋ ۋەلامى دايەۋە؛ "كۆھتاكى".
كۆھتاكى ۋەلامى دايەۋە؛ "بەلى، ئەۋە منم".
"چى دەكەيت لىرە؟"

"كاتى بەتالم ھەبوۋ پىنم باش بوۋ بە خواردنەۋەي كۈپىك
قاۋە بەسەرى بىم."

فوساجى؛ "ھمم...باشە".

فوساجى گەرايەۋە بۇ خويندەۋەي گۇقارەكەي، ۋەكو
كارى ھەمىشەيى كۆھتاكى بەرانبەرى دانىشت ۋ لىتى دەپۋانى،
بەلام فوساجى لەجىياتى ئەۋەي تەماشاي بكات، تەنھا لاپەرەي
دواترى گۇقارەكەي ھەلدەدايەۋە.

كۆھتاكى؛ "بىستوۋمە زوۋ زوۋ دىتتە ئىرە بەم دوايىانە".

فوساجى بە سادەيى ۋەلامى دايەۋە؛ "بەلى".

"كەۋاتە ئەم جىيەت لا پەسەندە؟"

"ئۇ نا بەۋ جۆرە نىيە".

پىدەچۈۋ فوساجى پىشتىر بىرى لە ۋەلامى ئەۋ پىرسىيارە

نەكردبۈۋە.

به چپوه کوتی؛ 'من چاوه ری ده کم.'

'چاوه ری چیت؟'

به ناماژهی چاو ناماژهی بو ژنه کراس سپیه که کرد و
گوتی؛ 'تا کو نه و کورسیه چول بیت و له ویدا دابنیشم.'

وهک بلنی فومیکو گونی بو قسه کان شل کردی له پر
دهنگی بهرزکرده وه؛ 'چی؟'

درکی به وه کرد نه و هه موو ساته فوساجی بویه چاوه رییه
تا کو له جنی ژنه کراس سپیه که دا دابنیشیت.

فوساجی ته نها ههستی به شهرمه زاری ده کرد و هیچی تر،
کو هتاکی؛ 'هر نه وهنده؟'

'به لی'. پاشان قومیکی له قاوه که ی دا.

فومیکو ده له رزی، تکایه وام لی مه که کاردانه وهم هه بیت.
فومیکو ههستی به دلتهنگی و بی نومیدی ده کرد،
چونکه نه ده کرا زور له فوساجی بکات تا کو له بریاره که ی
پاشگه زبیتته وه، به بیرری خوی هینایه وه سهره تا که هات بو
قاوه خانه که پیش فوساجی، پیش نه و دانیشتبوو له و جییه دا،
ژنه کراس سپیه که ش رۆزی ته نها یه ک جار ده چیته توالیت،
نه مهش مانای وایه سهره که به و جوره یه هر که سیک بیه ویت
بگه ریته وه رابردوو ده بیت رۆژینکی ته و او بوهستیت تا کو
نۆره ی دیت، ناشکریت نۆره بری نه انجام بدریت، هر بویه
فومیکو زیاتر گونی شل کرد بو گفتوگو که تا کو دلناییتته وه
به راستی فوساجی مه بهستی نه وه یه بگه ریته وه رابردوو.

نەچىتە توالىت چى دەبىت؟ ھەرچەندە كازوو گوتى كە پۇژى
يەكجار دەچىت، ئەي چى دەبىت ئەگەر پىش وەختە پۇيشتىت.
فۇمىكو نزاى دەكرد ئەو پەروى نەداىت، بۇيە گوتى زىاتر
شل كرد لە گفتوگو كە تاكو بزانىت فوساجى چى دەلىت.

‘پىم وابتى تو راست دەكەيت، رەنگە ئەوەش بىيت.’

فۇمىكو دواى بىستنى ئەو قسەيە خەپەسا، چۈن شتى وا
دەبىت، باشە كۆھتاكى چى دەزانىت دەر بارەي ئەو ژنە، فۇمىكو
دركى بەو نەكردبوو، ھىشتا كە نەدەبوو قسەكانيان پى بىرىت،
چونكە ئەو دى دەزانى گرنگترىن شت ئەوەيە كە لىكۆلىنەو
بەكەيت لە بارودۇخەكە لە دوورەو، وەك لەوەي تىكەل بىيت،
بەلام پىدەچوو كە كۆھتاكى پى ناخۇش بوو، فۇمىكو
بەو جۆرە تىكەل بوو، لىرەدا شتىك دەگوزەرا كە پىدەچوو
خەلكى ناو قاومخانەكە دلخۇش نەبىن بەو كەسانەي دەرەو كە
سەردانى قاومخانەكە دەكەن.

كۆھتاكى بە ھىمنىەو بە فوساجى گوت: ‘پىت چۈنە پىوین؟’
شانسە گەرەكەي گەرەيەو بە پۇيشتى فوساجى، بەلام
لىرەدا شتىكى تر دەھاتە پىشەو كە ئايا ژنەكە دەچىتە توالىتەكە
ياخود نا؟

كاتىك كۆھتاكى ئەو داوايەي لە فوساجى كرد، فوساجى
ھىچ رەتكرد نەوەيەكى بۇ قسەكەي نەبوو، لەكاتىكدا گوتى رەنگە
وا بىت، واتە نەك بە دلنبايى، بەلام ھىشتا فوساجى بە ئاسانى
قايل بوو كە بىرون، فۇمىكو بىرياريدا بىمىنىتەو، چونكە ھىوای

هه بوو به بابته که، ده یویست به چاری خوی شته کان ببینیت،
جیا له وهی هینده به سهرنجه وه گوینی بۆ قسه کان گرتبوو
هه موو له شی بوو بوو به گوی.

فوساجی به سهرنجه وه ته ماشای ژنه که ی کرد بۆ ساتیک،
دواتر گوتی: 'باشه.'

هه رچه نده وه لامه که ی فوساجی زور ساده بوو، به لام دلی
فومیکو که وته پهله پهله، به جۆریک لیدانی زیاد بوو، فومیکو
ههستی پیده کرد.

کوهمتاکی ته ماشه ی کوپه که ی فوساجی کرد، نیوه ی
خواردبو وه، گوتی: 'که واته نه و کاته ده پۆین که قاوه که ت
ته واو ده که ییت.'

فوساجی به ته واوی خوی بۆ پۆیشتن ناماده کردبوو؛ 'نا
هه رچۆنیک بیت سارد بوه ته وه با پۆین'. جانتا و گوڤار و
پینوس و تینوسه که ی هه لگرت و چاکه ته که ی پۆشی و به ره و
لای کازوو پۆیشتن، کازووش پسوله که ی پیتا.
'چه ندیک قه رزار ده بم؟'

فوساجی ناو کراس و جانتاکه شی گه را، به لام هیچی
نه دۆزیه وه، پاشان گوتی: 'پیم وایت جزدانه که م...' دوا ی
نه وه ی گه رایه وه شوینه که ی به دوا ی جزدانه که ی گه رایه، بیر ی
کرده وه که رهنگه به بی جزدان هاتبیت بۆ قاوه خانه که، هینده ی
نه مابوو بگری، به لام له و کاته دا کوهمتاکی هات و جزدانه که ی
پیتا و گوتی: 'لیره یه.'

جزدانیکی چهرمی پیاوانه بوو، له ناوه پاستدا چه مابوه وه،
بو ساتیک وهستا، سهرنجی دا، دواتر جزدانه که ی لی وهرگرت
به بی نه وهی هیچ قسه یهک بکات، پاشان به کازووی گوتی:
"چه ندی کرد؟"

کوهمتاکی هیچی نه گوت وه کو پیشه ی همیشه یی، له دوی
فوساجیه وه وهستا بوو، دواتر کازوو گوتی: "سی سهد و
هه شتا یه ن".

فوساجی یهک پاره ی ئاسنی دهره یئا و گوتی: "یاشه پینج
سهد یه ن هه لېگره..."

کازوو پاره که ی هه لگرت و کردیه ناو ئامیری پاره
هه لگرتنه که وه، دواتر نه وهی مابوه وه له سهر میزه که داینا و
گوتی: "سهد و بیست یه ن باقییه که یه".

فوساجی باقییه که ی خسته وه ناو جزدانه که ی و گوتی:
"سو پاس بو قاوه که".

جانتا و چاکه ته که ی هه لگرت و له قاوه خانه که چووه دهره وه،
وهک نه وهی بلنی بیری چووبیت کوهمتاکی له که لدا بووه.

تهق-تهق

کوهمتاکی بی مالئاوایی کردن له کازوو به دوایدا چووه
دهره وه.

تهق-تهق

به ره وهی قاوه که سارد بینه وه.

فومیکو: گونجاندیان، زور سهیر بوو پیکه وه.
کازوو سهرمیزه که ی فوساجی پاک کرده وه که که میک
پیش ئیستا له سهری بوون، دواتر چووه وه چیشته خانه که، ته نها
فومیکو و ژنه کراس سپیه که له قاوه خانه که مابوونه وه، نه وهی
که پیویست بوو له سهر فومیکو ته نها چاوه پروانی بوو.
ته واو کیشه ی یه که م رویشته، ئیستا ده بیت چاوه ری بم
تا کو ژنه که له جیکا که ی هله دستیه وه، سه رنجی له قاوه خانه که
ده دا، هیچ په نجه ره یه کی تیدا نییه، هه موو نه وهی هه یه ته نها
سی کاتژمیره به دیواره که وه هه لواسراون، هه ر یه که یان
کاتژمیریکی جیاواز پیشان ده دن، هیچ کریاریک نایه ت و
ناروات، هه سته به وه ده کرد کات وه ستاوه له ویدا.

فومیکو یاساکانی به بیرری خوی ده هینایه وه.
یاسای یه که م نه وه یه ته نها ده توانیت نه و که سانه ببینیتیه وه له
رابردوو که سه ردانی قاوه خانه که یان کردوو، نه وه ش پرویدا،
فومیکو و گورو هاتنه قاوه خانه که و قسه یان کرد پیکه وه.
یاسای دووهم نه وه بوو گرنگ نییه ده که پینیتیه وه رابردوو
چی ده که یته، چونکه به هیچ جوریک ئیستا ناگوریت، به واتایه کی
تر هه رچه ندی فومیکو بگه ریتیه وه بو هه فته یه ک پیش ئیستا و
هه ولی نه وه بدات گورو نه چیت بو نه مه ریکا ناتوانیت ریگری
لیبکات، بیر کردنه وه له یاسایه فومیکوی دلته نگ کردبوو،
به لام قبولی کردبوو چونکه یاسایه.

ياسای سیهه نهوه بوو که دهیگوت بو گه رانه وهت بو
راپردوو ده بیت تنها له سهر نهو کورسییه دابنیشیت، نهو
کورسییهش له ئیستادا نهو ژنه ی له سهر دانیشتوووه که دیارنییه
که ی هه لده ستیت.

ياسای چوارهه دهیگوت له کاتی گه رانه وهت بو راپردوو
ده بیت تنها له سهر کورسییه که دابنیشیت و نه پزیت بو
جینه کی تر، به هه ر هۆکاریک بیت، ته نانه ت نه گه ر پینو یستیشیت
به توالیت بوو.

ياسای پینجه میش دهیگوت کاتیک ی دیاری کراومان
هه یه، به لام ده رباره ی نه م یاسایه هه یچ روونکردنه وه یه کی
پن نه درابوو، فۆمیکۆ که وته بیرکردنه وه له نیوان یاساکاندا،
هه ولی دها په یوهندی نیوان یاسای چوار و پینج بزانتیت، به لام
بیرکردنه وه کانی بی هووده بوو، هه روا ده هاتن و ده چوون
بی نه نجام، له کوتایدا سه ری خسته سهر میزه که و خهوی
لنکه وت.

یه که مین جار فۆمیکۆ دوا ی سیهه چوونه ده ره وه ی له گه ل
گورو نه وه ی زانی که گورو هانده ری یارییه نه لکترونییه کانه،
نه ویش یاری ئیم ئیم ئار پی جیهه، چونکه دروستکه ری یارییه که
مامی گۆزویه که به دهسته سیحراوییه که ناسراوه، یارییه که
زۆر به ناویانگ بوو له سه رانه سه ری جیهاندا، نهو کاته ی گورو
کورپکی بچووک بوو پیش زانکو مامی نه م جیهه ی دامه زراندبوو،
نه گه ر که سینک بیویستایه له و کومپانیایه کاربکات ده بوو هه مان

بىروانامەي گۈرۈي ھەبوۋايە و ئەزموۋنى پىنج سال زياترى
ھەبوۋايە، پىشتىر گۈرۈ دەر بارەي ئەم خەۋنەي قسەي لەگەل
فۈمىكۈ كىر دىبوو، فۈمىكۈش زۈر دلخۇشبوو دەر بارەي، لە
خەۋتەم ژوۋانىيان دا فۈمىكۈ كاتىك چاۋەپنى گۈرۈي دەكرد
دوۋ پىاو ۋەستابوون كە قسەيان لەگەلدا دەكرد، و دوۋ پىاۋى
بەپىز بوون، بەلام ھىچ بەلای فۈمىكۈۋە گىرگ نەبوو، كاتىك
گۈرۈ گەيشت ئەۋى بىنى زۈرى پىناخۇش بوو، بە فۈمىكۈي
گوت كە بۇچى لەگەلىاندا ۋەستاۋە و قسە دەكات.

گۈرۈ ھىچى تىرى نەگوت و تەنھا سەرى داخست، دواتر
فۈمىكۈ بۇ ئەۋەي بارودۇخەكە راست بىكاتەۋە بە پوۋسى
گوتى؛ "ئىۋە ئەم گۈرە ناناسن."

بە فەرەنسى گوتى؛ "دەتوانىت چەند ئەركىكى جىاۋاز بەجى
بەيتىت لە كارەكەيدا."

بە يۈنانى گوتى؛ "دەتوانىت مەھال بىكات بە راستى."
بە ئىتالى گوتى؛ "دەتوانىت ئەۋەي دەيەۋىت بەدەستى
بەيتىت."

بە ئىسپانى گوتى؛ "ئەم پىاۋەي مەن دەيناسم لە ھەموو
پىاۋەكانى تر تايىبەتتەر."

دواتر گوتى؛ "ئەگەر ئىۋە لە ھەر كام لەۋ رىستانە تىگەيشتىن
كە مەن گوۋتم ئەۋا مەن لەگەلتاندا دىمە دەرەۋە."

دوۋ پىاۋەكە بە بى ئومىدىيەۋە فۈمىكۈيان بەجى ھىشت،
فۈمىكۈ بە زەردەخەنەۋە پوۋى كىردە گۈرۈ و گوتى؛ "گوۋمانم

له وه نیه که له هه مووی تیگه یشتیت، ئەم جارەیان بە پورتوگالی
گوئی.

گۆرۆ تەنھا سەری لەقاندەوه و هیچی نەگووت.
لە دەیه مین ژوانیان دا گۆرۆ کەوتبوه بیرکردنەوهی ئەوهی
پیشتر لەگەڵ هیچ ئافەرەتیکدا لە ژواندا نەبووه.
فۆمیکۆ بە خوشحالییه وه گوئی: "کەواتە من دلخۆشم کە
یەکەمین ئافەرەتم لە ژبانی تۆدا ژوانت لەگەڵ بەستبیت."
ئەو شەوه بووه سەرەتای پەڕه‌ندییه‌که‌یان.
فۆمیکۆ دواي ئەوهی لە خەوه کورته‌که‌ی هه‌ستایه‌وه
بینی ژنه کراس سپیه‌که پەرتووکه‌که‌ی داخسته‌وه و پاشان
دەس‌په‌که‌ی لە جانتا دەستییه‌که‌ی دەرھینا و بەرەو توالیته‌که
بەری کەوت.

فۆمیکۆ هیشتا خەو بەری نەدابوو، هەر بۆیه بە تەواوی
هەستی بەوه نەکرد کە ژنه‌که میزه‌که‌ی بەجی هیشتووه، ساتی
دواتر کازوو هات تاكو میزه‌که پاک بکاته‌وه بانگی فۆمیکۆی
کرد: "خاتوون، خاتوون".

فۆمیکۆ: "بەلێ، چی؟"

لە پرا فۆمیکۆ سەری بەرزکردەوه: "ژنه‌که ڕویشیت."

"کورسییه‌که بەتالە نیستا دەتەوێت دابنیشیت؟"

"بینگومان دەمەوێت."

بەپەله هه‌ستایه‌وه سەرپێی و چوو لەسەر کورسییه‌که
دانیشت، بەلام کورسییه‌که ئاسای بوو، هیچ شتیکی نەوتوی لێ

به رله وهی قاوه که سارد بیته وه...

جیاواز نه بوو وهکو له نه وانی تر، دواى نه وهی نه وه موو ماوه
زوره چاوه پتی کرد له کوتایدا نورهی هات.

"باشه که واته نیستا بمکه پینه وه بز هفتیه ک پیش نیستا."
فومیکو هه ناسه یه کی قولى هه لمزی و خوی ناماده کرد بز
گه شته کی، دواتر بیرى له و قسانه ده کرده وه که به گوروی
ده کووت له کاتی که پانه وه دا.

کازوو؛ "باشه که واته بکه پینه وه هفتیه ک پیش نیستا."
دواى نه و قسه یه ی کازوو، فومیکو دووباره چاوی به
قاوه خانه که دا گیرا، چونکه قاوه خانه که هیچ په نجه ریه ک یاخود
کاترمیزیکی راستی تیدا نه بوو، فومیکو نه نانه ت نه یده زانی
ناخو شوه یاخود روزه، جگه له وهی نه گهر هه ر به راستی
که پاره ته وه رابردوو ده بوو گورو لیره بوایه، به لام گورو لیره
نییه.

"من نه که پاره ته وه رابردوو وایه؟" تکایه پیم مه لی من
هه لخه له تینراوم به درویه ک که باوه پیم پین هیناوه و کاتم پین
به خشیووه.

له و قسانه دابوو کازوو له دوايه وه ده رکه وت، سینیه کی
ستیلی له ده ست بوو که کترييه کی په ساسی و کوپینکی
شووشه ی له سهر بوو.

"من نه که پاره ته وه هینشتا؟"

به ساده ییه وه کازوو وه لامی دایه وه؛ "ته نها یاسایه ک
ماوه ته وه."

بە نەقرەت بى ياسايىيەكى تىرىش ماو، وازانم دانىشتن
لەسەر ئەم كورسىيە تىچووى زۆرى دەوئىت.
كازوو كوپە قاوۋەكەى تىكرد و گوتى؛ "دەبىت قاوۋەكە
بخۆيتەو.

"قاوۋە؟ بۆچى قاوۋە؟"

"كاتەكەت لەو كاتەو دەست پىدەكات كە قاوۋەكە تىدەكەم...
دەبىت بگەپىتەو پىش ئەوۋى قاوۋەكە سارد بىتەو.
ھەموو ئومىدى فۇمىكو لەو ساتەدا بوو خۇلەمىش؛ "چى؟!
بۆچى بەو زوويىيە؟"

"كۆتايى و گرنگىرىن ياسا..."

قسەكان تەواو نابىن، فۇمىكو ھەستى بە بىزارى دەكرد؛
ئەو ھەموو ياسايە..."

كازوو كوپەكەى لەبەردەم فۇمىكو داناو پىنى گوت؛ "تو
گويت لىنمە؟ كاتىك دەگەپىتەو رابردوو پىويستە تەواوى
قاوۋەكە بخۆيتەو بەرلەوۋى سارد بىتەو.

"ئو بەلام من ھىچ ھەز بە خواردنەوۋى قاوۋە ناكەم."

كازوو لە فۇمىكو نىزىك بووۋەو چاوى بىيە نىوچاوى؛
ئەمە ئەو ياسايەكە ھەرگىز نابىت لەبىرت بچىتەو.

"بەپاستى؟"

"ئەگەر وانەكەيت شتىكى زور ترسناك پوودەدات بەسەرت

دلىيا.

"چى؟"

فۆمیکۆ که وته ناو بیرکردنه وه وه ناخۆ ده بیت چی پروو بدات،
راسته ئه وهی نه وه ده یکات کاریکه له دهره وهی یاساکانی
سروشته، به لام ههر به راستی ده که ویته مه ترسییه وه نه گهر
نه وه کاره بکات.

‘چییه؟ چی پروو ده دات؟’

‘نه گهر ته واوی قاوه که نه خۆیته وه بهرله وهی سارد بیهته وه.’

‘نه گهر ته واوی قاوه که نه خۆمه وه چی؟’

‘ئه وا تو ده بیته تارمایی و له سهر کورسییه که داده نیشیت.’

فۆمیکۆ به سهر سوپماوییه وه؛ ‘به راستیی؟؟’

‘که واته نه وه خاتوونهی که لێزه دا دانیشتووه بروه ته تارمایی ...’

‘یاساکانی شکاندووه؟’

‘به لێ، ده یویست هاوسهره مردوو ده که ی ببینیت، به لام ئاگای

له کاته که نه ماو پیش نه وهی بگه ریته وه قاوه که ی سارد بویه وه.’

‘دواتر بوو به تارمایی ...’

‘به لێ.’

ئه مه له وه مه ترسیدارتره که چاوه ریم ده کرد، فۆمیکۆ له

ناخی خۆیدا ئه م قسه یه ی به خۆی گوت، سێ یاسای بیزارکه ر

و ناخۆش هه بوون له سهره تاوه، ئیستاش بابته که به وه وه

نه وه ستاوه تابیت مه ترسییه که زیاتر ده بیت.

باشه به لام ئیستا لانی که م ده توانم بگه ریمه وه رابردوو،

به لام ده بیت بگه ریمه وه بهرله وهی قاوه که م سارد بیهته وه.

کاته که زۆر ناخایه نیت، به لام لانی که م هینده ده بیت تاکو

قاوه کهم دهخومه وه، هرچه نده تامی ناخوش بیت. به لام نه گهر
بوم نه خوریته وه ئه و ده بیت زور له خوم بکه م بو نه وهی نه به
تارمایی، که واته من ئه و کاره ده کهم هیچ ترسینک له ئارادا نییه،
قاوه که دهخومه وه و ده گه پیمه وه، له و کاته ی قاوه که تیده کرا
فومیکو هر له بیرکردنه ودا بوو؛ چی ده بیت نه گهر قاوه که
بیبه ری تیکراییت، ئه ی نه گهر تامیکی سهیری هه بیت، نه گهر
هر به راستی ناخوش بیت؟

هه موو ئه م بیرکردنه وانه له میتشکی دا دهخولایه وه، به لام
ئه و سووربوو له سه ر ئه وهی که به سه ر بیرکردنه وه کانیدا زال
بیت و پرسیری تر نه کات، دواتر گوتی؛ "باشه من ده بیت
قاوه که بخومه وه بهرله وهی سارد بیته وه وایه؟"
"به لی."

کازوو به هیمنی له بهرده می وه ستابوو، قاوه که ی پیشکesh
کرد به بی ئه وهی هیچ قسه یه ک و کاردانه وه یه کی هه بیت،
ته نانه ت نه گهر فومیکو بیگوتایه قاوه که ناخومه وه و ئه و کاره
ناکه م هه مان کاردانه وهی هه بوو.
"باشه من ئاماده م."

"بیرت بیت قاوه که بخوره وه بهرله وهی سارد بیته وه."
له و کاته ی کازوو قاوه که ی ده کرده ناو کوپه که فومیکو
تیبینی هه لمه که ی کرد که له قاوه که وه بهرز ده بیته وه، به لام
هه روا هه لمیکی ئاسایی نه بوو، به لکو هه لمه که وای کرد
ده ورو به ره که شی بگوریت. فومیکو ههستی به ترس کرد، به لام
هه ولیدا به سه ر خویدا زالبیت.

ئەگەر شتەكە بەم جۈرە بېت ئەۋا من لە نىۋان ئىستا و
رابدوۋدا گىردەخۇم، ھەلىدا بەسەر دوۋدىلى و پارايىيەكەيدا
زالىيت و يەكەم ژوۋان بەيتتەۋە بىرى خۇى كە گۇرۇى تىدا
يىنىبوو.

دوۋ سال بەر لە ئىستا بوو لە ۋەرزى بەھاردا، ئەۋ كات
تەمەنى بىست و شەش سال بوو، سى سال لە گۇرۇ گەۋرەتر
بوو، بوۋە كپىارى كۇمپانىياكە، گۇرۇش لە ھەمان شوپن كارى
دەكرد. بەلام فۇمىكۇ ئەۋ كات بۇ جىيەكى تر كارى دەكرد.
فۇمىكۇ بەرپۇەبەرى تەۋاۋى پەيۋەندىيەكانى كۇمپانىياكە بوو.
فۇمىكۇ ھەرگىز شتىكى نابەجى نەگوتبوو بە ھىچ كام
لە كارمەند ياخود بەرپۇەبەرەكەشى. بە ھەمان شىۋەش
دەۋرۋبەرەكەى ۋەھا بوۋن لەگەلىدا. ھەرچەندى گۇرۇ مندالتىر
بوو لە تەمەندا، بەلام ھەر كەسىك تەماشاي بكدايە پنى
ۋابوو كە گۇرۇ گەۋرەترە لە فۇمىكۇ، ھەر بۇيە فۇمىكۇش
بە شىۋازىكى فەرمىانە قسەى لەگەلدا دەكرد. لەناۋ تىمەكەشدا
گۇرۇ تەنانەت بچوكتىرەن ئەندام بوو، بەلام بەجۇرىك
كاروبارەكانى بەرپۇەدەبرد كە زور زور بە تواناۋ لىھاتوو بوو،
فۇمىكۇش پشتىكى تەۋاۋى پىيەستبوو.

پرۇژەكە لە كوتايىيەكەيدا بوو، بەلام رىك پىش ئەۋەى
بگەنە رۇژى كوتايى كىشەيەكى گەۋرە لە سىستەمەكەدا
دۇزرايەۋە. بەلام ئەۋەى دوزىنەۋەى ھوكارى ھەلەكەى قورس
كردبوو ئەۋەبوو كە سىستەمەكە بۇ بابەتىكى پزىشكى بوو،

هر کاتیکیش تهکنه لوژیا و پزیشکی نیکهل دهن نه و کات
دوزینه وهی هوکاره که قورس ده بیت، چونکه وهکو نه وه وایه
بته ویت دلویک مره که ب بگریته وه که له به رزی بیست و شش
مه تره وه هلدراوه ته نیو مه له وانگه یه که وه، له و کاته دا نه ک
نه وان ته نها کاتیان نه بوو هوکاره که بدوزنه وه، به لکو کاتیان
نه بوو چاره سه ریشی بکن.

له ماوهی که متر له ههفته یه کدا به رینه به ره که یان ده که یشت
و ده بوو پرژه که به بی کیشه ئاماده ببوایه، به لام چاره سه ری
کیشه که به لایه نی که م پیویستی به مانگیک بوو تا کو چاک
بگریته، له و کاته دا فومیکو بیرری ده کرده وه ده بیت چی بکات،
گوروش ته نها بیرری له وه ده کرده وه چون چاره سه ری بکات،
همووان لومه ی گورویان ده کرد و پیان وابوو ته نها هه له ی
نه وه ده بیت نه و به رپر سیار یتیه که ی هه لبگریته.

دوای چوار رۆژ له دیار نه مانی گورۆ ده رکه و ته وه به و
هه واله ی که هوکاری کیشه که ی دوزیه وه ته وه.

نه و رۆژه که هاته وه به هیچ جوریک ریشی چاک نه کرد بوو،
ته نانه ت بونیکی ناخوشی لیده هات، وا پیش ده چوو که
نه خه و تبیت، له کاتیک دا ته وای تیمه که به فومیکوشه وه به
ناسانی ده ستیان له کاره که هه لگرتبوو، به وه رازی بوون که
ده ست له کاره که هه لبگرن، به لام که س گویی به وه نه دا که
گورۆ چهن دیک به و کاره وه ماندوو بووه، جکه له وهی نه و
چهند رۆژه ی که گورۆ نه هاتبو وه کومپانیا که سی ناگادار

بەرلەۋەي قاۋەگە سارد بېتەۋە.

نەكردبۈۋە لە بارودۇخەكە، لە كاتىكدا ھەر كارمەندىك بىەۋىت
نەيەتەۋە دەبىت بەرپۈۋەبەرەكەي ئاگادار بىكاتەۋە، بەلام ھەموان
بىنان وابوۋ ئەۋ لە بەرپرسىارىيەتتەكە ھەلھاتۋە.

دۋاي ئەۋەي قۇمىكۇ دانى بەۋەدانا كە لەراستىدا ھەلەكە
ھى ئەۋ بوۋە، ھەموو كاردانەۋەي گۇرۇ بەۋ جۈرە بوۋ كە
بە زەردەخەنەيەكەۋە سەرى بلەقېنىت و بلىت؛ كەۋاتە داۋەتم
دەكەيت بۇ خواردنەۋەي قاۋەيەك؟

لەۋ كاتەدا قۇمىكۇ كەۋتە خۇشەۋىستىيەۋە.

لە دۋاي ئەۋ پۇژەۋە ھەر كەسىك چۈۋەۋە كۇمپانىيە
خۇي و كارى خۇي دەكرد، بەلام ئەۋەي ھەبوۋ لەۋ نىۋەندەدا
ئەۋان زۇر بە كەمى يەكتريان دەبىنى، ھەر بۇيە ئەمەش ۋاي
كرد قۇمىكۇ كاتى پشۋەكانى بە دەرفەت بزانىت و بانگھىشتى
خواردنەۋەي قاۋەي بىكات.

گۇرۇ بەجۇرىك بوۋ ھەر كاتىك كارىكى بىكردايە تاكو
تەۋاۋى نەكردايە ۋازى نەدەھىنا، ئەۋ كاتەي قۇمىكۇ سەردانى
مالەكەي كىردبوۋ باسى ئەۋەي بۇ كىردبوۋ كە دەيەۋىت لە
ئەمەرىكا دەرفەتى كاركردن بە دەست بەيىت و چەندە بە
پەرۋشە بۇ ئەۋ شتە، ئايا ئەۋ كاتەي دەرفەتى بە دەستەيىنانى
خەۋنەكەي دىتە پىشەۋە كاممان ھەلدەبۇزىرىت، من ياخود
خەۋنەكەي؟

ئاي خودايە...

وردە وردە ئەوئەى بۇ پروون دەبووئەى كە لە دەست دالەكەى
 دەبووئەى راست، ئەوئەى دەبىنى كە گۇرۇ چۇن تەماشاي دەكات.
 كات تىپەرى و گەيشتە ئەو بەھارەى كە گۇرۇ دەرفەتى
 كاركردنى لە ئەمەرىكاوئەى بۇ ھات، لەكۇتايدا خەونەكەى ھاتە
 دى. دوودلىيەكانى فۇمىكۇ دەستيان بە زیادبوون كرد، گۇرۇ
 ئەوئەى ھەلبۇارد بچىت لە ئەمەرىكا كار بكات، ئىستا فۇمىكۇ
 ھەست بەوئەى دەكات لەنىو چ خەونىكدا ژياوئەى ئەو ھەموو ماوئەى.
 دواى ئەوئەى چاوەكانى كردوئەى گەيشتە شوینی مەبەست،
 لەبەردەم گۇرۇ دانىشتبوو راستەوخۇ، دواى ئەوئەى گەپاىوئەى
 رابردو سەرنجى وردەكارى قاوئەخانەكەى دەدا، بە تەواوى
 ھەموو شتەكان لەو كاتە دەچوون كە ھەفتەيەك بەر لە ئىستا
 بوو، لەو كاتەدا پياوئەكەى ناوى فوساجى بوو، لە جىنى خۆى
 دانىشتبوو، ھىراى لای كورسى مىزى ژمىريارەكە دانىشتبوو،
 تاكە شت كە لە جىنى خۆى نەبوو فۇمىكۇ بوو كە جىنگەكەى
 گۇرۇبوو. بەرانبەرى گۇرۇ دانىشتبوو، كازوش ھەر لە جىنى
 خۆى بوو.

ھەفتەيە لەمەو پىش لە مىزەكەى ئەولاتر دانىشتبوون، بەلام
 ئەم ھەفتەيە فۇمىكۇ راستەوخۇ لەو جىنە دانىشتوئەى كە ژنە كراس
 سىپىيەكەى لىدانىشتوئەى. گۇرۇ زۇر لە فۇمىكوئەى دووربوو، بەلام
 بەپنى ياساكان نەدەبوو فۇمىكۇ كورسىيەكەى خۆى جىن بەيشتايە،
 ھەر بۆيە فۇمىكۇ بىرى دەكردوئەى ئەگەر گۇرۇ پرسىياری كرد
 بۇچى من لىزە دانىشتووم چى وئەلام بدەمەوئەى؟

ئاي خودايە ئەۋە كات چەندە؟ من دەيتت بېرۇم.
گۈرۈ ھېچ پىرسىياري دەربارەي جىگاگە نەكرد، ھەمان
قەسەي دووبارە كىردەۋە كە ھەفتەي پىشوو كوتبوى.
ئۆۋ باشە دەزانم تۆ كاتى زۆرت نىيە دەيتت بېرۇيت.
چى؟
بېورە.

قەسەكانيان ھېچ يەكى نەدەگرتەۋە، فۇمىكۆ تىگەيشت
رابدوو بەۋ جۆرە دەپوات كە تىپەپىوۋە.
بۇ ئەۋەي مىشكى بھىتتەۋە سەرخۆي تەماشايەكى
چاۋەكانى گۈرۈي كىرد، پاشان لە كوپە قاۋەكەي دەپۋانى ئۆۋ
ھىشتا زۆر گەرمە.

ھەرچەندە ئەۋ قاۋەيە ئەۋ جۇرانە بوو كە فۇمىكۆ ھېچ
ئارەزوۋى لىتەدەكرد، بە ناچارى كوپەكەي ھەلگرت و بە رەقەۋە
تەماشاي كازوۋى دەكرد كە بەۋ جۆرە ئامادەي كىردبوو،
چونكە تەنھا قاۋەي سادە بوو ھىچى تر.
ئىو...زۆر تالە.

تامەكەي زۆر لەۋە تالتىربوو كە فۇمىكۆ چاۋەپىنى دەكرد،
بەپاي ئەۋ ئەۋە تالتىرىن قاۋەبوو كە تا ئىستاكە خواردىتتەۋە،
گۈرۈ بە سەرسورماۋى تەماشاي دەكرد بى ئەۋەي ھېچ بلىت.
گۈرۈ بىرۋىيەكى ھەلتەكاند، پاشان بە نىگەرانى تەماشاي
كاتىمىرەكەي كىرد، فۇمىكۆ تىگەيشت ئەۋىش بەپەلەيە.
فۇمىكۆ كوتى؛ شتىكى گىرنگ ھەيە دەيتت پىت بلىم.

فومیکو که وچکیک شه کر و که میک شیر ی کرده ناو
قاوه که ی، پاشان تیکه لی کرد.

گورو: 'چییه؟'

فومیکو نه یده زانی هر به راستی گورو مه بهستی نه وده
بابه ته گرنگه که چییه، یاخود مه بهستی شه کره زیاده که یه تی.
'نه وده ی مه بهستمه نه وده یه که... ده مه ویت شتیکی گرنگ
بین بلیم.'

گورو دوباره ته ماشای کاتژمیره که ی کرده وه.
'یه ک چرکه بوهسته... 'قومیکی گه وده ی له قاوه که ی دا،
فومیکو له و کاتانه وده ی که ژووانی له گهل گورو بهستیوو فیزی
قاوه خواردنه وه بووبوو، چونکه ته نها له گهل نه ودا قاوه ی
ده خواردنه وه، دواتر فومیکو به زهرده خه نه یه کی گه وده وه؛
'هنی تو پیم ده لیت گفتوگو که گرنگه، به لام کاته که به قاوه
خواردنه وه به سهر ده به ییت؟'
'نا به و جوړه نییه.'

'وه ها دهرده که ویت، نه گهر به دلت نییه ده توانیت شتیکی تر
داوا بکه ییت.'

فومیکو دوباره که وته وه ناو بیرکردنه وه، دوباره هه مان
نه و قسانه ده کرایه وه که هه فته یه ک پیش نیستا کرد بووی گورو،
دوباره به قسه ی مندالانه خه ریکه له خوی دوورده خاته وه.
گورو له کورسییه که ی هه ستایه وه، پاشان بانگی کازووی
کرد له پشت میزی ژمیریاره که وه وده ستا بوو.

“بىۋرە ... چەندى كىرگەن ئىكەن؟”
قۇمىكۇ دەيزانى ئىگەر شىتېك نەكات ئىۋە گۇرۇ دۋاي
ئىۋەي پارەكە دەدات دەروات.
“بۈستە!”
“باشە، يا ۋاز لە ھەموو ئەمانە بەيتىن.”
“مىن بۇ ئىۋە نەھاتووم ئەمە بىلىم.”
“چى؟”
“كەۋاتە بۇچى پىم نالىيت؟”
نامەۋىت بىرۋىت.
“باشە ئەمە...”
دەزانم كارەكەت چەندىك بەلاتەۋە گىرگە و چەندە مەبەستتە
بىچىت بو ئەمەرىكا، مىنىش رېنگات لىناگىرم بىگۇومان.
(پىم ۋابوو بۇ ھەمىشە پىكەۋە دەپىن.)
“بەلام لانى كەم...”
(مىن تەنھا كەس بووم كە بىرم لەمە كىرگۈتەۋە؟)
“دەمەۋىت لەگەلما بىرپار بەدەيت. دەزانىت، چۈنكە بىرپارىكى
خۇپەرستانەيە بى مىن بىرپار بەدەيت...”
(باشە لە راستىدا.)
“ئىۋە تەنھا ... باشە تۇ دەزانىت.”
(... خۇشەم دەۋىت.)
“ئىۋە ۋا دەكات خۇمەم لەبىر بىچىتەۋە...”
“...”

‘ئەۋەي دەمەۋىت بىلېم ئەۋەيە...’

‘...’

(ئەۋە ھېچ شىئىك ئاگۇرېت...)

‘باشە... ئەۋەي دەمەۋىست بىلېم ئەۋەيە كە...’

ھەرچەندە قۇمىكۇ بېرىرى دابوو بە راستگۇيانە قسەي
لەگەلدا بىكات، بەلام ھىشتا ئەۋەش ۋاي نەدەكرد ئىستاي
بگۇرېت، بەلام لە لايەكى ترەۋە ھەستى بە شەرم دەكرد
ئەگەر بىگۇۋتبايە كاممان ھەلدەبۇرېت مەن ياخود كارەكەت؟
چونكى گۇرۇ ھەمىشە كارەكەي بۇي لەپىشتەر بوو. ھەرۋەھا
نەيدەۋىست لە شەرم و شكۇي خۇي بدات، چونكى ئەۋ كۇرە بە
تەمەن سى سال لەم مەندالتربوو. ھەر چۇنىك بىت راستىيەكانى
نەگۇوت... تازە كاتەكە درەنگ بووبوو.

‘باشە كەۋاتە بېرۇ... ھەرچۇنىك بىت... مەن رېگىرېت لىناكەم
تاكو بچىت بۇ ئەمەرىكا.’

دۋاي ئەۋ قسەيە قۇمىكۇ بە قۇمىك ھەموو قاۋەكەي تەۋاو
كرد؛ ‘چىيە؟’

كاتىك قاۋەكە تەۋاۋبوو دووبارە ھەستى كرد بەرچاۋى
تارىك دەبىتەۋە و دونيا لەبەرچاۋى دەگۇرېت.
ئەۋ پىرسىيارە لە مىشكىدا دەخولايەۋە؛ (مەن بوچى گەرامەۋە
بە تەۋاۋى؟)

‘ھەرگىز پىم ۋانەبوۋە ئەم پىاۋە پىاۋە راستەكە بىت بۇتۇ.
نەيدەزانى گۇرۇ بۇچى ۋاي نەگۇوت.’

‘ھەر كاتىك بانكەيشتى قاۋەت دەرگىم بە خۇم دەرگوت...
ھەرگىز نابىت بىكەۋمە خۇشەۋىستىيەۋە لەگەل تۇدا...’
‘چى؟’

‘چۈنكى مەن...’

گۈرۈ دەستىكى بە قۇيدا ھېنا ۋ دەستەكانى خستەۋە
ناۋ يەك، پاشان گوتى؛ ‘چۈنكى ھەمىشە پىم ۋابوۋە لەلايەن
ئافرەتەنەۋە نەۋىستراۋم.
‘مەن...’

‘تەنەت دۋاي يەكەم ژۋوانىشمان.’

فۇمىكو ھاۋارىكرد؛ ‘ئەۋە ھەرگىز بىزارى نەكردۈم.
فۇمىكو ھەرچەندى دەيزانى دەنگى پىنى ناگات، بەلام
بەردەۋام بوۋ لە تەۋاۋكردنى رستەكەي ۋ گوتى؛ ‘بەلاي مەۋە
پىش ئەۋەي بەدلى كەس بىت تۇ باشتىن كۈرپىت كە تا ئىستاكە
دېيىتەم.’

(ھەرگىز... چۈن دەتوانىت بەۋ جۆرە بىر بىكەيتەۋە!)

‘ھەمىشە پىم ۋا بوۋە كە...’

(ھەرگىز!)

بابەتەكە بۇ فۇمىكو پىر لە شۇك بوۋ كە بەۋ جۆرە بىت،
ھەرچەندى زياتر گۈرۈي خۇشبوۋىستايە زياتر بابەتەكە
پىر شۇك دەبوۋ.

ئەۋ كاتانەي فۇمىكو بە گۈرۈي دەرگوت خۇشم دەۋىت
ھەموۋ ئەۋەي گۈرۈ دەيىكرد تەنھا سەرى دەلەقاند ۋ ھىچى

ترى نەدەگوت، تەنەت ئەو كاتانەشى كە بە شەقامەكەدا
پىياسەيان دەكرد زۇربەي كاتەكان گۇرۇ سەرى داخستېو،
كاتىك پىاۋەكان تەماشاي فۇمىكۇيان دەكرد گۇرۇ برۇيەي
بەرز دەكردەۋە ۋەك ھىماي تورەبوون و ھىچى نەدەگوت.

(بىگومان ھىچى نەدەگوت دەربارەي.)

بەو جۇرە ھەستىكردنەي گۇرۇ ۋاي كرد فۇمىكۇ ھەست بە
شەرمەزارى بكات.

(پىم ۋا نەبوو بەو جۇرە بىر بكاتەۋە.)

فۇمىكۇ تەۋاۋى ئاگايى لە دەست دابوو، چونكە بەتەۋاۋى
ئەۋە پوۋى دەدا كە دەبوو پوۋېدات، گۇرۇ پىسولەكەي ھەلگرت
و پۇيشت.

(ئىستا بە ھىچ جۇرىك ناگۇرېت رابىردوو، ھەرچەندە
بگۇرېت ئىستا ناگۇرېت، گۇرۇ خەۋنەكەي ھەلبىزارد ۋەك لە
من، ئەو بىرىارە راستەكەي دا. پىم ۋايە دەيىت ۋاز لە گۇرۇ
بەيىم و بە تەۋاۋى دلمەۋە قىۋلى بىكەم كە ئەو دەپوات).

فۇمىكۇ بە بى ئومىدىيەۋە چاۋەكانى داخست، گۇرۇ گوتى؛
سى سالى تر.

تكاىە چاۋەرىم بىكە سى سالى تر دەگەرېمەۋە بەلىن يىت.
ھەرچەندى قاۋەخانەكە خەلكى ترى تىدابوو، بەلام فۇمىكۇ
دەيتۋانى بە روۋنى ئەو قىسەيەي گورو بىيىستىت. 'بۈەستە چى؟'
ھەموو ھەستەكانى فۇمىكۇ ھاتنەۋە بەردەمى، كاتەك
گەيشتېوۋە ئەۋەي كە گورو قاۋەخانەكە بەجىيىلېت، لە

کاته دا کوتی؛ 'بیگومان ده بیت نه و کاته قاوه شم بو بکریت نهی وانییه؟'

کاتیک گه رایه وه لای فومیکو، فومیکو به تنها له سهر کورسییه کهی دانیشتبوو کوپه کهی به رده می به تال بوو بوو، هه رچه ندی هینشتا تامی شیرینی قاوه که له ده میدا مابوه وه. هه ره و کاته دا خاتوونه کراس سپیه که له توالیته که هات دهره وه.

که بینی فومیکو له جیکه کهی دانیشتبوو هیچ کاردانه وهیه کی نه بوو، جگه له وهی له به رده میدا بوه ستیت و چاوه ری بکات به بیته نگی.

دهنگیکی نزم کوتی؛ 'هسته!'

فومیکو به شله ژاوییه وه؛ 'نوو ببوره تکایه!'

ههستی ده کرد خهونی دیوه، نایا هه به راستی گه رایه وه رابردوو؟

گه رانه وه بو رابردوو هیچی له نیستا نه کوریبوو، نه نانهت له گه رانه وهشی دا کازوو هیچ پرسباریکی لیه کرد، کازوو وه کو پیشه ی هه میشه یی خوی سینه کی به دهسته وه بوو، کوپه کهی فومیکوی خسته سهر، پاشان بر دیه وه لای میزی ژمیریارد که، دواتر کوپه قاوه به کی تاره ی له به رده م خاتوونه کراس سپیه که دانا، نه ویش سوپاسی کرد، پاشان هه مور نه و دی کاروو پرسه تنها نه مه بوو؛ 'چون بوو؟'

به و قسه یه فومیکو دلایا نه و ده که گه شتی کاتیی نه محامدا وه.

‘ته‌ن‌ها بیرده‌که‌مه‌وه‌که...’

‘به‌ل‌ی؟’

‘به‌هیچ جوریک نیستای نه‌گوریه‌ وایه؟’

‘به‌ل‌ی وایه.’

‘ئه‌ی دهرباره‌ی ئه‌و شتانه‌ی دواتر پرووده‌ده‌ن؟’

‘نازانم به‌ته‌واوی مه‌به‌سقت چیه؟’

‘له‌ نیستا به‌دواوه... مه‌به‌ستم دهرباره‌ی داهاتوه.’

‘همم باشه... به‌و پییه‌ی که داهاتوو هیشتا پرووینه‌داوه

که‌واته‌ ئه‌وه‌ له‌سه‌ر تویه‌ که ده‌ته‌ویت چی تیدا پروویدات.’

کازوو به‌ریزه‌وه‌ گوتی خزمه‌تگوزاری قاوه‌که‌ و قاوه‌خانه‌که‌

چوارسه‌د و بیست یه‌نه‌ تکایه.’

فۆمیکۆ که‌رایه‌وه‌ لای جانتاکه‌ی و پاره‌که‌ی له‌سه‌ر میزه‌که‌

دانا.

‘سوپاس.’

هه‌ردووکیان زه‌رده‌خه‌نه‌یان گۆریه‌وه‌، پاشان فۆمیکۆ چاوی

به‌ قاوه‌خانه‌که‌دا گیرا و چووه‌ دهره‌وه‌.

خاتوونه‌ کراس سپیه‌که‌ش له‌ جیی خۆی دانیشتبوو

په‌رتووکه‌که‌ی کرده‌وه‌، که‌ ناو‌نیشانه‌که‌ی به‌ ناوی

خۆشه‌ویسته‌کان بوو.

کازووش وه‌ها ره‌فتاری ده‌کرد که‌ هیچ پرووینه‌دابیت.

تەنیا حاجى | Tanyahaji

Description

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

♥ چەنالىك تاييەت بە كىيىپ و بابەتى جياواز ♥

ئەم كىيىپە لەلايان سارا نامىق كراۋە بە pdf
يېۋىستى بە دوعايە دوعاى خىرى بۇ بىكەن

چەنالى

<https://t.me/tanyahaji7>

بۇ راۋبۇچون و پىسيار بۇ كىيىپ مەپىنرە

@tanyahaji22

ئەكاونت

<https://linktr.ee/tanyahaji22>

t.me/tanyahaji7

II

ژۇن و مىڭدەكە

لەبەر ئەۋەدى سەردەمى كرانهۋەدى قاۋەخانەكە دەكەراپەۋە
بۇ سالى ۴۷۸۱، بۇيە ھىچ ھۆكاريكى فېنككەرەۋەدى تەبوو، وا
نزيكى سەد و چل سال دەبېت قاۋەخانەكە بوونى ھەيە. سەرەتا
خەلكەكەي چراي نەوتيان بەكاردەھينا، بەلام دواتر ھەندىك
ورده گۆرانكارى لە قاۋەخانەكەدا كرا، بەلام لەگەل ئەۋەشدا
ئەو گۆرانكارىيانه كارى نەكردبوۋە سەر ديمەنەكەي، چونكە
ھەر بە كۈنى مابوۋە، ھەر ۋەك يەكەم جار دروستكرايوو.
تا سالى ۸۸۸۱يش، واتە بۇماۋەدى چواردە سال بە يەككىك لە
قاۋەخانە مۇدىرنەكانى ژاپۇن ناۋزەند دەكرا.

لە ماۋەدى ئىديو ژاپۇندا قاۋە ھاتە نىو ژاپۇنەۋە لە كۈتايى
سەدەدى ھەقدەدا بوو. سەرەتا خەلك زور ئارەزوويان نەدەكرد،
بەلام دواتر خواستىكى زورى لەسەر بوو، چونكە بۇ ئەۋان
ۋەكو ئاۋىكى رەشى تال وابوو.

دۋاي ئەۋەدى كە كارەبا داھىترا و پىويست بوو گلوپ
دابىرئيت و فېنككەرەۋە دابىرئيت، گلوپەكانيان بە ئاسانى دانا.

بەلام دەربارەى فېنككەرەوۋەكە ھىچيان نەكرد، چونكە بەر
جۆرە دىكۆرى ناو قاوۋەخانەكەى تىكەدەدا.

كە ھاوین دەھات دواى ئەوۋەى پلەكانى گەرما دەگەيشتە سى
پلەى سىلىزى، دەبوو پانكەى ئەرزى دابىرايە لەنىو قاوۋەخانەكە.
لەبەر ئەوۋەى جىگەى قاوۋەخانەكە ژىرزەمىنىك بوو، بۆيە بەشى
پىتۈيىست فېنك دەبۈيەوۋە، لەو سالانەى دوايىدا پلەى گەرمى لە
ئىكواساكى دەگەيشتە ۱۴ پلەى سىلىزى، بەلام كە دەچوۋىتە
نىو قاوۋەخانەكە ھەستت بە فېنكى دەكرد، ھۆكارەكەشى پانكەكە
نەبوو، بەلكو شتىكى تر بوو كە جگە لە ئەندامەكانى ستافى
قاوۋەخانەكە كەسى تر ھۆكارەكەى نەدەزانى.

دوانىوۋەپۇيەكى پۇژى سەرەتاي ھاوین بوو، خاتوونىكى
گەنج لە نىزىك مىزى ژمىرىارەكە دانىشتىبوو سەرقالى نوسىن
بوو، لە تەنىشت تىنوسە پەمەيىيەكەيدا پەرداخىك قاوۋەى ساردى
پىر سەھۋلى لاوۋ، خاتوۋنەكە كراسىكى سىپى و تەنورەيەكى
كورتى تەسكى رەساسى و جووتىك پىلاۋى ھاوینەى لەپىدا
بوو. جارجار پىنوسەكەى لەنىو پەنجەكان دەھىناو دەبىرد، بىرى
دەكردەوۋە و پاشان ھەندىك شتى لەسەر كاغەزەكە دەنوۋسى.
لەودىو مىزەكە خاتوونىكى لاۋازى مىدالكار ۋەستابوو،
جارجارە كاغەزەكەى بەردەمى دەخویندەوۋە، بەلام خویندەوۋەى
كاغەزەكە ھىچ شەرمىكى بو ئەو تىدا نەبوو، چونكە ھەر خۇى
بابەتەكانى دەزانى، ئەم خاتوۋنەيان ناۋى كى توكىتا بوو.

بیجکه له و خاتوونه ی سهرقالی نوسین بوو له یه کیک له
میزه کان خاتوونیکێ تر دانیشتبوو، که کراسیکێ سهی هاوینه ی
له بهردابوو، له ولاتریش له نزیک ده رگا که پیاویک دانیشتبوو
به ناوی فوساجی، گو فاریکی گهشتوگوزاری به دهسته وه بوو.

خاتوونه که هه ناسه یه کی قو لی هه لمژی و کی ش له گه لیدا
هه ناسه یه کی قو لی هه لمژی، پاشان گو تی: "ببوره لیره زور
مامه وه"، پاشان کاغه زه که ی خسته نیو زهرفی نامه که.

کی: "هیچ کیشه یه ک نییه." هه ستایه وه سه رپیی و گو تی: "هم
... پیت وایه بتوانیت ئه مه بگه یه نیت به خوشکه که م؟"

خاتوونه که به په رۆشی و به ریزه وه نامه که ی دا به کی.
خاتوونه که ناوی کومی هیرای بوو، خوشکه بچوکی یو کو
هیرای بوو که له نزیک قاوه خانه که دا بار و فروشگایه کی
بچوکی هه بوو.

کی به زه رده خه نه وه نامه که ی وه رگرت: "ئوو بیگومان
ئه گه ر خوشکه که ت بناسمه وه ...".

کومی: "ده زانم رهنگه نه یخوینیته وه، به لام ئه گه ر توانیت ..."
سه ری داخست.

کی وه کو رهفتاری هه میشه یی به ریزه وه گو تی: "بیگومان به
ئه نجامی ده ده م".

دوای وه رگرتنی نامه که کی هه ستی ده کرد په یامیکێ زور
گه وره ی وه رگرتو وه که ده بیت بیگه یه نیت، پاشان کومی چوو
لای کاشیره که: "چه ندی کرد؟"

کی نامہ کہی لہ سہر میڑہ کہ دانا و پاشان قوفلی نامیرہ کہی
کرده وه.

نامیری کاشیرہ کہ زور کون بوو، کہ دهگه رایه وه بو
سہرہ تاکانی دروست بوونی قاوہ خانہ، نامیریکی گہ ورہ بوو،
کیشی بہ نزدیکہ ی چل کیلوگرام دہ بوو، دوگمہ کانی گہ ورہ و
بہ رزبوون، لہ گہل داگرتنی ہر دوگمہ یہ کدا کرتہ یہ کی گہ ورہ ی
دہ کرد کہ بہ ئاسانی دہ تتوانی گوئیستی بییت.

کی دانه دانه ی شتہ کانی دہ ژمارد؛ "قاوہ یہ ک ... توستیک ...
برنج ... سؤدہ یہ ک ... پیزایہ ک ...".

تہ ق تہ ق تہ ق ... تہ ق تہ ق. کی دانه دانه نرخ ی ہر دانه یہ کی
دہ نووسی؛ "نایسکریمم ... پیزایہ کی داخراو ...".

کومی ہستی کرد کہ چہ ندہ زوری خواردوہ لہ و ماوہ یہ ی
دانیشتوہ، چونکہ شتہ کانی لہ پسولہ کہ دا جیان نہ دہ بوہ وه.
کی پسولہ ی دووہ می راکیشا؛ "برنج بہ کاری ... شہ ربہ تی
موز ... برنج بہ ... کارہ کہ گرنگ نہ بوو، شتہ کان دانه دانه
بخوینیتہ وه بہ لام کی ہر دہ بخویندہ وه وہ کو مندالیک چیژی
لہ و یاریکردنہ دہ بینی

"دواتر داوای پاستایہ کی مریشک و نایسکریمیکی ٹہ نہ ناست
کردوہ و ..."

"تہ واوی مینوہ کہم داوا کردوہ کہ وایہ."

کہ مینک بہ دہنگی بہ رز کوتی، وہ کو ٹاماژہ یہ ک تاکو بلیت
تکایہ نامہ ویت بیخوینیتہ وه.

به لئ:

ئه وه دهنگی کی نه بوو، به لکو دهنگی فوساجی بوو که وای
گوت، پنده چوو گویی له خویندنه وهی پسوله که بووبیت. کی
هیچ گویی پینه دا، به لام کومی له شهرمدا سوور بوه وه، گوتی:
'چهندي کرد؟ به لام وا پنده چوو کی ته واو نه بوو بوو هیشتا.
'ئا، با ببینین ... ساندوجیکت داوا کردووه ... شهر به تی
هه نار... دووباره برنج به کاری... و قاوه یه ک هه مووی کردیه
دوو هه زار و دوو سه د و سی یه ن.'

کی زهرده خه نه یه کی میهره بانانه ی گۆرییه وه له گهل کومیدا.
کومی پاره که ی دهره ئینا له جزدانه که ی و دای به کی، کی
پاره که ی ژمارد و گوتی: 'یانزه هه زار بگره'، کومی چاوه رپی
ته واوی پاره ماوه که ی بوو، کی پاره که ی بو ته واو کرد و
پاشان دایه دهستی، پاشان هه وت سه د و هه فتا یه نی له سه ر
میزه که دانا.

کومی: 'سو پاس، خواردنه کافیش به تام بوون.'

کومی به په له به ره و دهرگا که رویشت، چونکه ده یویست
هه رچی زووه له قاوه خانه که بچینه دهره وه، ههستی به
شهرمه زاری ده کرد دهرباره ی ئه و هه موو خواردنه ی
خواردوویه تی، به لام کی رایگرت: 'کومی... خوله کیک بوهسته.'
کومی ناویری دایه وه.

'دهرباره ی خوشکه که ت .. نایا هیچ قسه یه ک هه یه به ته ویت
من به ئه وی بکه یه نم؟'

"نه خیر، همور نه وهی پیویست بوو له ناو نامه که دا بوم
نوسیووہ."

کی به ناٹومیدییه وه؛ "به لئ، خوشم نه و گریمانه یه م دانابوو."
دوای خوله کیک له بیرکړدنه وه کومی کوتی؛ "به لام شتیک
هه یه که ده توانیت پتی بلیت ..."

کی به خوشحالییه وه؛ "به لئ، به دلنیا ییه وه."

"پنی بلئ که چیتړ دایه و بابہ تورهنین."

"دایک و باوکت چیتړ تورهنین."

"به لئ ... به لام تکایه پتی بلئ."

کی دووچار سهری راوه شاند؛ "به لئ بیگومان پتی ده لیم."
کومی بو کوتاچار چاوی به قاوه خانه که دا گیرا، پاشان
به پیره وه مالئاوایی له کی کرد و پویشیت.

تهق-تهق

کی چووہ دهره وه تاکو دلنیا بیته وه ئایا کومی پویشتووه
یاخود نا، دواتر گه پرایه وه ژووره وه و دهستی کرد به قسه کردن
له گهل ژمیریاره نادیاره که؛

"تو له گهل دایک و باوکت شهرت کردووه؟"

پاشان که سیک به هه ناسه برکی له ژیر میزه که هاته دهره وه
و کوتی؛

"نه وان حاشایان لیکردووم."

"به لام قسه کانت بیست وایه؟"

به رله وهی قاوه که سارد ببینه وه...

“چیم بیست؟”

“دایک و باوکت چیترا لیت تووره نین.”

“تهنها ئه وکاته باوهر دهکهم که به چاره کانی خۆم ئه وه ببینم

...

هیرای له ژیر میزه که هاته دهره وه، به هوی ئه وهی ماوه یه کی
زۆر له ژیر میزه که مابوه وه به ته واوی پشتی چه مابوه وه،
راسته وخو به رهو چیشته خانه که چوو وه کو خووی هه میشه یی
خوی.

“خوشکه که ت زۆر جوانه.”

“ئه گهر له جینی من بوو یه تاهه هه مان شتت نه ده کووت.”

هیرای چوو وه ئه و جیهی که کومی لیبی دانیشته بوو،
دانیشته جگهره یه کی دهره یه نا و دایگیرساند، جگهره که ی بونی
گولی لیده هات، کی به رانه ر هیرای وه ستابوو، له و دیو میزی
ژمیریاره که وه گوتی؛ “ده ته ویت دهر باره ی ئه و بابته ته قسه
بکه ییت؟”

قومیکی تری دا له جگهره که ی و گوتی؛ “ئه و بیزارم ده کات.”

کی؛ “مه به ستنت چیه له وهی که بیزارت ده کات؟”

“ده یه ویت له گه لیدا بم.”

کی به سه رسورمانه وه گوتی؛ “هممم؟”

هیچ بیروکه یه کی نه بوو ناخو هیرای باسی چی ده کات.

“میوانخانه که .

خیزانه که ی هیرای میوانخانه یه کی به ناوبانگ و گرانبه ها

به پړیوه ده بهن له سیندای، به جوړیک به ته وای ناو بانگه کی
له سیندای دهنگی دابوه وه، دایک و باوکی هیرای ده یانویست
هیرای میوانخانه که به پړیوه بیات، به لام هیرای نه وه ی رت
ده کرده وه، سیانزه سال بهرله ئیستا هر بویه کومی زور به ی
به رپر سیاریه تیه کانی میوانخانه کی گرتبوه دهست له کوتایدا
و ببوه جیگره وه، دایک و باوکی هیرای گنج بوون، به لام
بیریان له داهاتوو کړدبوه وه، هر بویه به دوا ی جیگره وه یه که دا
ده گه ران، له دوا ی نه وه ی کومی به رپر سیاریه تیه کانی گرت
دهست، بریاریدا بچیت بو توکیو تا کو خوشکه کی قابل بکات
له گه لیدا میوانخانه که به پړیوه بیات.

"همیشه یم گووتوو که من نامه ویت بگه پښه وه ماله وه،

به لام هموو جاریک دپته ئیره و هه راسانم دهکات."

"به لام پښو ستیش ناکات خوتی لیښاریته وه."

"نامه ویت چاوم پتی بکه ویت."

"چی ببینیت؟"

"دهموچاوی."

کی به فزولیه ته وه لنی چووه پښه وه تا کو زیاتر بزانت.

هیرای؛ "به پروونی نه وه ده بینم له سهر دهموچاوی نه و

دهیه ویت من بگه پښه وه بو به پړیوه بردنی میوانخانه که، ته نها

له بهر نه وه ی نه و نازاد بیت و بسورپته وه."

کی به سهر سورماوییه وه کوتی؛ "تیناگم چون نه م هموو

شته له سهر دهموچاوی نوسراوه."

هیرای دهیزانی له بهر نه وهی کی به باشی خوشکه که ی
ناناسیت بویه ناتوانیت وینای نه وه موو شته بکات پیکه وه.
"نه وهی مه به ستمه بیلیم نه وهیه که نه وه په ستانم له سهر
دروست ده کات."

دووباره قومیککی تری له جگهره که ی ده ستیدا و چهند جاریک
ملی ته قاند، پاشان کوتی؛ "ئای خودایه کاتژمیر چه نده، ده بیت
نیستا باره که بکه مه وه؟" به په له به ره و لای ده رگا که رویشته.
کی به په له نامه که ی هه لگرت و به دوایدا رویشته؛ "ئوو
خوله کیک چاوه ری بکه! نامه که."

هیرای به بی نه وهی ته ماشاشی بکات؛ "فریی بده!"
"ناته ویت بیخوینیته وه؟"

"ده زانم چی نووسیوه، ناتوانم به ته نها شوینه که به ریوه
ببه، تکایه بکه ریوه ماله وه. تیده گهم که چه نده سه خته بۆت.
دلنیام قسه کانی هه ر ئه م با به تانه یه."

هیرای به دهم قسه کردنه وه جزدانه که ی ده رهینا و پاره ی
قاوه که ی له سهر میزه که دانا؛ "ده تبینمه وه."

دواتر راسته وخو قاوه خانه که ی به جیهیشت.

تهق-تهق

کی راسته وخو ته ماشای نامه که ی کرد و چاوی له سهر
ریگای هیرای بوو، پاشان به خوی گوت؛ "ناتوانم فریی بدهم."

تهق-تهق

له و کاته ی کی به و جوره وه ستابوو له گهل خويدا قسه ی
دهکرد، زهنگی ده رگا که ليندا و کازوو توکيتا هاته ژووره وه بو
ناو قاوه خانه که.

کازوو نه مړو له گهل ئاموزای خاوه نی قاوه خانه که
چوو بوونه دهره وه تا کو پيداويستيه کانی قاوه خانه که بکړن.
کازوو کومه ليک زهرفی بازار کردنی به دهسته وه بوو، پر بوون.
وه کو جلوبه رگی هه ميشه یی کازوو؛ تيشيرتیک و پانتوليکی
کاوبوی له پيدا بوو. دواتر به روانکه يه کی کارکردنی ده به ست.
کی به زه رده خه نه وه پيشوازی لیکردن؛ "به خير بيته وه."

"بوره زورمان پيچوو."

"تا به پيچه وانده زور باشبوو."

کازوو؛ "ده چم خوم ده گورم و ده که ريمه وه." کازوو
پاسته وخو به ره و ژووره که ی دواوه پويشت.
کی هيشتا نامه که ی به دهسته وه بوو کوتی؛ "ئهم هاوسه ره
نه فره تيه ی من له کوپيه؟"

ناگاری ناتوانيت به ته نها بچيته بازار و نه و هه موو که لوپه له
بکړيت، چونکه ياخود هه نديکی بير ده چيته وه، ياخود ده ستی
ناکه ویت، هه نديک جاريش پاره ی زياتر خه رج ده کات وه که له
پنيو ست، هه ر بويه ده بيت کازوو له گهلیدا بچيت، هه نديک
جاريش له پيدا لا ده دات و ده خواته وه.

کازوو کوتی که ناگاری گووتويه تی؛ "بيگومان دوا ده که وم."

"ئوو دلنيام چوو به خواردنه وه دووباره."

‘ئیتستا ته ماشا ده که م.’

هه ناسه یه کی قولى هه لکیشا و گوتی: ‘ئوف باوه ر به م پیاوه
ناکه م!’ پاشان چووه چیشته خانه که، قاوه خانه که ته نها خاترونه
کراس سپیه که و فوساجی لیوو، هه ردووکیان قاوه ی که رمیان
ده خوارده وه، هه رچه ندی که شه که ی که رمیش بوو.

دوو هوکار هه بوو که هه ردووکیان قاوه ی که رمیان
ده خوارده وه، یه که میان نه وه بوو باشتار یارمه تی که مکردنه وه ی
دوودلی و رارایی ددها، دووه میشیان نه وه بوو قاوه خانه که
له ناوه وه فینک بوو. کازو جلی کارکردنی له بهر کرده وه و
که رایه وه سه ر کاره که ی.

چونکه که رمای هاوین دهستی پیکردبوو، پله ی کهرما
که یشتبووه سی پله ی سیلیزی و کازووش نه مرقو نزیکه ی سه د
مه تریک به پی رۆیشتبوو، بویه به ته وای ده موچاوی ئاره قه ی
کردبووه وه، ده ستره که ی ده رهیناو ده موچاوی سه ری.

فوساجی سه ری له سه ر گوئاره که ی به رز کرده وه و گوتی:
‘بیوره ...’

کازوو به سه رسورمانه وه: ‘به لی، فه رموو؟’

‘ده توانیت قاوه که م بو تازه بکه یته وه؟’

‘ئوو به لی بنگوومان.’

فوساجی چاوی له سه ر کازوو لانه برد، تاکو چووه
چیشته خانه که، فوساجی یه کیک بوو له کریاره هه میشه ییه کان،
هه میشه له یه ک جینگادا داده نیشت، ته نانه ت نه که ر که سیکی

تر له و جییه دابنیشته نوا بیگومان دهرویشته راسته و جو.
همیشه کوفاریکی که شتوگوزاری به دهسته و بو لاپه ره به
لاپه ره دهیوینده و ده کاتی هاتنه که ی بهم جوړه بو، دواى
نانی نیوهر و هفتی دوو بو سی جار سهردانی قاوه خانه که ی
دهکرد تاکو کوفاره که ی ته و او نه کردایه نه دهرویشته، جکه
له و هس تا که شت که داواى دهکرد قاوه ی ساده بو.

قاوه ی قاوه خانه که له موکا دروست دهکرا که له نه سیو بیاوه
دههینرا، بونیکى خوشی هه بو، به لام هه مووان چه زیان به و
تامه ی نه دهکرد، چونکه له چاو قاوه کانی تردا تالتر بو، کازوو
که رایه و ده، له چیشته خانه که کتری قاوه که ی به دهسته و بو،
پاشان قاوه ی بو فوساجی تیکرد.

فوساجی به ناسایی خویندنه و دهی روژنامه که ی ته و او کرد،
له و کاته ی کازوو قاوه که ی بو تازه دهکرده و ده، به لام نه مرو به و
جوړه نه بو، به لکو راسته و خو ته ماشای دهستی کازوو ی دهکرد،
کازوو هه ستیکی سهیری هه بو، له و کاته دا پی و ابو که
فوساجی شتیکی تری دهوست جکه له نازه کردنه و دهی قاوه که!
"نایا شتیکی تری پیوسته؟"

به زهرده چه به یه که و ده کوتی، تو کارماندی تازه بت؟

که میک تیراما، دواتر کوتی! "هممم..."

"نوو به راستی."

فوساجی به هه سستی شهرمانده سهیری داخسبو، به رده و ام
بوو له خویندنه و دهی کوفاره که.

كازوو بەردەۋام بوو لە كاركردن بەين ھەستانە، كازوو
ۋەكو پۇبۇتيك دەردەكەوت لە قاۋەخانەكەدا، ھەموو ئەۋەي
دەيكرد تەنھا خاوين كوردنەۋەي مېزەكان و تازەكردنەۋەي
قاۋە و ئامادەكردنى خواردن بوو بۇ كړيارەكان، بەين ئەۋەي
تيكەلى كارى ئەۋانى تر بېيت.

پرسىياري لە فوساجى كرد؛ "زوو زوو دىيت بۇ ئىرە؟"
"بەلى."

"ئايا ھىچت بىستوو دەربارەي ئەم شوينە؟ واتە بابەتى
ئەفسانە كۆنەكە."

"بەلى زۆرم بىستوو."

"دەربارەي ئەو كورسىيە؟"

"بەلى."

"كەۋاتە تۆ يەككىت لەو كەسانەي كە دەيانەۋىت گەشتى
كات ئەنجام بدەن."

"بەلى."

"ئەگەر بگەرپىتەۋە پابردوو چى دەكەيت؟"

ئەۋە كاريك نەبوو لەو كارە ئاسايانەي كە كازوو دەيكرد،
چونكە تيكەلى ئەۋانى تر نەدەبوو، بۆيە ھەر زوو گوتى؛ "ئۆۋ
پرسىيارەكەم زۆر نابەجى بوو ببورە."

جانتاكەي كردهۋە زەرفىكى نامەي دەرھىنا، كە قەراغەكانى
نوشتابوونەۋە، ۋا پىتدەچوو ماۋەيەكى زۆر بىت ھەليكرت بىت.
كازوو؛ "ئەۋە چىيە؟"

”بو ژنه که مه؟“

”نه وه نامه یه؟“

”به لی؟“

”بو ژنه که ت؟“

”به لی، هر گیز نه متوانیو وه پتی بدهم.“

”که واته دته ویت بگه ریته وه نه و پوژهی که دهبوو نه و“

نامه یه ی پتی بدهیت؟“

”به لی، به و شیوه یه.“

”نیستا ژنه که ت له کونیه؟“

هه ناسه یه کی قولی هه لکیشا و بو ساتیک پیدهنگ بوو،

پاشان؛ ”همم ...“

”نازانم.“

پاشان به بی نومیدییه وه سهری داخسته وه.

کازووش هیچ شتیکی تری نه گوت دهرباره ی بابه ته که.

”به لام به راستی من هاوسه ریکم هه بوو ...همم ... ناوی ...“

ناویم بیر ناکه ویتته وه.

له و کاته دا کی له ژووره که ی دواوه گه رایه وه، پهنگ له

پرووی په ریپوو، پیده چوو به هوی بیستنی نه و گفتوگویه وه بیت

که له نیوان کازوو و فوساجیدا پروویداوه.

”به راستی نه وه ناداپه روه ریبه.“

کازوو هه ولی ددها به که مترین وشه بابه ته که بچوک

بکاته وه؛ ”دهرباره ی نه و بابه ته خوت دلته نگ مه که.“

تهق-تهق

كازوو بە بېتەنگى تەماشاي دەرگاگەي دەکرد، لەو كاتەدا
كۆھتاكى لە دەرگاگەۋە ھاتە ژوورەۋە.

كۆھتاكى كارى پەرسىتارى دەکرد لە يەكېك لە
نەخۇشخانەكانى شاردا، بەلام پۇژانە دەھاتە قاۋەخانەكە
لەجياتى ئەۋەي بېيتەۋە مائەۋە راستەوخۇ، تىشىرتىكى
سەۋزى زەيتوونى لەبەردابوو لەگەل پانتۇلىكى سى چارەكى
شىن و جانتايەكى رەش لە شانى بوو، بە دەسپەكەي
ئارەقەكەي نىۋچەۋانى سېرى بەرلەۋەي بېيتە لاي فوساجى
سەرەتا كەمىك لاي كى و كازوو ۋەستا.

دواتر؛ "سلاۋ، فوساجى دووبارە ئەمپۇش لېرەيت."
بە شلەژاۋى سەرى بەرزكردەۋە، تەماشاي كۆھتاكى كرد
و دواتر دووبارە سەرى داخستەۋە بەردەۋام بوو لە گوڭار
خوئىندەۋە.

كۆھتاكى ھەستى بەۋە كرد كە ئەم كاردانەۋەيەي فوساجى
ئاسايى نىيە، لىنى نىزىك بۆۋە و گوتى؛ "فوساجى تۇ باشىت؟"
فوساجى سەرى ھەلپىرى و گوتى؛ "بېورە ئىمە يەكتر
دەناسىن؟"

كۆھتاكى بە ئائومىدانە راستەوخۇ خەندەي سەر پوخسارى
گۇرا، فوساجى توۋشى زەھايىمەر بوو بوو، كە تەۋاۋى
يادەۋەرى لە دەست دا بوو. بەجۇرىك يادەۋەرىيە كۆنەكانى لە
دەست دەدا و ئەۋانەي ئىستاشى بىر دەچۈەۋە، بە ئەستەمىش
ئەۋانەي ئىستاي بىردەھاتەۋە كە روۋىدەدا. تەنانتە ۋاي

لینھاتبوو که سایه تی خوشی نه دهناسییه وه.

له و ساته دا، فوساجی بیرری که و ته وه که هاوسه ری هیه،
به لام نهیده زانی هاوسه ره که ی کوهتاکییه که به رانبه ری
وه ستاوه.

"پیم وایت نا."

یهک دوو ههنگاو کوهتاکی چوووه دواوه.

کوهتاکی له سهر کورسی بهردهم میزی ژمیریاره که دانیشیت،
که به ته وای له فوساجییه وه دووربوو. دوا ی ته وه ی دانیشیت
دهسره که له دهستی که و ته خواره وه، به لام وا رهفتاری کرد که
هی ته و نه بیت. به لام فوساجی تینییی کرد و بوی هه لگرتیه وه،
دواتر چوووه لای میزی ژمیریاره که، ته و جیییه ی که کوهتاکی
لینی دانیشتبوو.

"ده بیت بمبوریت له م پوژانه دا من شتی زیاتر له یاد ده که م."

کوهتاکی به بیی ته وه ی ته ماشاشی بکات؛ "باشه."

پاشان دهسره که ی له دهست وهرگرتیه وه.

دواتر سه ری داخست و گه رایه وه سه رمیزه که ی، بهرده وام
بوو له هه لدانه وه ی په ره کان، پاشان قومینکی له قاوه که دا و
گوتی؛ "به نه فرهت بیت سارد بوته وه." له کاتیکدا پیش که میک
دهبوو قاوه که یان بو هینابوو.

کازوو گوتی؛ "بوت تازه بکه مه وه؟"

فوساجی هه ستایه وه له جیییه که ی و گوتی؛ "من ده بیت

بروم."

بەرلهوهی قاوه که سارد بیتهوه...

پاشان که لوپه له کانی کوکردهوه، لهو کاته دا کوهتاکی به
ناو میدانه ته ماشای دهکرد.

فوساجی به رهو لای کاشیره که هاتوو گوتی؛ "چه ندی کرد؟"

"سی سهد و ههشتا یه ن."

"فهرموو ئه وه ههزار یه نه"

ههزار یه نی له سهر میژه که دانا.

"ههزار یه نم وهرگرت."

پاشان کردییه ناو ئامیره که.

فوساجی به لاچاو ته ماشای کوهتاکی دهکرد به بی ئه وهی

هیچ قسه یه ک بکات و له هه مان کاتدا چاوه پئی وهرگرتنی پاره

ماوه که بوو.

"شهش سهد و بیست یه ن باقی."

فوساجی به په له پاره که ی خسته وه ناو جزدانه که ی و

گوتی؛ "سو پاس بو قاوه که"

پاشان له قاوه خانه که چوو ده ره وه.

تهق-تهق

"سو پاس بو توش دوو باره سهر دانمان بکه..."

دوای ئه وهی فوساجی چوو ده ره وه له قاوه خانه که، دهنگی

هیچ شتیکی تر نه ده بیسترا، ته ناته میوزیکیش کاری نه ده کرد،

هموو ئه وه دهنگی ده بیسترا دهنگی چرکه ی کاتزمیره کان و

هه لدانه وهی په ره ی خاتوونه کراس سپیه که بوو. ههر لهو

كاتەدا كازوو بىدەنگىيەكەي شكاند و گوتى؛ "كۆھتاكى ... پىش
ئەوھى قسەكەي تەواو بىكات كۆھتاكى وەلامى دايەوھ؛ "كىشە
نىيە، من لەرووى دەروونىيەوھ خۆم ئامادەكردبوو بو ئەمرو.
كى و كازوو پىنگەوھ لە ھەمان كاتدا؛ "خەم مەخۆ."

دووبارە سەرى داخستەوھ، كۆھتاكى بە تەواوى بىھىوا
بووبوو لە بابەتەكە، چونكە دەيزانى بەرەبەرە فوساجى كۆھتاكى
لەبىرنامىنىت و لەوھش زياتر كۆھتاكى وەكو پەرسىتارىنك
گرنگى پىدەدا، تەنھا كى و كازوو و ناگارى و ھىراى دەربارەى
نەخۆشىيەكەي فوساجىيەوھ دەيانزانى.

جۆرى زەھايەمەرەكەي فوساجى بەوجۆرەبوو كە بەرەبەرە
ھەموو شتەكانى لەبىردەچوھوھ و لە پىدا تووشى ئەو بارودۆخە
بووبوو، ئەمەش واى كرد بوو كە كۆھتاكى بىكەوئىتە شوكەوھ،
لەو كاتەدا كۆھتاكى لە دلتەنگىدا بەرەو چىشتخانەكە رۆيشت.
كى لە چىشتخانەكە ھاتە دەرەوھ بوتلىكى شوشەى
بەدەستەوھ بوو. گوتى؛ "دىارى يەكىنك لە ميوانەكانە." پاشان
لەسەر مۆزەكە دايە؛ "كەس دەيەوئىت بخواتەوھ؟"

ئەو خواردنەوھىيە بەدەستى كىيەوھ بوو ناوى ھەوت
دەخۆشىيەكە بوو، كى چاوەكانى سووربووبوونەوھ لە گریاندا،
كەشوھەواى نىوان ھەرسى ئاقرەتەكە دلتەنگى و خەمناك بوو
بەھۆى بارودۆخى كۆھتاكىيەوھ.

كۆھتاكى دوودل بوو لەوھى بخواتەوھ ياخود نا، لەكۆتايدا
گوتى؛ "باشە، تەنھا پەرداخىك..."

هیرای همهیشه کوهتاکی به خاتوونه بههیاکه ناوزهند دهکرد، چونکه چند خولهکیک بهرلهوه دلتەنگی دایگرتبوو، بهلام نیستا بارودوخنی ناسایی بوتهوه و داوای خواردنهوه دهکات. کازوو کوتی؛ من تهماشاً دهکهه بزانم شتیگمان هیه لهگهلی بخوین.

‘بۆچی خواردنهوهکه گهرم نهکهینهوه؟’

‘نا، بهمجوره باشه.’

‘باشه، کهواته ههروا دهیخوینهوه.’

کی سهری بوتلهکهی کردهوه، پاشان پهرداخهکانی پرکرد. کوهتاکی دواي وهرگرتنی خواردنهوهکه؛ ‘سوپاس’. کازو کهمیک خهیارشوری لهسهه میزهکه دانا؛ ‘فهرموو ههه نههمهه پیداکرد.’

پاشان کردییه ناو قاپهکهی بهردهمیانهوه.

کی؛ ‘ئوو زور بهتامه، بهلام من ناتوانم زور بخومهوه’. پاشان لهناو بهفرگرهکه شهربهتی پرتهقالی دههیتا و کردییه ناو پهرداخهکهوه.

هیچ کام له خانمهکان ههمان بیرکردنهوهیان نهبوو بۆ خواردنهوهکه. خواردنهوهکه لهبهه شهوهی ناوی ههوت دلخوشییهکه بوو دهگوترا ههوت جوری دلخوشی جیاوازت پیدهبهخشیت، که دهتخواردنهوه ههستت به دهنگولهی وردی زبر دهکرد لهسهه زمانت، پاشان بونیکی میوهی تازهی دههه، که خواردنهوهکه له گهدهت دهچووه خوارهوه ههستی ئارامی به تهواوی لهشتدا بلاو دهبوهیهوه.

دوای ئەوێ کۆهتاکی بۆنی خواردنەوێکە هات بە لووتیدا،
یادەوێری خۆی بیرکەوتەوێک پێش پانزە سال کە چۆن بۆ
یەکەمین جار سەردانی قاوەخانەکە کردووە.

ئەو پۆژەیی کە بۆ یەکەمین جار سەردانی قاوەخانەکە
کردبوو ئەو پۆژەبوو کە حکومەتی ژاپۆنی بەهۆی
بەرزبوونەوێ پلەکانی گەرماوێ پەرگرتنی دەوامی پەرگەیاندا،
بەو هۆشەوێ فوساجی و کۆهتاکی چووبوون سەردانی
بازار بکەن، دواتر لەبەر گەرماکە بێریاریان دا بوو سەردانی
قاوەخانەیک بکەن و کەمێک پشوو بدەن. بەلام کێشەکە ئەو
بوو بەو ئێوارەیی تەواوی قاوەخانە و پێستۆرانتە خێزانییەکان
جینگای بەتالیان نەما بوو.

لە شانسی ئەواندا لە خوارەوێ شەقامەکە تەنها
قاوەخانەیک کە کرابێتەوێ ئەم قاوەخانەیی بوو کە ناوەکە
هەمان ناوی ئەو گۆرانییە هەبوو کە کۆهتاکی زۆر ئارەزووی
لێبوو؛ (بەرز و نزم).

گۆرانییەکە باسی ئەوێ دەکرد کە سێک لە پێناو
خۆشەویستییەکەیدا بەسەر دەریایەکی گەرمیدا دەپوات. دوای
ئەوێ لە دەرگای قاوەخانەکە چوونە ژوورەوێ تێبینی ئەوێان
کرد سێ مێز بەتالە و تەنها خاتوونیکێ کراس سپی دانیشتووە
لە یەکێکیاندا، زۆر خۆشحال بوون، چونکە لە کوتایدا جێیەکیان
دەستکەوت تاكو داوێستن.

له میزی نزیك ده‌رگاكه دانیشتن، دواى نهوهی دووباره گارسونه‌كه هات داواکارییه‌کانیان وهربگریت که چهند خوله‌کینک له‌وه‌وبهر هاتبوو ئاوی ساردی بو هینابوون، راسته‌خو فوساجی داواى قاوهی ساردی کرد و کوهتاکیش که له‌به‌رانبه‌ریدا دانیشتبوو هه‌مان شتی داواکرده‌وه. فوساجی هه‌ستی به‌ئارامی نه‌ده‌کرد له‌و جیه‌دا، هه‌ربویه هه‌ستا و چووه کورسی به‌رده‌م میزی ژمیریاره‌که دانیشت، به‌لام ئه‌م ره‌فتاره‌ی به‌هیچ شیوه‌یه‌ک کوهتاکی دلته‌نگ نه‌کرد. نهوهی له‌وکاته‌دا کوهتاکی بیرى لیده‌کرده‌وه نه‌وه‌بوو چهنده مایه‌ی دلخوشیه قاوه‌خانه‌یه‌کی دوزیوه‌ته‌وه نزیك نه‌و نه‌خوشخانه‌یه‌یه که کاری لیده‌کات.

کوهتاکی به‌وردی سه‌رنجی دیواری قاوه‌خانه‌که‌ی ده‌دا که له‌دارینکی قاوه‌دروست کرابوو، پاشان بنمیچه‌که چۆن ده‌دره‌وشایه‌وه، نهوهی سه‌یربوو هیچ په‌نجه‌ره‌یه‌کی تیندا نه‌بوو، قاوه‌خانه‌که ته‌نها سی کاتژمیری کۆن به‌دیواره‌که‌وه هه‌لواسرابوو، هه‌رچه‌ندی کوهتاکی زوری ده‌رباره‌ی شته ئه‌نتیکه‌کان نه‌ده‌زانی، به‌لام درکی به‌وه کرد که نه‌و کاتژمیرانه‌ش یه‌کین له‌و شتانه.

له‌گه‌ل نهوهی هیچ په‌نجه‌ره‌یه‌ک له‌قاوه‌خانه‌که‌دا نه‌بوو، هیچ هۆکاریکی فینکه‌ره‌وه‌ش بوونی نه‌بوو، به‌لام کوهتاکی هه‌ستی به‌وه ده‌کرد که قاوه‌خانه‌که چهنده فینکه، ته‌نانه‌ت پرسپاری له‌ناکاری و کی کرد ده‌رباره‌ی، گوتیان هه‌ر له‌میژه وه‌ها بووه.

ئەوھى سەيربىو قاۋەخانىەكە تەنھا پانكەيەكى تىدابوۋ كە
بە بنمىچەكەۋە ھەئاسراۋو، بەلام بەشى پىئويست فېنكى
بەخشىبوۋ بەتەۋاۋى قاۋەخانىەكە، كۆھتاكى لە دواۋى ئەۋرۇژەۋە
بەردەۋام سەردىنى دەكرد ھەر كاتىك پىشۋوى ھەبۋاۋى، ياخود
لە نەخۇشخانىە بگەپاۋىتەۋە ھەرچەندە چەندىن جار پىرسىياري
دەربارەۋى فېنكى قاۋەخانىەكەۋى لە ناگارى و كى كىردىبوۋ، بەلام
پىيان دەگوت كە لەمىژە بەمجۆرەيە.

كازوۋ پەرداخەكەۋى بەرز كىردەۋە؛ "بەخۇشىتان". بەلام
دواتر ھەستى بە شەرمەزاري كرد و گوتى؛ "پىم وابىت ئاھەنگ
گىران نىيە ۋاۋە؟"

كى قولى كۆھتاكى پاكىشا و گوتى؛ "ۋەرە ھىندە خوت
خەمبار مەكە تىكايە."

كازوۋ؛ "داۋاۋى لىبوردنم ھەيە."

كۆھتاكى؛ "نەخىر، كىشەيەك نىيە."

كۆھتاكى پەرداخىكى ۋەرگرت و ئەۋىش خواردىيەۋە،
پاشان گوتى؛ "ماۋەۋى سالىك دەبىت كە بە ناۋى خۇمەۋە بانكى
نەكردووم و نامناسىتەۋە... ئەۋ بەتەۋاۋى ئەۋ يادەۋەرىيەۋى لە
دەست داۋە كە دەربارەۋى مەن... مەن بە تەۋاۋى خۇم بۇ ئەم
بابەتە ئامادەكردىبوۋ."

دووبارە چاۋەكانى كى سوور ھەلگەرا.

كۆھتاكى؛ "بەلام كىشە نىيە..." ھەناسەيەكى قولى ھەلمۇزى
و بەردەۋام بوۋ؛ "ھاۋرپىيان ھەرچۈننىك بىت مەن پەرىستارم، بە

واتایه کی تر نه گهر وه کو هاوسه ریک نه و منی بیر نه که ویتوه
ده توانم وهک په رسیارنیک له ژیانیدا بمینمه وه و چاودیری
بکه م.

کو هتاکي هیزی دایه بهر خوی و هه ستایه وه؛ سه یربکه ن
هاوړنیان، من په رستارم، ته نانه ت نه گهر به ته واوی له یاده وهری
نه ودا بسړنمه وه نه وا هینشتا من وه کو په رستارنیک خزمه تی
ده که م.

کو هتاکي هه ولی دده ته واوی بر وابه خوبوونی له دهنګیدا
پیشان بدات به رانبه ر کی و کازوو، هه رچه نده راستی
بابه ته که ش ودها بوو نه و وه کو په رستارنیک لای هاوسه ره که ی
مابوه وه، وه کو خوی دهیگوت من ده توانم لای بمینمه وه وه کو
په رستارنیک.

کازوو به بی هه ستانه یاری به په رداخه که ی ده کرد و خه یالی
پوښتېوو، کیش له وکاته دا دلوه فرمیسکینک له چاوی که و ته
خواره وه.
شلپ.

بیده نگی ته واوی قاوه خانه که ی ده گرتېوو، به لام له پرده تا که
دهنګ که بیسترا دهنګی داخستنی په رتو وکه که ی خاتوونه جل
سپیه که بوو.

کو هتاکي له و کاته دا ناوړی دایه وه، نه وه په که مین جار بوو
تییینی نه وه بکات خاتوونه که پوښمانه که ی داده خات و پاشان
دهسته سره که ی له جانتا سپیه که ی دهره یتا و هه ستایه

سەرپى تاكو بەرەو دەستشۈرەكە رۇيشت.

ھەركام لە كازوو وكى سەرنجى ئەو ەيان ئەدا كە خاتوونەكە
لە جىيەكەى ھەستاۋە، كى چاۋى لەسەر كۆھتاكى لانەدەبرد.
كازووش قومىكى تىرى لە خواردنەۋەكەى خواردەۋە.

كۆھتاكى كوتى؛ "بەراستى پىم سەيرە بۆچى فوساجى
دەيەۋىت بگەپىتەۋە رابردوو؟" تەۋاۋى سەرنجى كۆھتاكى
لەۋكاتەدا تەنھا لەسەر كورسى خاتوونە كراس سىپىيەكە بوو،
ھىندەى دەزانى دەربارەى كورسىيەكە كە دەتگەپىننىتەۋە
رابردوو.

فوساجى پىش ئەۋەى توۋشى نەخۋشى زەھايىمەر
بىت باۋەرى بەۋە نەبوو كە كورسىيەكى لەۋ جۆرە ھەيە
دەتگەپىننىتەۋە رابردوو، لەۋەش زىاتر ئەۋ ژنە تارمايىيە ياخود
شتىكى لەۋ بابەتە.

دۋاى ئەۋەى فوساجى بەرەبەرە يادەۋەرى لەدەستدەدا
ھەموو رۆژ دەھات بۇ قاۋەخانەكە بە ئومىدى ئەۋەى خاتوونە
كراس سىپىيەكە لە جىيەكەى ھەستىت و دابنىشىت، لەۋكاتەۋە
كۆھتاكى توشى سەرسورپمان بوۋە دەربارەى رۈوداۋەكە؛
بۆچى دەيەۋىت بگەپىتەۋە رابردوو؟

تەننەت زۆربەى كات كۆھتاكى پرسىيەرى ئەۋەى لە
فوساجى كىردوۋە، بەلام ھەموو ۋەلامەكەى ئەۋە بوۋە كە
"نەيىيە".

كازوو؛ "لەبەر ئەۋەى دەيەۋىت نامەيەكت پىيدات."

‘بیدات به من؟’

‘هممم.’

‘نامه؟’

‘فوساجی کوتی که ئه وه شتی که که نهیتوانی وه ئه نجامی
بدات.’

کۆهتاکی که میک بیری کرده وه و کوتی؛ ‘پنم وابیت که...’
کۆهتاکی بۆ ساتیک ههستی به ههوانه وه کرد، چونکه له
کۆتایدا ههوالیکی باشی بیست.
به لام وه کو کاردانه وه هیچ کاردانه وه یه کی ئه وتوی نه بوو،
چونکه پنی وانه بوو فوساجی بابه تیکی گرنگی له نامه که دا
نوسی بییت بۆی، له بهر ئه وهی فوساجی باش نه بوو له نوسین و
خویندنه وه دا.

چونکه فوساجی له شاریکی بچوو کدا گه وره بوو بوو،
خیزانه که ی پشتیان به راوکردنی ده ریایی ده به ست، هه ره بهر
ئه وهش بوو ده بوو هه موو ئه ندانه کانی خیزانه که کاربکه ن،
فوساجی له بهر په ستانی کارکردن به باشی نه یده توانی وانه کانی
بخوینیت، ئه مهش وای کرد بوو به باشی پیته کان نه ناسیته وه.
کۆهتاکی و فوساجی له ریگه ی ناسیا ویکه وه یه کتریان
ناسیبوو، کۆهتاکی ئه و کاته له کۆلیژی په رستاری ده یخویند،
ئه و کات که یه کیان ناسی ته مه نی فوساجی ته نها بیست و شهش
سال بوو، ته مه نی کۆهتاکیش بیست و یه ک سالان بوو، ئه وان

بە نامە قسەیان دەکرد، چونکە سەردەمی خوشەویستی ئەوان
پیش پەیدا بوونی تەلەفۆن بوو. کۆھتاکی ھەمیشە لە نامەکانیدا
بە دوورو درێژی باسی شتوازی بەسەر بردنی پۆژەکی و
حەزی لە چییە رقی لە چییە و ئەمۆی کۆلیژی چۆن بەسەر
بردوو و خەونەکانی داھاتووی چین و دەیەوێت بەچی بگات،
تەواوی ئەمانە لە ناو نامەکاندا بۆ فوساجی دەنوسی، بەمەش
ھەر نامەییکی نزیکى دە لاپەرە دەبوو، بەلام ھەموو ئەوەی
فوساجی لە وەلامدا بۆی دەنوسی لە دێرێک زیاتر تێپەری
نەدەکرد کە بەم جۆرە بوو:

«سوپاس بۆ ئەو نامە جوانەى کە نوسیووتە، زۆر خوشحال
بووم.»

سەرھەتا کۆھتاکی بابەتەکی بە ئاسایی وەرگرتبوو، چونکە
پێی وابوو بەمۆی سەرقالییەو لە کارەکی نامەکان وەھا
کورتەن، بەلام دواتر ھەستى بە بێزاری دەکرد، ئەو ھەموو
ھەستە دەربیریت و ھەموو وەلامەکە ئەوەندە بێت، ھەر بۆیە
پێی گوت کە ئایا دەیەوێت جیا ببنەو یاخود نا، جیا لەوەش
زۆر زۆر بەدرەنگی وەلامی دەدایەو، فوساجی جار ھەبوو
دوو مانگی پێدەچوو تاکو وەلامیکی دەدایەو.

بەلام شتیکی پێشبینی نەکراو روویدا لە کۆتا چاردا،
فوساجی نوسیووی: «ھاوسەرگیریم لەگەڵ دەکەیت؟»
ئەمە کاریگەرترین کورتە دیر بوو کە کۆھتاکی خۆی
بۆ ئامادە نەکرد بوو، سەرھەتا شوک بوو، بەلام دواتر بە

په روشییه وه وهلامی دایه وه؛ 'بهلی، رازیم'.

دوا به دواي نهو پرووداوه کوهتاکی به وهی زانی که
فوساجی نهو هموو ماوهیه له بهر نهو وه نامهکانی درهنگ
دهکهوت و وهلامهکانی بهو جوړه بوون چونکه نازانیت به
باشی بخوینیته وه و بنوسیت، جیا له وهش نهو کاتانهی که
کوهتاکی نهو هموو نامهیهی بۆ دهنوسی دهبوو فوساجی
بیباته لای چهند که سیکي جیاواز تاکو بۆی بخویننه وه، پاشان
وهلامی ده دایه وه و به نهستم دهیتوانی وشهکان بیهستیت
بهیهکه وه.

کازوو به دهستهکانی ههولیدا پروونکردنه وهی بۆ بدات؛
'زهرفیکی قاوهیی پیبوو بهم جوړه'.

کوهتاکی؛ 'زهرفی قاوهیی؟'

به کارهیناتی زهرفی قاوهیی لای نهوان مانای نامهیهکی
خوشهویستی یاخود نامهیهکی گرنگ بوو.

کی؛ 'پهنگه نامهیهکی خوشهویستی بیت'.

کوهتاکی؛ 'نا بابتهکه بهو جوړه نییه'.

کازوو؛ 'ئهی نهگه نامهیی خوشهویستی بوو کاردانه وهت
چی ده بیت؟'

ههچهنده نهو خووی کازوو نهبوو که پرسیار دهربارهی
شته تایبه تییهکانی نهوانی تره وه بکات، بهلام له بهر نهو وهی
بابتهکه دهربارهی خوشهویستی و رزگارکردنی ژیا نی که سیک
بوو بۆیه پرسیا ری کرد.

كۆھتاكى؛ "يىگومان بە پەرۋش دەبووم بۇ خويندەۋەى".
ئەو قسەيەى درۋ نەبوو، چونكە يىگومان ئەگەر نامەيەكى
لەو جۈرەى بۇ بەھاتايە دلخۇش دەبوو بەخويندەۋەى.
كى؛ "ئەى بۇ ناگە پىتتەۋە بۇ پابردوو؟"
كۆھتاكى؛ "چى؟"
كازوو چاۋى بىزكردەۋە؛ "خوشكى تۇ بە راستتە؟"
كى بە شىۋازى جەختكردنەۋە گوتى؛ "ئەو دەپىت نامەكە
بىخوينتەۋە."

كۆھتاكى؛ "خۇشەۋىستم خۇت بگرە وا ھاتم."
ھەرچەندى كات درەنگ بووبوو بۇ پەشىمانكردنەۋەى.
كى؛ "ئەگەر فوساجى نامەى خۇشەۋىستى بۇ نوسىبىت
كەۋاتە دەپىت بىخوينتەۋە."
ھەرچەندە كى دلىيا نەبوو لە قسەكەى، بەلام لەبەر ئەۋەى
بابەتەكەى لای كۆھتاكى وروژاندبوو بۇيە ئامادە بوو بۇ
جەختكردنەۋە.

كازوو ھەستى بە نائارامى دەكرد لەو گفتوگۈيەدا،
كۆھتاكى تەۋاۋى پروپاگەندە و ياساكانى بىستبوو دەربارەى
كورسىيەكە، ھەر بۇيە چاۋى لەسەر كورسىيەكە بوو، بەلام
ئەگەر تەنانت ھەموو ئەو شتانەى لە پابردوۋى بزانىايە ھىشتا
فوساجى لە نەخۇشىيەكەى چاك نەدەبوۋە. بەلام ئەگەر ھەر
بەراستى ۋەكو كازوو گوتى فوساجى بىەۋىت ئەو نامەيە بدات
بە كۆھتاكى و بىخوينتەۋە كەۋاتە بو نەگە پىتتەۋە پابردوو،

كۆھتاكى بەم جۆرە بېرى دەكردەۋە، لە لايەكى تىرىشەۋە ئەگەر
بگەرېتەۋە چىتر لە بارودۇخى چاۋەروانى نابىت تاكو فوساجى
نامەكەى پىندات. كۆھتاكى گوتى؛ "ئەگەر ھەر بەراستى نامەى
خۇشەويستى بۇم نوسىيىت؟"

ۋشەى خۇشەويستى ھىزىكى زىاتىرى بە كۆھتاكى
بەخشىبوو، كى سەرى رازىبوونى لەقاند، لەو كاتەدا كازوو
چىتر ئارامى نەما، پەرداخەكەى دانا لەسەر مېزەكە و چوۋە
چىشتخانەكە.

كۆھتاكى لەبەردەم ئەو كورسىيە ۋەستابوو كە دەيگواستەۋە
بۇ رابردوو، دلى بەخىرايى لىندەدا، مستى توند كىردىبوو،
كورسىيەكەى راكىشا و ويستى دابنىشىت، جۇرى كورسىيەكان
كۆن بوون، لەدار دروست كرابوون، جىنى پالدانەۋەكەى نەخشى
تىدا دروست كرابوو، قاچەكانىشى لەخوارەۋە چەمابوونەۋە،
پاشان جىنى دانىشتنەكەى بە قوماشى سەوز پووپوشكرابوو،
كە تەماشاي دىمەنى قاۋەخانەكەت دەكرد ھەستت دەكرد
لە سەردەمى نويدا دروست كراۋە و بە بابەتى ئەنتىكە
رازىنراۋەتەۋە.

پاشان تەماشاي لاي چىشتخانەكەى كرد، ئاخۇ دەبىت
چەندە بەباشى شوينەكە گىرنگى پىندىرىت و خاۋىن بگىرېتەۋە.
كە ئەو كارەش تەنھا كازوو و كى لە ئەستۆيان گرتوۋە، كازوو
بەرەو لاي ھات، سىنىيەكى پىبوو كە كىرىيەكى رەساسى و
كوپىكى سېى قاۋەىى لەسەربوو.

تا كازوو زياتر نزيك دهبووه لىتانهكانى دلى كوھتاكى
زياتر دهبوو.

كازوو وەك پرسىياري ھەميشەيى گوتى: 'ياساكان دەزانىت
وايە؟'

كوھتاكى پرسىيارەكانى لەميشكى خويىدا تاوتويى كرد، ياساي
يەكەم ئەو بوو تەنھا دەتوانىت ئەو كەسانە بېينىتەوھ كە پىشتەر
سەردانى ئەم قاوھخانەيەيان كردىت.

كوھتاكى: ئەمەيان كىشە نىيە، چونكە پىشتەر لەگەل فوساجى
سەردانى قاوھخانەكەمان كردووه.

دووهم ياسا ئەو بوو ئىستا بە ھىچ جۆرىك ناگورىت،
ھەرچەندە بگەرىتەوھ و رابردوو بە دلى خوت بگورىت.
كوھتاكى ئەم ياسايەشى بەلاوھ ئاسايى بوو، چونكە تەنات
ئەگەر بگەرىتەوھ رابردوو چارەسەرى زەھايەمەر دوزراينتەوھ
و فوساجى بىخوات ھىشتا ئەو راستىيەى ئىستا ناگورىت كە
فوساجى تووشى زەھايەمەر بوو.

سىيەم ياسا ئەو بوو كە دەبىت چاوھروان بىت تاكو خاتوونە
كراس سىپىيەكە دەچىت بو دەستشورەكە، ئەم ياسايەش
جىبەجىبوو بوو خودكارانە، چونكە لەو ساتەدا ژنەكە چووبوو.
ھەرچەندە ئەو دەشى بىستبوو ئەگەر تو ھەولبەدەيت بە زور
ژنەكە لەسەر كورسىيەكە ھەستىنيت ئەوا جادووت لىدەكات.

ياساي چوارەم دەيگوت بە گەرانەوھت بو رابردوو نابىت
لەسەر ئەو كورسىيە ھەستىتەوھ، تەنھا دەبىت لەویدا دابنىشيت

تا كۈتايى كارەكە، لەبەر ئەۋەي لەناۋ قاۋەخانەكەدا ھېچ تەلەفۇننىكى تېدا نەبوو، بۆيە بە ئەستەم ھېلەكانى پەيۋەندى كىردن ۋەردەگىران ۋ دەتتوانى پەيۋەندى بىكەيت.

كۆھتاكى لە رابردوۋدا ئەۋەي بېيىستېۋو كە قاۋەخانەكە بەۋە ناوبانكى دەر كىردۈۋە خەلك دەگەپىتەۋە رابردوۋ، بەلام ھېچ سەرسام نەبوو لەۋەي؛ خەلك لەۋ كارە دەكشىتەۋە بەھۋى ياسا بېماناكانەۋە.

كۆھتاكى بىرى كەۋتەۋە كە لەۋ كاتەۋە خەيالى رۆيشتۈۋە كازوۋ چاۋەپىيى ۋەلامەكەيەتى؛ "دەبىت قاۋەكە بخۇمەۋە بەرلەۋەي سارد بېيىتەۋە؟"

بەلى.

"ھېچ شتىكى تر ھەيە؟"

بەلام شتىكى تر ھەبوو كە دەيويىست بىزانىت دەر بارەي ياساكان؛ چۈن راستەۋخۇ دەگەپىتەۋە ھەمان بەروار ۋ كاترەمىر؟

كازوۋ؛ "دەبىت ويناى ئەۋ رۆژە بىكەيت كە دەتەۋىت بۆي بىگەپىتەۋە."

"وينا كىردن؟"

"رۆژىك پېش ئەۋەي فوساجى تو لەبىر بىكات، ئەۋ رۆژەي كە دەيويىست نامەكەت پى بدات... ئەۋ رۆژەي كە نامەكەي پېبوو لە قاۋەخانەكە."

ئەو پۇژەي ھىشتا كۆھتاكى بىربوو. بىرھاتنەوھى ئەو پۇژە زۇرقورس بوو، بەلام دەيزانى بە نزيكەي سى سال بەر لە ئىستا دەبوو، ئەو كاتەبوو پىش ئەوھى فوساجى ھىچ نىشانەيەكى نەخۇشپىيەكەي تىدا بەدىبكرىت.

ئەو پۇژەي كە بەلايەوھ قورس بوو نامەكە بىدات بە كۆھتاكى. كەمىك قورس بوو بۇ كۆھتاكى بىرلەو پۇژە بىكاتەوھ، بەرلەوھى فوساجى نامەكەي بۇ نوسىپىت بۇيە بىرى لەوھ دەكردەوھ كە فوساجى دەيەوئىت نامەكەي پىدات.

ھەر بۇيە بىرى لەو پۇژە كىردەوھ كە فوساجى سەردانى قاوھخانەكەي كىردوھ و نامەكەي پىيە، بە جوانى كىردوويەتپىيە ناو جانتاكەيەوھ و خۇي بۇ ئەوھ ئامادەكردوھ تاكو بىدات بە كۆھتاكى.

بە تەواوى نەيدەزانى لە چ پۇژىكدا نامەكەي دەداتى، بەلام وەھاي بىركردەوھ ئەو پۇژەي جانتاكەي پىپىت بىگومان پلانى بۇ ئەوھ داناوھ تاكو بىداتى.

كازوو پرسى؛ "تو ئامادەيت؟"

"خولەكىك بوەستە."

دواي ئەوھى ھەناسەيەكى قولى ھەلمۇي، كازوو قسەكەي تەواو كىرد؛ "ئەو پۇژەي كە نامەكەي پىيە... ئەو پۇژەي دەيەوئىت پىت بىدات."

تەواو بەسە پارايىي، تەنھا سەرنج بدە. (كۆھتاكى لە دلى خۇيدا).

به رله وهی قاوه که سارد ببینه وه ..

ئه مجاره راسته وخو ته ماشای چاوه کانی کازووی کرد و
گوئی؛ "من ئاماده م."

کازوو به زهرده خه نه یه کی سارده وه کویه به تاله که ی
له به رده م کوهتاکی دانا و پاشان کتربیه گهرمه زیویه که ی
به دهسته وه گرتبوو، پیش ئه وهی قاوه که ئاماده بکات گوئی؛
"له بیرت بیت..." کوهتاکی رهنگی سپی هه لگه را؛ "قاوه که بخوره وه
به رله وهی سارد ببینه وه."

ورده ورده هه لمی گهرمی قاوه که بهرز ده بووه وه، دواتر
کازوو سه رقالی ئاماده کردن و پالاوترنی قاوه که بوو، کوهتاکی
سه رنجی کتربیه که ی دها، زور جیاواز تر بوو له وانه ی پیشتر
ئه و بینیبووی، که میک له وانه بچوکتتر بوو که بۆ میوانه کان
داده نرا، ته نانه ت رهنگی قاوه که له وه توختر بوو که پیشکه شی
میوانه کانی ده کرد.

به ره به ره شته کان له بهرچاو کوهتاکی گۆرا و لیلبوو،
ههستی بوو ده کرد کاریگه ری خواردنه وه که ی پیشتره له سه ری
و سه رخوش بووه، به لام راستیه که ی ئه وه بوو په یوهندی به
که شته که یه وه هه بوو.

کوهتاکی چاوی داخست، به لام له ترسانه بوو، به لکو له بهر
ئه وه بوو سه رنجی قولتر بکاته وه ده رباره ی پوژی که شته که ی.
ئه و پوژه ی کوهتاکی ههستی به گۆرانکاری ده کرد له
فوساجی دا، ئه و پوژه بوو که کوهتاکی خوانی ئیواره ی
ئاماده کردبوو، له هه مان کاتدا فوساجی نه هاتیوووه ماله وه

له بهرئه وهی سهرقالی ناماده کردنی باخچه یه ک بوو، فوساجی کاتی ته وای خوی وهرده گرت له رازاندنه وهی باخچه کاندای، نه و وشه یه زور دوو باره ی ده کرده؛ 'وشه ی هاوسه نگی بوو' ناماژه ی به وه دها ده یگوت له گهل ماله کاندای نابیت باخچه کان زور سهوز و پر گول بن، ناشیبت چول و بن ره ونه ق بیت، به لکو ده بیت هه میشه هاوسه نگی بیاریز ریت.

دوای نه وهی شهوینگی دوورو دریژی هه بوو، فوساجی بریار وها بوو که کوهتاکی خواردنی بو ناماده بکات و پیکه وه خوانی ئیوار بخون.

بوو به شهو، به لام فوساجی هیشتا نه گه رابوه وه ماله وه، کوهتاکی بیرى لای مابوه وه، به لام دواتر درکی به وه کرد که ده کریت بو قاوه خواردنه وه یه ک له دهره وه بیت.

له کوتایدا دوای تیپه ربوونی دوو کاتژمیر له کاتی ئاسایی گه رانه وهی، فوساجی گه رایه وه ماله وه، به لام جیاواز له شه وه کانی تر هیچ له دهرگای نه دا، هه موو شه ویک که ده گه ریته وه سی جار له زهنگه که دهاد تاکو کوهتاکی بوی بکاته وه، به لام نه مشه و به و جوره نه بوو، کوهتاکی خوی ههستی به وه کرد که سیک دیته ژووره وه دوای نه وهی بینی کوتی؛ 'نه وه منم'.

دوای گوپیستی دهنگه که، دهرگا که ی کرده وه، هه رچه نده پیی وابوو که شتیکی لیها تووه، به لام فوساجی هیچی لینه ها تبوو، وه کو روزه کانی پیشوو سه لامه ت گه رابوه وه ماله وه، جله

به ساسیه کانی له بهردا بوو، ته وای که لوپه له کانی پنبوو، به
شهرمه وه کوتی؛ 'ون بووم'.

ئه مړو دوو سال تیره بووه به سهر ئه و پرودا وه دا.

له شانسی فوساجیدا کوهاکی په رستار بوو، هر زوو
ههستی به نیشانه کانی دهکرد که دهرده که وتن. سهره تا به وه
دهستی پیکرد، دواتر وای لیهات بوو له بیرى دهکرد که شه که
چییه، یاخود کاتژمیر چه نده، پاشان شه وان به ناگا دههاته وه
دهیگووت له بیرم کرد ئه مړو کاریکی گرنگ ئه انجام بدهم. به لام
ئه وهی کوهاکی دهیکرد هه ولیده دا بیهینته وه سهرخوی و به
هیمنی مامه لهی له گه ل دهکرد.

ته نانه ت کوهاکی پزیشکی تایبه تی بو گرتبوو. ئاماده بوو
هه موو کاریک بکات تا کو فوساجی چاک بیته وه له و
بارودوخه ی.

به لام هر له سهره تا وه به ره به ره فوساجی شتی زیاتر و
زیاتری له بیر دهکرد، ته نانه ت وای لیهات چتر نهیده توانی
بچیت بو سهر کاره که ی، هر بویه زیاتر ئاگاداری بیت
کوهاکی روژه پشووه کانی له گه ل فوساجیدا داده نا تا کو زیاتر
گرنگی پنبدا ت.

تا که شوینیک که دهیزانی هه ندیک له و جیانه بوو که پیشتر
سهردانی کردبوو، سهره رای نه خوشیه که ی ته نها ئه و ریانه ی
بیرما بوو.

دوای ماوهیهک به سەر نه خوشییه کهیدا، بارودوخه که
وهه‌های لینهاتبوو کاره‌کانی رۆژانه‌شی بیرده‌چوه‌وه، به نمونه
شتی ده‌کری، به لام دواتر ده‌یگوت کی نه م شتانه‌ی کریووه،
ته‌نانه‌ت وای لینهات ناو‌نیشانی ماله‌که‌ی خویانی بیر ده‌چوه‌وه،
ده‌بوو پۆلیس بیدوزیایه‌ته‌وه و بیگه‌پانایه‌ته‌وه بۆ ماله‌وه، هه‌تا
وای لینهات ته‌نانه‌ت ناوی کۆهتاکیشی بیرچوه‌وه، به ناوی
دووه‌می بانگی ده‌کرد.

دوای نه‌و بیرهاتنه‌وانه کۆهتاکى چاوی کرده‌وه، پانکه‌که
ده‌نگی ده‌هات، قاوه‌خانه‌که وه‌کو خوی بوو، کۆهتاکیش له
جیی خۆی دانیشتبوو ده‌سته‌کانی له‌سەر قاچه‌کانی دانا‌بوو،
به‌لام نه‌یده‌زانی ئاخۆ شه‌وه یاخود رۆژه، چونکه وه‌کو پیشتر
گووتمان قاوه‌خانه‌که هیچ په‌نجه‌ره‌یه‌کی تیدا نییه.

کازوو له‌وێ نه‌بوو، ته‌نانه‌ت کی-شی لینه‌بوو، سه‌ره‌تا
هه‌ولیدا دان به‌خۆیدا بگریت، به‌لام دواتر چاویگیرا به‌ناو
قاوه‌خانه‌که دا، له‌ لایه‌که‌وه ده‌نگی ته‌په‌ی پتی بیست که که‌سیک
به‌ره‌و لای ده‌هات.

“که‌س لی‌ره نییه.” به‌ شله‌ژاوییه‌وه نه‌و وشه‌یه له‌ ده‌می هاته
ده‌ره‌وه.

تاکه هۆکار نه‌وی گه‌راندیوه‌وه رابردوو خوینده‌وه‌ی نه‌و
نامه‌یه بوو که ده‌بوو فوساجی بیداتی، هه‌ر له‌به‌ر نه‌وه‌ش بوو
نه‌و رینگایه‌ی بری‌بوو له‌ داها‌تووه‌وه هات‌بووه رابردوو.
هه‌رچه‌نده نه‌و ر‌ووداوه ر‌ووی‌بدایه هیچ له‌بابه‌ته‌که نه‌ده‌گۆرا،

چونكى فوساجى بە ھېچ جورىك ئەۋى بىر ئەدەھاتەۋە
پىشتىر دركى بەبابەتەكە كىرىپتۇ، سەردەتا پىرسىيىرى كىردە
ناخو ئەۋان پىشتىر يەكتىر دەناسىن ياخود نا؟ بەلام ئەنەت
ئەگەر ھاۋسەرەكەم مەنى بىرنەيەتەۋە مەنىش ۋەكۈ پەرسىتارىك
دەتۈانم لەكەلى بىم.

‘دەنيام ئەۋە نامەيەكى خوشەۋىستىيە’.

پاشان قومىدا لەكۈپە قاۋەكە.

كەسىك ھاتە ناۋ قاۋەخانەكە، شىۋازى ھاتە ژوۋرەۋە بەۋ
جۈرە بوۋ كەسەكە دەبوۋ چەند پلىكانەيەك بېرىت پاشان لە
دەرگايەكى دوۋ مەترى كەۋرە دەھاتە ناۋ قاۋەخانەكە، دواتر
زەنگىك لای دەرگاكە لىي دەدا بو چەند چىركەيەك، پاشان بە
دوۋ ھەنگاۋ دەھاتىتە ژوۋرەۋە.

كاتىك زەنگى ھاتە ژوۋرەۋەكە لىي دا، سەردەتا كۈھتاكى
ۋاى بىر كىردەۋە رەنگە ناگارى ياخود كى بن ھاتە ژوۋرەۋە.
چونكى ئەگەر كازوۋ بوايە بىگومان ۋەكۈ خىزمەتگوزارى دەھاتە
لاى مېزەكەى، بەلام ئەۋەى سەيرىبوۋ ۋىبوۋنى كاروۋ بوۋ لەۋ
كاتەدا.

كۈھتاكى كۈمەلە سىنارىيۈيەكى لە مېشىكى خويىدا تاۋتۈى
كىردە، بەلام راستى بابەتەكە ھېچ كام لەۋانە نەبوۋ لە كۈتايدا
كەسەكە دەر كەۋت، فوساجى بوۋ.

‘ئوۋ كۈھتاكى’، ئەۋەى پىشېنى نەكراۋبوۋ لەۋ كاتەدا بو
كۈھتاكى بېنىنى فوساجى بوۋ، پانتولىكى بېجى ۋ تىشېرتىكى

پۇلۇى لەبەردا بوو، جگە لەوہى جانتاگەى لەدەست گرتبوو،
 كەواتە پىدەچوو لە دەرەوہ كەشەكە گەرم بىت.
 بەھىچ جۇرىك لە جىگەكەى خۇى نەجولا، بەلام فوساجى
 ھات بۇلاى.

كۆھتاكى دەستپىشخەرى كرد؛ "سلاوت لىيىت."
 ھەستى بە شتىكى سەير دەكرد، چونكە لەوكاتەوہى يەكتر
 دەناسن تەنات پىش ئەوہى بگەنە بابەتى ھاوسەرگىرىش
 ھەرگىز بەو جۆرە تەماشائى نەكردبوو. ھەرچەند كۆھتاكى
 ھەولیدەدا دیمەنى سى سال بەر لەو كاتەى بىرىتتەوہ ئاخو بەم
 جۆرە تەماشائى كردووە ياخود نا، بەلام ھىچى بىر نەھاتەوہ.
 پىى وابوو بە باشى بىرى لەو رۆژە نەكردۆتەوہ، چونكە
 ھەستى دەكرد ئەم رۆژە تەنھا سى رۆژ پىش ئىستايە نەك
 سى سال بەرلە ئىستا.

فوساجى؛ "ئو سلاو بەراستى پىم وانەبوو لىرە بتيىنم."
 وا پىدەچوو بە تەواوى ئەو كاتە بىت پىش ئەوہى لەبىرى
 بكات كۆھتاكى كى بوو، ھەرۋەكو ئەوہى خەيالى بو كوردبوو
 كۆھتاكى.

"زور چاوەرىم كردىت، بەلام نەھاتىتە مالەوہ."
 كۆھتاكى ھەستى بەوہ كوردبوو شتىك لە ناو مىشكى
 فوساجى گەلالە بوو و بىزارى دەكات، دواتر گوتى؛ "ھەر
 بەراستى ئەوہ توى؟"
 "ھەى ھوو."

به ره وهی قاوه که سارد ببیته وه ..

کوهتاکی؛ ده زانیت کیم؟

چی؟

ته نها ده یویست دلنیا بیته وه نه و کاته ی بوی گه راوه ته وه
به ته واوی پیش نه خوشی زه هایمه ره که یه تی.
ته نها ناوم بلی.

فوساجی؛ نایا تو ده ته ویت گالته م پی بکه یت؟
به زه رده خه نه یه کی خوشحالیه وه گوتی؛ نه خیر، به و جزره
نییه.

نه م گفتوگو کورته نه وه ی به کوهتاکی گووت که هه موو
شتیک باشه و نه و کاته ی بوی گه راوه ته وه کاته راسته که یه،
به ته واوی نه و کاته یه پیش نه وه ی تووشی نه خوشیه که ی
ببیت و هاوسه ره که ی له بیر بکات، هه ر بویه قومیکی له قاوه که
خوارده وه.

فوساجی؛ نه مرو زور به سهیری مامه له ده که یت.
تاماشایه کی ده وروبهری خوی کرد تاکو دلنیا بیت که س
سه رنجیان نادات.

بانگی ناگاری کرد؛ ناگاری تو له چیشته خانه که یت؟
که س وه لامی نه دایه وه، هه ر بویه خوی هه ستایه وه و چووه
ژووره وه تاکو دلنیا بیته وه که سی لینه.
چووه سه ر کورسی و میزی ژمیریاره که دانیشته و گوتی؛
به راستی شتیکی سه یره که س لیره نییه.
کوهتاکی؛ چیه؟

’بۇچى لەۋى دانىشتوۋىت؟‘

فوساجى: ’بۇچى؟ چ كىنشەيەك لەۋەدا ھەيە؟‘

’بۇ نايەيت لىزە دانىشىت؟‘

بە چاۋى ئامازە كۆھتاكى پىنى گوۋت كە بىت لە كورسىيەكەي
بەرانبەرى دابنىشىت، بەلام گوتى: ’نا من بەم جۈرە باشم.
’ژن و مىزدىكى تازە ھاۋسەر بەم جۈرە لە دوورى يەكتر
دادەنىشن؟‘

كۆھتاكى راستى بابەتەكەي دەزانى، بەلام نەيۋىست زياتر
لەسەرى پروات، ھەر بۇيە گوتى: ’كەۋاتە باشە...‘
دۋاي گۈيگرتن لە قسەكانى كەۋتە ناو خەيالەۋە كۆھتاكى،
بەلام دواتر بە ئاگا ھاتەۋە بەرلەۋەي قاۋەكەي ساردىبىتەۋە
دەبىت ئەرەكەكەي جىنبەجى بكات، بەپەلە دەنگى بەرز كردهۋە و
بە شلەزاۋىيەۋە گوتى: ’تەماشى بكة، بابەتىك ھەيە دەبىت لىت
بىرسم.
’چىيە؟‘

’ھىچ شتىك ھەيە بتەۋىت پىنى بەدەيت؟‘

لىدانى دلى خىراترېۋو بوو، لەلايەكى تىریشەۋە بىرى
دەكردهۋە، ئاخۇ ئەۋ نامەيەي پىش نووسىنى ئامادەي كردهۋە
تاكو پىي بدات ياخود بو دواتر، ئاخۇ بابەتەكە خوشەۋىستىيە
ياخود شتىكى ترە.

’چى؟‘

’مەبەستم ئەمەيە دەر بارەي ئەمە...‘

...

ماۋەيەك دۋاي ھاۋسەرگىرىيەكەيان ئەۋكاتەي بو يەكەمىن
جار فوساجى دىارى رۇژى لە دايكبوۋنى بۇ كۆھتاكى كرىبوۋ،
ئەۋرۇژەكە دىارىيەكەي پىئەدا، بەلام دۋاي گەرانەۋەي لەسەر
كارکردن كۆھتاكى بە پەرۋشىيەۋە لىي پرسى؛ "ھىچ شتىكى
تايبەت ھەيە بئەۋىت پىمى بئەيت؟"
بە ساردىيەۋە گوتى؛ "نەخىر".

بەلام رۇژى دۋاتر كۆھتاكى دىارىيەكەي لەناۋ زېلدان
دۇزىيەۋە.

دىارىيەكە دەسرىكى ئەرخەۋانى بوۋ، ئىستاش ھەستى
دەكرد ھەمان ھەلەي دۋوبارە كىردۈتەۋە، چۈنكە خۋى
فوساجى بەۋ جۆرە بوۋكە ئەگەر شتىك زۇر پىي بگوترايەتەۋە
رقى لىي بوۋ، بە زەردەخەنەيەك تەنھا تەماشاي كىرد و ھىچى
نەگوت.

گوتى؛ "بىمبۇرە مەبەستم ھىچ شتىك نەبوۋ، تىكايە لەبىرى
بىكە."

دەستىكى لە كۈپە قاۋەكە دا، ھىشتا پلەي گەرمىيەكەي باش
بوۋ؛ كەۋاتە ھىشتا كاتم ھەيە. دەيويست بە جۋرىك لە جۆرەكان
ۋەھا لە فوساجى بىكات نامەكەي پىئەدا، بەلام نەدەبوۋ زۇرى
لىيكات، چۈنكە ئەگەرى ھەبوۋ نامەكە فېرى بىكات ۋەك لەۋەي
پىي بىكات، لەۋە دەترسا ئەگەر پرسىارى لىيكات و بلىت؛ "تۇ
باسى چى دەكەيت؟ چىت دەۋىت؟"

هر بویه ههولیدا بارودوخهکه بگۆریت و به ریگایهکی تر
په یامهکهی بگهیهنیت.

چاوی برییه نیو چاوی، هیشتا فوساجی له حالهتی جدییهدا
مابوهوه، بهلام ئهوه تا رادهیهکیش ئاسایی بوو بۆ کۆهتاکی.
چونکه زۆربهی کاتهکان فوساجی به جدی دهردهکهوت پیش
ئهوهی تووشی نهخۆشی زههائمههه بیت.

فوساجی: "همم، بیرم هاتهوه، دهزانم باسی چی دهکهیت."
ههستایهوه و پاشان چوه بهردهمی وهستا.
گوئی: "مههستت چییه؟"

"چی بووه؟"

"تۆ له داهاتووهوه هاتوویت وایه؟"

"چی؟"

ئهوهی دهیگوت شیتانه بوو، بهلام فوساجی راستی دهکرد.
سهههتا کهمیک بیرى کردهوه ئاخو دهبیت ئهوهی پى بلیت
له داهاتووهوه هاتووه ئایا هیچ یاسایهکی لهو جۆره بوونی
ههیه؟ نابیت کاتیک دهگهڕیتهوه رابردوو بلینیت که له داهاتووهوه
هاتوویت؟

"تهماشابکه، دهتوانم پروونی بکهمهوه..."

"پیم سهیربوو که تۆ لهم جینه دانیشتوویت."

"باشه... بهلى."

"کهواته تۆ دهربارهی نهخۆشییهکه دهزانیت."

کۆهتاکی تا ئهوکاته پنی وابوو پیش کاتی تووشبوونی به

نەخۇشىيەكەي گەراۋەتەۋە بۇ رابردوۋ، بەلام راستىيەكە ۋەھا
نەبوۋ، بەلكو دوو سال بوۋ فوساجى توشى نەخۇشىيەكە بوۋ
بوۋ، نىشانەكانىشى تىدا دەرکەۋتبوۋ، بەلام شارىدبوۋيەۋە.

ئەۋەي كۆھتاكى دەيوست بگەریتەۋە ئەۋ رۇژەي كە
فوساجى ھىشتا ئەۋى بىرە، ھىشتا توشى نەخۇشىيەكەي
نەبوۋە، ھىشتا نامەيەكى پىنە دەيەۋىت بىداتى.

بەلام پىدەچوۋ ھىشتا نامەكەي بۇ نەنوسىيىت. بەۋ جۇرەي
فوساجى لەبەردەمى ۋەستابوۋ باسى نەخۇشىيەكەي كەرد،
كەۋاتە بابەتى نامەكە لەسەر نەخۇشىيەكەيەتى.

نەتدەزانى؟

دەيىنم.

ھەرچەندە ھەرچى بگەم ھىچ لە ئىستا ناگوریت، بەلام
ئەۋەي لە داھاتوۋە بۇى ھاتم نامەيەك بوۋ نەۋەك زانىنى
نەخۇشىيەكەي، ئەگەر بىمزانىايە بارودۇخەكە ۋەھايە ھەرگىز
نەدەگەر ۋە رابردوۋ.

زۇر زۇر ھەستى بە پەشىمانى دەكرد دەربارەي
كەرانەۋەكەي، فوساجىش ھەروا بەين دەنگى مابوۋە.
خۇشەۋىستم؟

لەبەرخۇيەۋە بە مىنگە مىنگ گوتى؛ ئەۋ خۇشەۋىستەت كە
نازانىت دەربارەي نەخۇشىيەكەم.

تەماشابكە من دەتوانم ئەۋەت بۇ پروۋنكەمەۋە...

ھەر ئەۋكاتەي لەم كورسىيە دانىشتىبوۋىت ھەستم بەۋە كەرد.

٬به‌لن ... باشه.٬

٬که‌واته ده‌رباره‌ی نه‌خوشییه‌که‌م ده‌زانیت.٬

زه‌رفه قاوه‌دیییه‌که‌ی ده‌ره‌ینا تا‌کو پیشانی بدات

٬به‌لام نامه‌ویت بی‌خوینمه‌وه، چونکه ده‌یزاسم، به‌لام به‌

منه‌ی که‌ با‌سم ده‌کرد نه‌وه‌بوو که‌ له‌ داهاتوودا فوساجی بی‌ی
نه‌ده‌هاته‌وه.٬

دوای نه‌م گفوکویه ده‌بیت بکه‌ریمه‌وه داهاتوو.

پله‌ی که‌رمی قاوه‌که‌ نزدیک بوو له‌ ساردبوونه‌وه، پاشان

قاوه‌که‌ی نزدیک کرده‌وه له‌ ده‌می: ٬که‌واته من تو له‌ بیر ده‌که‌م

له‌به‌ر خویه‌وه ورته‌ی ده‌هات، به‌لام تینه‌ده‌که‌یشت بوچی

کوپه‌ قاوه‌که‌ی له‌به‌رده‌مه، هه‌رچه‌نده سه‌رنجی ناو چاوی دوا

هه‌رگیز به‌و جوړه نه‌یبینیوو، بیده‌نگییه‌که‌ی واتای به‌لن بوو.

٬ده‌زانم زور گورپاوم.٬

پاشان فوساجی سه‌ری داخست. چاوه‌دکانی پر بوون له

فرمیسک، چونکه له‌ دوای نه‌وه‌وه نه‌خوشییه‌که‌ی به‌رده‌و پیش

بچوايه زیاتر هه‌ستی به‌ خه‌موکی ده‌کرد.

٬راستی بلیم نه‌خوشییه‌که‌ت با‌شتر ناییت.٬

من وه‌کو په‌رستاریک گرنگیت پیده‌ده‌م.

٬به‌و بونه‌یه‌وه له‌ داهاتوودا نه‌وه‌ی پی گووتم.٬

ده‌توانم هه‌ر شتیکت بلیم بی‌ نه‌وه‌ی نیستا بگوریت.

٬هه‌ست به‌چی ده‌که‌یت له‌و کاته‌دا؟٬

٬نایا هه‌ستت چون ده‌بیت...٬

‘بهلی ... باشه.’

‘کهواته دهرباره‌ی نه‌خوشییه‌که‌م ده‌زانیت.’

زه‌رغه قاوه‌یییه‌که‌ی دهره‌ینا تا‌کو پیشانی بدات.

‘به‌لام نامه‌وینت بیخوینمه‌وه، چونکه ده‌یزانم، به‌لام نه‌و منه‌ی که باسم ده‌کرد نه‌وه‌بوو که له داهاتوودا فوساجی بیرى نه‌ده‌هاته‌وه.’

دوای نه‌م گفوکویه ده‌بیت بگه‌ریمه‌وه داهاتوو.

پله‌ی گهرمی قاوه‌که نزیک بوو له ساردبوونه‌وه، پاشان قاوه‌که‌ی نزیک کرده‌وه له ده‌می؛ ‘کهواته من تو له بیر ده‌که‌م.’ له‌به‌ر خویه‌وه ورته‌ی ده‌هات، به‌لام تینه‌ده‌گه‌یشت بوچی کوپه قاوه‌که‌ی له‌به‌رده‌مه. هه‌رچه‌نده سه‌رنجی ناو چاوی ده‌دا هه‌رگیز به‌و جوړه نه‌بیینی‌بوو، بیده‌نگییه‌که‌ی واتای به‌لی بوو. ‘ده‌زانم زور گورپاوم.’

پاشان فوساجی سه‌ری داخست. چاوه‌کانی پر بوون له فرمیسک، چونکه له دوای نه‌وه‌وه نه‌خوشییه‌که‌ی به‌ره‌و پینش بجوايه زیاتر هه‌ستی به‌خه‌مۆکی ده‌کرد.

‘پاستی بلیم نه‌خوشییه‌که‌ت باشترا نابیت.’

من وه‌کو په‌رستاریک گرنگیت پینده‌ده‌م.

‘به‌و بۆنه‌یه‌وه له داهاتوودا نه‌وه‌ی ین کووتم.’

ده‌توانم هه‌ر شتیکت بلیم ین نه‌وه‌ی ئیستا بگوریت.

‘هه‌ست به‌چی ده‌که‌یت له‌و کاته‌را؟’

ئایا هه‌ستت چۆن ده‌بیت...

به ته وای ده یو یست درۆکه ی بشاریته وه، به لام چاوه کانی
پر فرمیسک بوو بوون، دهستی ده لهرزی،

‘هموو شت باش ده بیت’

هموو شت باش ده بیت.

‘تو چاک ده بیته وه’

خه م مه خو

‘تو چاک ده بیته وه ته مه راستیه’.

هموو قسه کانی به پروا به خو بوونه وه ده گووت.

به زهرده خه نه یه که وه گوئی؛ ‘به راسته؟’

کو هتاکی؛ ‘به لی’.

فوساجی نامه که ی دهستی بهرز کرده وه، مه وای نینوانیان

هینده نزیک بو وه نامه که ی له دهست وهر بگریت. به شهرمه وه

گوئی؛ ‘بگره’.

دوای وهر گرتنی فوساجی گوئی؛ ‘دواتر ده توانیت فری

یدهیت’.

تونی دهنگی گورا، به ته وای شهرمی پیوه ده رده که وت؛

‘قاوه که ت بخوره وه بهرله وه ی سار دبیتته وه’.

فرمیسک له چاوه کانی ده هاتنه خواره وه، کوپه قاوه که ی

هه لگرت و قومینکی لیخواره وه، به لام هیشتا ئاماده نه بوو

ته وای بکات.

‘خوشه ویستم’.

ئەوە کوتا دیداری خوشەویستی بیوان ئەو دوو ھاوسەرە
 بوو، دواتر بە یەک قوم تەواوی کۆپە قاوەکە ی خواردەووە.
 دەیزانی لە داهاتوو کی و کازوو چاوەرێنی دەکەن و نامەکەشی
 پێنە، بەلام ناوەرێکی نامەکە دەربارە ی وشە ی خوشەویستی
 نییە، گەرایەووە داهاتوو، بەخیرای چاوەکانی کردەووە و زەرفی
 نامەکە ی کردەووە، بە دەست و خەتی فوساجی خۆی نووسرابوو
 چاوەکانی پێبوون لە فرمیسک، کازوو بەپەلە بەرەو لای
 هات؛ "تۆ باشیت...کۆمتاکی؟"

کازوو نامەکە ی لە دەستی وەرگرت، بە ئاماژە ی چاو کی
 ڕینگە ی پێدا نامەکە بخوینیتەووە بە دەنگی بەرز، ئەمە دەقی
 نامەکە بوو؛

تۆ پەرستاریت، هەر لەبەر ئەوەیە دڵنیام تێبینی ئەوەت
 کردووە من تووشی نەخۆشییەک بووم کە شت لەبیر دەکەم.
 وە دڵنیاشم من داوای ئەوەت لێیکەم یاخود نا تۆ گرنگی بە من
 دەدەیت، من دانی پێدا بنیم یاخود نا من تۆ لەبیر دەکەم. بەلام
 دەمەویت داوای یەک شت لێیکەم، ئەوەیش ئەوەیە؛ هەرگیز
 لەبیری نەکەیت تۆ ھاوسەری منیت، دەمەویت بەجیمبەیلێت.
 نامەویت لەگەڵدا بمینیتەووە وەکو پەرستاریک، ئەگەر من
 نەتوانم وەکو ھاوسەریک مافی خۆت بو دابین بکەم. راستە پێم
 خوشە پیکەووە بمینیتەووە وەکو ژن و میردیک، نەوێک نەخۆش و
 پەرستاریک، بەلام پێم وایست نەخۆشییەکەم ڕیکەم پێنادات. ئەمە
 تەواوی ئەو وشانەیە کە من ناتوانم رووبەرۆ بە تۆی بلێم.

دوای ته و او کردنی خویندنه وهی نامه که. هه ردوو کی
و کوهتاکی دایانه پرمه ی گریان، کوهتاکی له وه تیگه یشت
فوساجی بویه ده یویست بگه پیته وه رابردوو تا کو نه وه به
هاوسه ره که ی بلیت که دوای تووشبوونی به زه هایمه ر وه کو
په رستاریک گرنگی پینه دات، به لکو وه کو هاوسه ریک گرنگی
پیدات، کوهتاکی درکی به وه کرد ته نانه ت خودی نه و پوژنامه
و گوڤاران هه که به ده ست فوساجیه وه بوو ده رباره ی
کاره که ی نه بوو، به لکو نه و شوینانه ی ده ستیشان ده کرد که
له که ل هاوسه ره که ی سه ردانیان کردوو.

له و کاته دا خاتوونه کراس سپیه که گه رایه وه له
ده ستشوره که، کوهتاکی له سه ر کورسیه که هه ستایه وه،
نامه که ی له ده ستی کازوو وهرگرت و کوتی؛ "که واته له سه ر
من پیویسته چی بکه م؟"

کی به شله ژانه وه؛ "کوهتاکی."

کوهتاکی فرمیسکی چاوه کانی سری و به بروابه خوبوونه وه
کوتی؛ "ده بیت من بگه پیمه وه بق ماله وه."

پاشان ۰۸۳ یه نی له سه ر میزه که به جینه یشت بق کازوو.
کازوو؛ "سو پاس."

پاشان به په له له ده رگا که چوو ده ره وه، به لام راسته وخو
که رایه وه به کی و کازووی کوت؛ "به لام شتیکی تر، له سبه ی
به دواوه ناییت به ناوی دووهم بانگم بکه ن یاشه؟"
کی؛ "زور یاشه."

بہ بی نہ وہی چا وہ پری وہ لامدانہ وہ بکات: بہ ہم مووان
بلین:

تہق تہق

کازوو گہ رایہ وہ لای ٹامیری ژمیرہ رہ کہ و پارہ کہی
کڑھتا کی کردہ ناو نامیرہ کہ، کی ش کوپ و سینیہ کہی
لابرد لہ بہ ردم خاتوونہ کراس سپیہ کہ دا، پاشان قاوہ کہی بو
نوی کردہ وہ و پنی گوت: خوشحال بووین بہ نامادہ بوونت لہ
قاوہ خانہ کہ مان نہم هاوینہ ش:

بہ لام خاتوونہ کہ ہیچ وہ لامیکی نہ رایہ وہ و بہ ردم وام بوو
لہ خویندہ وہی رومانہ کہی.
هاوین دہستی پینک رد بوو.

III

خوشکه کان

کچه گه نجه که له سهر کورسییه که به ته نها دانیشتبوو. به شینوازی ده رکه و ته که ی وا پیده چوو له قوناغی ئاماده یی بیت. دوو چاوی گه وره ی جوانی هه بوو. ته نوره یه کی کورتی بیجی و بلوسینکی رهش و جووتینک پووتی رهشی دریژی له به ردا بوو، پالتوکه ی له سهر کورسییه که دانا بوو، شینوازی جلو به رگه که ی له ته مه نی زیاتر ده بوو، به لام ئه وه ی وای کرد بوو شیرین و له ته مه ن گه نج ده ربه که ویت شیوه ی ده موو چاوه شیرینه که ی و چاوه گه وره کانی بوو، قژی کورت بوو، که لای په نا گونی بوو، هیچ جوهره نارایشتیکی نه کرد بوو، برژانگه دریژه کانی چاوه کانی زیاتر ده رخستبوو، پیده چوو له داهاتو وه وه هاتبیت تا کو که سینک لیزه ببینیت.

ئه گهر ئه و یاسایه مان نه بووایه که ده لیت؛ نابیت له سهر کورسییه که هه ستیه وه، هه ستایه و به شه قامه که دا رینی بکر دایه، هه مووان هه ستیان به نامویی ده کرد له شینوازی ده رکه و ته ی کچه که دا.

هیشتا نه وه ناشکرا نه بوو که ناخو هاتووه کی ببینیت.
له و کاته دا تاکه کهس که له قاوه خانه که بوو ناگاری توکیتا
بوو. ناگاری پیاوینکی بالا به رزی که ته ی چاو بچووک بوو، که
کلاوینکی که وره و جلو به رگی چیشتلینته ری له به ردابوو، له و دیو
میزی ژمیریاره که وه وه ستا بوو.

هیچ نیشانه یه ک نه وه ی پیشان نه ده دا که نه م کچه بو
بینینی ناگاری هاتووه، سه ره پای نه وه ی ته نها نه وه ی بوو،
چهند جارنیک ته ماشای ناگاری کرد، به لام ته ماشا کردنه که ی
ساردوسرانه بوو، کچه که هه موو نه وه ی ده یکرد له و کاته دا
چهند جارنیک ته ماشای ناگاری کرد و پاشان چاوی له سه ر
کاتژمیره که بوو، پیده چوو خه می ته واو بوونی کاته که ی بیت.

له و کاته دا ده نگیک له چیشته خانه که وه هات، پیده چوو
ژامیره که سه موونی توسته که ی ژاماده کرد بیت، ناگاری به په له
که رایه وه چیشته خانه که تا کو سه موونه که ده ربه ینیت، پاشان
کچه که قومینکی له قاوه که ی خوارده وه تا کو دلنیا بیتته وه له
پله ی که رمییه که ی، هیشتا که رمبوو. له و کاته دا یو کو هیرای
هاته ناو قاوه خانه که و وه کو پیشه ی هه میشه یی له نزیک میزی
ژمیریاره که دانیشته.

ناگاری زور خوشحال ده بوو نه وه کاته ی کرپاره کانی
خواردنه کانی نه ویان لا به چیژ ده بوو، چونکه ته واوی
پیکهاته کانی بو خواردنه کان به کاری ده هیتان گرانبه ها بوون،
ته نها که ره که نه ینت که به خورایی دهستی ده که وت. سینییه که ی

به رله وهی قاوه که سارد بینه وه ..

به دهسته وه گرتبوو، له بهردهم کچه که وهستا، کچه که ش هیچ
قسه یه کی نه کرد، پاشان پرسى؛ 'بۆ بینینی کى هاتوویت؟'
کچه که سه ری هه لپری به سه رسامیه وه ته ماشای کرد،
پرسیاره که ی لا سه یر بوو، هیچ شتیکی نه گووت، ته نها به
سه رسو پماوی ته ماشای ده کرد.

ناکاری؛ 'چییه؟'

کچه که هیشتا هیچ وه لامیکی نه بوو بۆی، قومیکی تری له
قاوه که خوارد وه و گوئی؛ 'هیچ که سیک.'
سینییه که ی له بهردهم کچه که دانا و به بیده نگى گه رایه وه
چیشته خانه که، به بن نه وه ی هیچ قسه یه کی تر بکات، کچه که به م
ره فته ره ی هه ستی به نا ئارامی ده کرد. پێش نه وه ی بپرواته ناو
چیشته خانه که کچه که بانگی کرد؛ 'ئوو ببوره.'

'چییه؟'

'من داوای نه مه م نه کردبوو.'

ناکاری مستی تووند کرده وه و گه رایه وه پشتی میزی
ژمیزیاره که و گوئی؛ 'تۆ له داها تو وه وه هاتوویت و زۆرت
پنچو وه تا کو گه شتوویت ته ئیره، ناتوانم به بن نه وه ی هیچ
خزمه تیکت بکه م رینگه ت بده م بگه ریت ته وه داها توو.'

کچه که به بیده نگى ته ماشای ده کرد، به بن نه وه ی هیچ بلێت،
ناکاری چاوه رینی نه وه بوو لانی که م سوپاسینکی بکات.

ناکاری؛ 'کیشه یه کت هه یه؟'

'نه خیر، زۆر سوپاس ده یخوم.'

کچه که که ره که ی کرده سهر توسته که و پاشان قه پالیکی
لیگرت، ناگاریش چاوه پنی کاردانه وهی بوو، به لام کچه که نه ک
هیچی نه گووت، به لکو هیچ کاردانه وهیه کی نه وتوشی نه بوو،
دوای ته واو کردنی توسته که دهستی کرد به خواردنی زه لاتنه که،
دوای نه وهی ته واوی خواردنه که ی خوارد دهسته کانی خسته وه
ناویه ک به بی نه وهی هیچ قسه یه ک بکات.

له و کاته دا کازوو هاته ته نیشته ناگاری؛ "من...." له و کاته دا
تییینی کچه که ی کرد بویه قسه که ی ته واو نه کرد.
ناگاری؛ "سلاو". پاشان کلیله کانی له گیرفانی دهره یتا،
سلاو کردنی نه مجاره ی جیاواز بوو، چونکه هه میشه سلاوه کانی
به م جوړه یه، سلاو به خیر بیته وه.

کازوو دهسته کانی خسته ناویه ک و گوئی؛ "نه و کچه کینه؟"
کازوو زور پرسپاری دهر باره ی نه و جیگه یه نه ده کرد،
چونکه هر کاتی که سیک له و جینه دانیشتایه دهیزانی که له
داها تووه وه هاتوو تاکو چاوی به که سیک بکه ویت، به لام
نه وهی سهیر بوو نه مجاره کچیکی گنج له ویدا دانیشتوووه.
کچه که گوئی؛ "سلاو". به زه رده خه نه یه که وه.

ناگاری بروی هه لته کاند، پینی سهیر بوو کچه که
به زه رده خه نه وه قسه ده کات.

کازوو؛ "هاتوویت چاوت به که سیک بکه ویت؟"
"به لی".

ناگاری که میک توره یی دایگرت، چونکه چهند خوله کینک

به ره له وهی قاوه که سارد بیهته وه.

له وه و بهر له کچه که ی پرسیبوو، به لام هیچ وه لامی نه دایه وه،
نیستاش به په روشییه وه بۆ کارووی باس دهکات.

ناکاری؛ "به لام نه وهی چاوه پینی دهکیت نه هاتوو وایه؟"
کاروو سه ری سورما، که واته چاوه پینی کی دهکات؟
کاروو په نجهی ئاماژهی بۆ ناکاری درێژ کردو گوتی؛ "که واته
نه هاتوویت بۆ بینینی نه و پیاوه؟"

ناکاری به سه رسورمانه وه گوتی؛ "چی؟ من..."
که میک شله ژاو گوتی؛ "نه...مممم."

کچه که نزیکه ی ده خولهک ده بوو گه یشتبوووه قاوه خانه که،
کاروو... کی بردبووه لای پزیشکه که ی پاشان هاتبووه
قاوه خانه که، جیاواز له پیشه ی هه میشه یی که ناکاری ده بیات
بۆ لای پزیشکه که ی.

(ئایا نه و کاته ی ده ستنیشان کردوو که من به ته نهام لیڤه؟)
ناکاری لیدانی دلی که وته زیاد بوون.

(که واته نه و ڕینگه یه ی نه و پینی هاتوو بۆ ئیڤه ڤهنگه...)
ناکاری له کورسییه که ی به رانه ر کچه که دانیشته. کچه که ش
ته نه ته ماشای ده کرد.

نه گه ر شیوازی هه لسوکه و ته که ی به هوی نه وه وه بیت
شه رم لیده کات، هه ولده دم که میک کراوه تر بم له گه لیدا.
ناکاری له کچه که ی پرسى؛ "که واته نه و که سه ی هاتوویت بۆ
بینینی منم؟"

"نه خیر."

"هاتوویت بو بینینی من؟"

"نه خیر."

"من؟"

"نه خیر!"

...

کچه که دهیزانی کازوو کوتی له گفتوگو که یانه بویه کوتی؛
که واته یاساکان دهزانیت."

ناکاری خوی به دهسته وهداو کوتی؛ "که واته باشه من نیم؛
پاشان ههستا و گه رایه وه لای میزی ژمیریاره که.
کچه که به زه رده خه نه یه که وه ته ماشای ده کردن.

زهنگی کاتژمیره که لیدیا، تاکه کاتژمیر کاته که ی به راستی
دهخوینده وه نه وه ی ناوه راست بوو، دوانه که ی تر خاو تر یا خود
خیرا تر بوون. له و کاته دا کی هاته ژووره وه بو ناو قاوه خانه که.
کی عه زییه کی پیرو زهیی و جوتیک نه عل و کلاویکی
گه وره ی له سهر دا بوو، پیده چوو دوا ی نه وه ی کازوو به جینی
هیشته وه سهر دانی چهند فرو شگایه کی کرد بیت و هه ندیک شتی
کر بیت، کی که سینکی له و جوره بوو شهر می له ده وروبهره که ی
نه ده کرده وه، هه میشه نه و کارانه ی ده کرد که خوی پیی ناسوده
ده بوو، جیا له وهش له گه ل کر یاره کاندایه بووه هاو پی. ته نانه ت
نه گه ر که سه کان ژاپونیش نه بوونایه کیشه ی نه بوو له گه لیاندا.
"سو پاس بو نه مرق کازوو."

کی تینینی کچه که ی کرد له سهر کورسییه که دانیشته وه.

گوته؛ "سلاو به خیر بیت."

تونی دهنگی بهر زتر بوو له کاتی ناسایی، جیا له وهش
شیوازی گوته که ی که میک شله ژانی پیوه دهر ده که وت، کچه که
به بی وه لامدانه وه ته نها ته ماشای ده کرد و هیچی تر کی چوو
ژووره وه، پاشان ناگاری پرسپاری له کی کرد؛ "نه و کچه کیه؟"
له و کاته ی کی و ناگاری سهر قالی نه م گفتوگویه بوون
کچه که به دهنگی بهر ز بانگی کردن؛ "بیورن."

کی؛ "به لی."

کی؛ "نممم نه وه..."

ناگاری؛ "به لی، نه وه چی؟"

"پنم خوشه وینه یه کت له که لدا بگرم."

کی به سهر سورمانه وه؛ "من؟"

"به لی."

ناگاری به سهر سورمانه وه ته ماشای کی کرد و گوته؛

"نه و؟"

کچه که؛ "به لی."

کازوو؛ "که واته تو هاتوویت تا کو کی ببینیت؟"

"به لی."

کی سهری سورمابوو، چونکه نه وه یه که مین جار بوو

که سینکی نه ناسراو داوای شتیکی وای لیبکات، هر چه نده ده بوو

له جیاتی نه وه لینی بپرسیت بوچی ده یه ویت وینه ی له که لدا

بگریت، به لام گوته؛ "ده توانم ئارایشته که م نوئ بکه مه وه؟"

جانتای شانکه کی کرده وه به مه بهستی نه وه ی نارایشته کی
نوی بکاته وه. دواتر کچه که گوتی: "کاتمان زور نییه."
"به دلنیا ییه وه نه خیر."

کی یاساکانی ده زانی، بویه به خیرایی سهر پرومه ته کی
ده رهینا و که میکی به کارهینا و پاشان، له و کاته دا کی چووه پال
کچه که وه تا کو وینه که بگرن پینکه وه، کازوو به سهر سورمانه وه
لنی پرسى: "کامیرا که ت له کو ییه؟"
کچه که شتیکی له گیرفانی ده رهینا و گوتی: "ئه مه شته
کامیرایه؟"

شتیکی ده رهینا هینده ی کریدیت کارتیک ده بوو، کی به
سهر سورماو ییه وه ته ماشای کرد: "ئه مه کامیرایه؟"
کچه که: "کاتمان زور نییه په له بکه."
کی: "توو داوای لیبوردن ده که م."
کازوو: "ناماده بن"
چرک

"چی... بوهسته وینه که ت گرت؟"
کازوو کامیرا که ی گه رانده وه بو کچه که، چونکه له و کاته ی
کی سهر قالی چاککردنی قژی بوو، کازوو وینه که ی گرتبوو.
"که ی وینه که ت گرت؟ چون ده رچووه. کازوو و کچه که
له و خاله دا هاوبهش بوون بیده نگ بوون زور قسه یان نه ده کرد.
کچه که گوتی: "زور سوپاس." پاشان نه و قاوه ییه ی مابوه وه
له کو په که دا خواردییه وه راسته وخو.

به ره وهی قاوه که سارد بینه وه ..

کی؟ "چی؟ خوله کیک چاوه ریکه شه وه تو باسی چی ده که بیت؟"
ساتی دواتر کچه که وه کو شه وهی بینه هلم دیار نه ما و
پاشان ژنه کراس سپیه که هاته وه جیکه ی.

هه رسیکیان زور به ئاسایی له بارودوخه که یان ده پروانی،
له کاتیکدا نه گهر کریاریک نه و شته ی ببینیا یه نه وای بیگومان
شو ک ده بوو، پاشان بابته که به شاردا بلاو ده بوه وه، بیگومان
خاوه نه ی قاوه خانه که ش هیچ پروونکردنه وه یه کی نه ده بوو بق
بابته که. ژنه که دووباره پرومانه که ی گرت به دهسته وه و
دهستیکرد به خویندنه وه وه ک شه وهی هیچ شتیک پروینه دابیت،
به لام به دهستی راستی پالی به سینیه که وه نا که کوپ و
قاوه که ی له سهر به جی مابوو وه کو ئاماژه یه ک بق شه وهی بلیت؛
دووریخه نه وه.

له و کاته دا کی سینیه که ی هه لگرت تا کو لای بیات، ناگاریش
چوه چیشته خانه که.

کی به سهر سورمانه وه گوتی؛ "نه و که سه کی بوو؟"
پاشان زهرفه کانی له کازوو وهرگرت و چوه چیشته خانه که،
کازوو به سهر سورماوی ته ماشای کورسییه که ی ده کرد که
کچه که ی لیدانیشتبوو. به لایانه وه شتیکی سه یربوو، چونکه شه وه
یه که مین جار بوو که سیک له داهاتوو وه بیت و بیه ویت یه کیک
له نه ندانه کانی قاوه خانه که ببینیت. کچه که به تایبته هاتبوو
تا کو کی ببینیت. به لام کازوو له که سی نه پرسى و لیکولینه وه ی
نه کرد ئاخو نه و که سه کی بوو؟ بوچی که راوه ته وه، چونکه

ہرچہندہ خەلک لە داھاتوو بەھاتایە بۆ رابردوو یاخود بەپینچەوانەوہ ئەوہ کەس پرسیاری لێنەدەکرد، تەنانەت ئەگەر بکوژیک لە داھاتوو بەھاتایە و لە رابردوو گولەیی لە دلی کەسەکە بدایە ئەوا هیتشتا کاریگەری نەبوو، چونکە یاساکان بەو جۆرە بوون ئیستا بە هیچ جۆریک ناگۆریت، ھەرچەندە دەستکاری وردەکارییەکانی رابردوو بکەیت.

ئەگەر ئەو ڕووداوە بەراستی ڕوویبداوە و کەسێک کەسێکی بریندار بکردایە دواتر بانگی ئۆتۆمبیلی فریاگوزاری دەکرا پاشان کەسەکیان دەبردە نەخۆشخانە، ئینجا لەوێش دەکرا پزیشکەکان بلین ئەم کەسەمان پێ ڕزگار ناکریت، ڕەنگە جۆری خۆینەکەشی دەگمەن بوایە، پاشان ھەموان لێی بینیوا دەبوون، بەلام ھۆکاریک دەخولقا تاکو کەسێک بیت و ئەو کەسە ڕزگار بکات لە مردن، چونکە لە داھاتوودا ئەو کەسە دەبیت بژی.

ئەو کاتە پزیشکەکان دەیانگوت بە پەرچوو کەسەکە ڕزگاری بوو، ئەکرا یەک خولەک درەنگتر کەسەکە بەینرایە بمردایە، یاخود یەک ملیم نزیکتربوایە لە دەماریکی ئەوا کەسەکە دەمرد.

ئەمە گریمانەیەک بوو کە دەکرا ڕووبدا، ھەر لەبەر ئەمەش بوو کازوو بە خەیاڵیدا نەدەھات کەسەکە کییە کە لە داھاتووہوہ دیت، یاخود چی دەکات، ناگاری لە چیشخانەکەوہ بانگی کرد: "دەتوانیت ئەو کارەم بۆ ئەنجام بدەیت؟"

کازوو چووہ چیشخانەکە، سینییەکەیی بە دەستەوہ بوو

بەرله وهی قاوه که سارد بیته وه ..

که که میک له وه و بهر له بهردهم خاتوونه کراس سپیه که
هه لیگرتبوه وه. کازوو که و ته بیرکرنه وه؛ نایا نه و کچه کی
بوو؟ بۆچی له داهاته وه هات تاکو ته نها وینه یه که له گهل کی
بگریته و بگه ریته وه داهاتوو؟

ناگاری بۆ کازوو؛ "به خیر بیته وه."

(پنم وایه شتیکی گرنگ پوویدا وه و له دهستم چوو وه.)
کازوو سه ری له قاند. کوهتاکی له کار گه رابه وه وه. هاته
ژووره وه بۆ ناو قاوه خانه که؛ "سلاو. کوهتاکی بلوسیکی
پۆلۆی سه وزی له بهردا بوو له گهل ته نوره یه کی سپی و
پنلاویکی رهش و جانتایه کی ره شیشی له شان بوو.
ناگاری؛ "سلاو کوهتاکی."

ناگاری قسه که ی راست کرده وه؛ "ئۆو ببوره خاتوو
فوساجی" سنی پوژ ده بوو دوا ی گه رانه وه کوهتاکی بۆ رابردوو.
جانتا که ی دانا و پاشان کوتی؛ "تکایه قاوه یه که."
ناگاری؛ "هه ر نیستا. پاشان گه رایه وه چیشته خانه که.

ته ماشایه کی قاوه خانه به تاله که ی کرد بی هیوا بوو، چونکه
نه مرق فوساجی نه هاتبوو، له و کاته شدا کازو سه رقالی بردنی
قاوه بوو بۆ خاتوونه کراس سپیه که.

کوهتاکی؛ "من کاتی پشووی خۆم وه رده گرم."
هه رچه نده مانگی نابی هاوین بوو، به لام کوهتاکی وه کو
هه میشه ته نها قاوه ی گه رمی ده خواره وه و تامی قاوه ی
ساردی لا په سه ند نه بوو.

ناگاری کاتیک قاوهی ئاماده دهکرد به ئامیرهکه، تهکنیکی کهفکردنی بهکاردهینا و پاشان ئامادهی دهکرد، بهمهش سهرنجی کریارهکانی بهلای خویدا را دهکیشا و تامهکهی خوشتر دهبوو، بهلام بۆ کۆهتاکی بهو جورده نهبوو، بهلکو قاوهکهی به فلتهرهکه دهپالوت، پاشان ئاوی گهرمی تیدهکرد، بهوه تامی قاوهکه خوشتر دهبوو و کاریگهری له پلهی گهرمی ئاوهکه نهدهکرد، بهم تهکنیکه دهگوترا تهکنیکی کلاسیکی ئامادهکردنی قاوه که تهنها تایبته بوو به کریاره تایبتهکان، دواتر پیشکەشی دهکرد.

کی بهوه راهاتبوو که ئامیری قاوهی ئوتوماتیک بهکاربهینیت، ئامیرهکه چهند دوگمهیهکی لهسهربوو بۆ ههر تامیک دهتوانی کرته له دوگمهیهک بکهیت، زۆربهی کریارهکان ئهم جورهیان لا پهسهند نهبوو، بهلکو ئهوهی ناگارییان لا پهسهند بوو، کازووش بهشیتوازی ناگاری قاوهی بۆ کریارهکان ئاماده دهکرد، بۆیه کریارهکان زۆر دلخوش دهبوون ئه و کاتهی ناگاری یاخود کازووی لیبوايه.

کۆهتاکی له و کاتهی چاوهپیی قاوهکهی بوو: "بهو بۆنهیهوه چهند رۆژیکه تیبینیم کردوو بهارهکهی هیرای داخراوه. ئایا ئاگاداری ئهوهن شتیک روویداوه؟"

هیرای لهنیو باره بچوکهکهی دا خواردن و خواردنهوهی دانابوو که جنی شهش میزی تیدا دهبووهوه. بهلام ههمیشه قهرهبالغه، ههموو شهویک بارهکهی کراوهیه، بهلام کاتی

بەرله وهی قاوه که سارد بیتوه..

کردنه وه که ی به پینی میزاجی هیرایه، تهنانهت هه ندیک جار
به جوریک کریاره کانی چاوه پینی ده که ن له بهردهم ده رگا که ی
ده وهستن تا کو ده ی کاته وه، به لام تهنه ش کریاری سه رها تا
ده توانن دابنیشن، نه وانه ی تر ده بیت به پیته خواردنه وه کانیان
بخونه وه.

راسته باره که پیاوانه بوو تا راده یه که، به لام گرنگیشی دابوو
به ئافره تان، واته هه مووان بی جیاوازی ده یانتوانی سه ردانی
بکه ن.

به وهی قهره بالفی و هه بوونی کریاری زوره وه زوره ی
کات هه ندیک له کریاره کان پاره ی زیاتر یا خود ده رفه تی خانوو
یا خود شوقه یان ده خسته به رده می، به لام هیرای هه مووی رها
ده کرده وه و جگه له پاره ی خواردنه وه که هیچ پاره یه کی تری
وه رنه ده گرت، کو هتاکیش هه ندیک جار سه ردانی ده کرد بو
خواردنه وه.

کو هتاک ی نه مرو تیبینی نه وه ی کردبوو که دوو شه وه
باره که ی هیرای داخراوه و خه لکی زور نوره یان بو گرتوو، به
باسکردنی نه و بابه ته ناگاری ده موچاوی گۆرا، که وته خه می
نه وه ی ئاخو بوچی دوو روژه هیرای باره که ی نه کردوته وه.

کو هتاک ی! "چی بووه؟"

ناگاری: "خوشکه که ی تووشی رووداوی هاتوچو بووه."

"ئوو نه خیر!"

ناگاری: "بویه که راوته وه ماله وه."

چهنده خه مناکه.

کۆهتاکی زۆر خه مبار بوو به بیستنی هه واله که، چونکه
دوای ئه وهی هیرای ماله وهی جیهیشتبوو، خوشکه کهی دههات
بو سهردانی تاکو بییینیت و قه ناعه تی پیکات بگه ریت وه
ماله وه، دوای ئه وهی به وه رازی نه ده بوو هه موو مانگیک
دههات و سهردانی ده کرد، به لام هه موو جاریک هیرای خوی
لیده شارده وه تاکو چاری پیته که ویت، کوتا سهردانیس سنی روژ
له مه و پیش بوو، به لام وه که هه میشه هیرای له نیو قاوه خانه که دا
خوی له خوشکه کهی شارده وه، دواتر ئه ویش به ناچاری
که رایه وه ماله وه.

له و کاته دا ناگاری به سهر سورماوی وه ستابوو، چونکه
نیمه یلکی له هیرای-یه وه پیکه یشتبوو که بو کی نارد بوو، تیایدا
باسی رووداوه کهی کردووه و پنی کوتووه که باره که بو چه ند
روژیک داده خریت و جیا له وهش میوانخانه که شیان له توکیو به
هه مان شیوه داده خریت.

سیندای جیهه کی به ناوبانگ بوو بو گه شتوگوزار و به
جوانیه کهی ناوبانگی ده کرد بوو، تیایدا فیهستیغالی تاناباتا
ئه انجام ده درا؛ له نیو دره خته به رزه بامبوکاندا، کاغه زیان ده هینا
و رهنگیان ده کرد، پاشان دهیانرا زانده وه و دواتر به دره خته
بامبوکانه وه هه لیان ده واسی، زوریک له خه لکی ژاپون بره وایان
به م کاره هه یه و ده لین به خت و پاره و هاوسه رگیری ده هینیت،
یاخود هه ر نیازیک که بیانه ویت.

به شیوهیه کی گشتی فیستیقاله که له ۶ بو ۸ ی مانگی ناب دهخایه نیت، زیاد له دوو ملیون گهشتیار به شدار ده بن تیندا، نه م فیستیقاله زوربه ی کات له تاکاکورا نه نجام ده دریت که نزیکي ده خوله ک له ویستگه که ی سیندایه وه دووره.

ناگاری به مۆنیه وه سلاوی له کۆهتاکی کرد، دواي؛ 'سلاو به خیربیتیت'.

پاشان کی له ژووره که ی دواوه هاته ده ره وه، دواي بیستی زهنگه که به هه مان شیوه سلاوی له کۆهتاکی کرد؛ 'سلاو، به خیربیتیت'.

له و کاته دا دهنگیکی تریان بیست؛ 'ناگاری! کی! که سی لیه! که میک خویم ده ویت! هیرای ئه وه تویت؟'

که س پینشینی ئه وه ی نه کردبوو که هیرای به م زوویه بگه رپته وه، چونکه چهند پوژنیک به سه ر پرسه ی خوشکه که ی هیرای-دا تینه ریبوو، جیاواز له وه ش پینان وابوو دواي پرسه که ده بیت هیرای چیترا ناگاداری میوانخانه که بیت، به لام هیرای که رابوه وه، هینده ی سه رنجیان دا چاوه کانی ئاوسانیان پتوه دیاربوو له گه ل خه مباری، وا پنده چوو هیرای خونییه که ی بو بابه تیکی روحانی بویت نه وه ک بو زیادکردنی خواردنه که ی. دووباره بانگی کردنه وه، به لام به دهنگیکی له رزۆکه وه؛ ده ی خیرا بکه ن؟'

‘خوله کبک چاره ری بکه.’

ناگاری به پهله خوییه که ی بردو به ره و لای دهرگا که
رویشته، هم مووان سهریان سورما بوو، ودها بیریان ده کرده و
که کراسینکی ئاسایی وده که همیشه یی له بهردا بیت، به لام نه و
چون ده بیت له کاتیکدا تازه خوشکه که ی مردوو، به لام له و
کاته ی کی گه یشته لای دهرگا که هم مووان سهریان سورما بوو
به و دیمه نه ی، بینیان له جیاتی پیشبینیه که یان کراسینکی رهشی
دریژ و کلاوینکی رهشی له سهردا بوو، قژی ئاسایی به سته بوو،
که س چاره ری نه و ی نه ده کرد به و شیوه یه دهر بکه ویت، به
ته وای ماته مینی پنوه دهرده که ویت، چوو کورسی ناوه راست
دانیشت و پاشان گوتی: ‘بیورن بو بیزارکردنتان ده توانن
پهرداخیک ئاوم بو بینن تکایه؟’

کی: ‘به دلنیا ییه وده.’

کی گه رایه وده چیشته خانه که تا کو پهرداخه ئاوه که ی بو
بهینیت، ناگاریش خوییه که ی هیشتا به ده سته وده بوو له بهرانبه ری
وه سته بوو، کوهناکیش به سه رسورمانه وده لیی دهروانی له جی
خویه وده، چوکه رهفتاره کانی سهیر دهرده که ویتن، له و کاته شدا
کی گه رایه وده و پهرداخه ئاوه که ی له بهرده می دانا.

هیرای: ‘زور سوپاس.’

پهرداخه ئاوه که ی به یه کجار خوارده وده، پاشان داوی
پهرداخیک ئاوی تری کرد: ‘پهرداخیکی تر تکایه.’

کی په رداخه که ی هه لکرت ه وه دوو باره که رایه وه چیشتخانه که.

ناکاری؛ "هیرای؟"

"به لئ."

"چی له خوییه که بکه م."

"چی بکه یت؟"

"مه به ستم له"

"چی؟"

ناکاری؛ "زور به رداخه وه م ده رباره ی له ده ستدانی..."

هیرای شتیه ی ده موچاوی گورا، که میک دلته نگی دایگرت،

دواتر کوتی؛ "مه به ستم کومیه؟"

"به لئ به دلنیا یه وه..."

"پووداوه که چاوه پروان نه کراو بوو به رداخه وه..."

کی که رایه وه په رداخه ئاوه که ی له به رده می دانا.

هیرای؛ "زور سوپاس بو تو."

دوای نه وه ی په رداخی دوو همیشه خوارده وه؛ "وه کو

نه وه ی ده یگیر نه وه به هه له له شه قامه که په ریوه ته وه، پاشان

پووداوه که پوویداوه."

به جوړنیک بابه ته که ی باس ده کرد وه کو بلنیت به سهر

که سیکي نه ناسراودا هاتینت.

"نه مرق بوو؟"

"چی نه مرق؟"

کو هتاکي؛ "پرسه که به دلنیا یه وه."

“به لن ته ماشا بکه!” پاشان هه ستایه سه رپینی و که میک خوی
بادا پیوهی وهکو مۆدیله کان و گوتی: “چۆنه لیم هاتووه؟ هه ست
ده کهم وهکو نه وهیه به زور له بهریان کردووم.”

خوشکه کهی کۆچی دواي کردبوو، هه مووان له قاوه خانه که
بو ی خه مباربوون، به لام هه لسوکه وتی هیچ به وه نه ده چوو که
ههستی پینکات. کۆهتاکی ئارامی نه ما، به تور په ییه وه گوتی:
“بۆچی هینده زوو که راو یته ته وه؟” له راستیدا ده یویست
پیتی بلیت: “چهند بێ رهوش تانه یه ئهم رهفتارانه له کاتیندا
خوشکه کهت مردییت، ئه ی وانیه؟”

دانیشته وه له سه ر کورسییه که ی و گوتی: “بابه ته که په یوه ندی
به وه وه هه یه منیش بارینکم هه یه ده ییت ئاگاداری بيم.”
به ته واوی تینکه یشت کۆهتاکی ده یه ویت بلیت چی هه ر
له بهر ئه وهش بوو خوی به و قسه یه په رانده وه.

“به لام هیشتا...”

“تکایه لیبیگه ری.”

پاشان له ناو جانتا که ی جگه ره یه کی ده رهینا، ناگاری به
سه رسو رمانه وه ته ماشای ده کرد، گوتی: “ئایا تو باشیت؟”
“له بهر چی؟”

له و کاته دا سه رقالی ده رهینانی چه رخه که ی بوو تا کو
جگه ره که ی بێ دابگیر سینیت.

ناگاری به نیکه رانییه وه: “خوشکه کهت مردووه پیت وانیه
ده بوو له گه ل دایک و باو کتدا بمای تیه ته وه که میکی تریش، تا کو
چاک ده بوونه وه.”

هیرای دواى داکیرساندنى جگه ره که ی! باشه، له راستیدا
نه مه کیشه که یه.

قومیکی له جگه ره که دا و بون دوکهل و کول بلاو بویه وه.
باشان به رده وام بوو، کوتی: "به لام نه وه تا وهک ده بینیت لیره م."
سهرنجی نه وهی دا که کوهتاکی و ناکاری چون سهرسیان
سورماوه، هه ر بویه کوتی: "من چیتتر می نه و جییه نیم که
لیوهی هاتووم."

کی به سهرسامییه وه پرسى: "مه به ستت جییه؟"
"کاره ساته که به م جوړه بووه، له وکاته ی له ریی گه رانه وهی
بووه بو مال وه که هاتبوو بو بینینی من تووشی رووداوه که
بووه، هه ر بویه دایک و باوکم سهرزه نشتی من ده که ن له
به رانبه ر مردنى خوشکه که م."

کی: "نه وان چون کاریکی له و جوړه ده که ن؟"
"به لام کردیان... له لایه کیشه وه بیرى لیده که مه وه راست
ده که ن."

هه ناسه یه کی قولى هه لمزى و به رده وام بوو له قسه که ی:
"نه و به رده وام و به رده وام ده هات بو بینینی من، هه موو
جاریکیش من نه وم رهت ده کرده وه."

کوتا جار کی یارمه تی هیرای دابوو تا کو خوی بشاریته وه له
خوشکه که ی، نه مه ش وای کردبوو هیرای هه ست به په شیمانی
بکات ده رباره ی نه و کاره ی. به زه رده خه نه یه کی ساخته وه
کوتی: "دایک و باوکم رهتی ده که نه وه قسه م له که لدا بکه ن."

ته نانه دهر باره‌ی مردنی خوشکه‌ک‌ی په‌یوه‌ندیان په‌یوه‌ندیان په‌یوه‌ندیان
 نه‌کردبوو، به‌لکو له‌ریگه‌ی کارمه‌ندی پرسکه‌ی میوانخانه‌که‌وه
 هه‌والی مردنی خوشکه‌ک‌ی زانیبوو، هیرای هه‌رگیز وه‌لامی نه‌و
 په‌یوه‌ندیان نه‌ده‌دایه‌وه که له میوانخانه‌که‌وه ده‌هاتن. به‌لام
 نه‌و به‌یانیه کاتیک له زه‌تگی ته‌له‌فونه‌ک‌ی به‌ناگا هاتبوو و
 ژماره‌ی میوانخانه‌ک‌ی بینیبوو راسته‌وخو دلی داخوړپابوو.
 ناخو شتیک روویداوه! په‌شان به‌چاوی پر گریان‌وه هه‌موو
 نه‌وه‌ی توانیبوو به‌کارمه‌نده‌که بلینت نه‌وه‌یه که نیستا ده‌که
 نه‌وی و راسته‌وخو که‌لوپه‌له‌کانی کو‌کردبوو و که‌ر‌ابوو
 لای خیزانه‌ک‌ی.

به‌په‌له به‌تاکسی که‌یشتبوو میوانخانه‌که، هه‌رچه‌نده
 رینگه‌که تزیکی پینچ کاتر‌میز ده‌بوو، جیا له‌وه‌ش له‌به‌ر نه‌ودی
 تاکسیه‌که به‌خیرایی ده‌ر‌ویش‌ت نزیکه‌ی ۵۱-۰۰۰۰ یه‌نی
 لیس‌ه‌ندبوو، هه‌رچونیک بیت نه‌وه‌ی به‌لاوه‌گرنگ نه‌بوو.

کاتیک له‌تاکسیه‌که دابه‌زی نه‌و کاته به‌وه‌ی زانیبوو هه‌ر
 به‌نه‌عله‌کانی پییه‌وه و له‌فه‌ک‌ی قژییه‌وه له‌مال ر‌ویشتبوو،
 ته‌نانه‌ت جله‌کانیشی نه‌گور‌یبوو، به‌په‌له به‌ره‌و مالی خیزانه‌ک‌ی
 ر‌ویش‌ت که له‌ته‌نیش‌ت میوانخانه‌که دروستیان کردبوو، شینوازی
 خانووه‌که‌یان وه‌کو خانووه کلاسیکه‌کانی ژاپون بوون.

سیانزه سال تیپه‌ر بوو بوو به‌سه‌ر دواين جاردا که
 لیزه ژیا‌بوو، به‌لام هیچ شتیک نه‌گور‌ابوو، هه‌مووی له‌جی
 خوی بوو. ده‌رگا‌ک‌ی کرده‌وه، به‌لام ژووره‌وه وه‌کو سه‌ه‌ول

سارد بوو، خوشبه ختانه چاكتى گهرمى له بهردا بوو كه بو نه و
كاتى گونجاو بوو، دواى نه وهى چووو ژوورى دانىشتنه كه
هېچ كه سىكى بهدى نه كرد، پیده چوو ماوه يه كى زوربيت
خانوو كه چول كرابيت، به لام دواى نه وهى چووو ژووره
كه وره كه ته و اوى خيزانه كهى له وى دانىشتبوون.

باوكى له سوچىكى ژووره كه دانىشتبوو به خه مبارىيه وه،
كوميش له ناوه راستى ژووره كه دا دانرا بوو به جله سهپيه كانىيه وه
كه گولى كيمونى په مەيى به سره وه بوو، به لام دايكى كومى
له وى نه بوو.

هیرای دهستی له ده موچاوى خوشكه كهى دا، پاشان چهاندى
به گویدا و کوتى سوپاس بو خودا، سوپاس گوزارىيه كهى له
به رانبه نه وه بوو كه جهستهى و ده موچاوى كومى هېچ
زيانىكيان به رنه كه وتبوو هر چه نده نه و ئوتوميلهى ليتدا بوو
باره لگربوو.

هیرای پرووى كرده باوكى و بانگى كرد: "باوكه..."
نه وه يه كه مين گفتوگوى نيوان هيرای و باوكى بوو دواى
سيانزه سال.

نه و پوژه هه روا له ناو ماله كه مایه وه به بى نه وهى باوكى
هېچ قسه يه كى له كه لدا بكات، پوژى دواتر دايكى له پرسه كه
بينى، چاوه كانى نوقمى گريان بوو بوون، دايكى له جياتى
له كه ل نه دامانى خيزانه كه دانىشتىت له كه ل ماته مين گيره كان
دانىشتبوو، ماته مينيه كه زور به هيمنى به ريوه ده چوو، هيرای

به نيو ياندا تپه ربوو به بې شهوې هېچ قسه يه کيان له گه لدا بکات.
جگړه يه کي تری دهرهينا و پاشان قومينکي ليدا و گوتی:
"به لئ بهم جوړه بوو چيروکه که."

هر يه که له ناگاری و کي و کوښتاکي خه مباربوون له باره ي
چيروکه که يه وه. هيرای به خه مبارييه وه گوتی: "به راستی بيليم
من هېچ باش نيم له گه ل هه موو نه م پرووداوانه دا."
کي: "هيرای..."

هيرای دهستی بيدهنگيووني بهر زکرده وه: "هېچ خه مبار
مه بن و پينشم مه لئ من باشده بم."
دهيزانی شتيک هه يه که کي دهيه ویت بيليت، هر بويه به و
جوړه بهرگريی کرد.

"ته ماشا بکه ن هاورپتيان، دهزانم ودها دهرناکه وم، به لام من
به راستی زور زور خراپم و هه ست به خراپي ده که م، به لام
پنويسته کارينک بکه م بتوانم له سهر پييه کاني خوم بوه ستمه وه،
نه ي وانپيه؟"

تا راده يه ک قسه که ي راستيوو، چونکه نه گهر کي بوايه
بيگومان ئيستا نه يده تواني به و جوړه له سهر پييه کاني خوی
بوه ستيت، نه گهر کوښتاکي بوايه نه وایق ماوه ي چهندين روژ
ده گريا به به رده وامي، به لام هيرای زور خوراگره دهر باره ي
پرووداوه که.

هيرای: "من ده گريم، بيگومان ده گريم، به لام هر که س له
که سيکی تر جياوازه."

پاشان جانتاگەي ھەلگرت و ھەستايەۋە سەرپى و گوتى؛
'بۇيە شتەكان بەو جۆرەيە.'

ناگارى بە سەرسورمانەۋە پرسى؛ 'كەۋاتە بۇچى سەردانى
قاۋەخانەكەت كرد بەم كاتە؟'

ھىراى بۇ ساتىك ۋەستا. ناگارى درىژەي پىدا؛ 'بۇ
راستەۋخۇ نەچۈۋىتەۋە مائەۋە و ھاتىتە ئىرە؟'
گەپرايەۋە جىگەكەي خۇى دانىشت.

كى؛ 'ھىراى، ھىشتا لەلامە.'

ھىراى؛ 'ھىشتا فرىت نەداۋە؟'

مەبەستيان ئەو نامەيە بوو كە سى رۇژ بەر لە ئىستا كومى
لاى كى بەجىنى ھىشتىبوو تاكو بىدات بە ھىراى، بەلام ھىراى
گوتىۋوى كە فرىى بدات، چونكە نايەۋىت بىخوئىنەۋە.
دەستى دەلەرزى، لەو كاتەي نامەكەي ۋەرگرت، چونكە
ئەۋە كۇتا ۋشەكانى كومى بوو كە بۇى نوسىبوو.

كى بە خەمبارىيەۋە گوتى؛ 'ھەرگىز پىم ۋانەبوو لە
بارودۇخىكى لەم شىۋەيەدا نامەكەت پىدەم.'

'نەخىر كىشە نىيە...سوپاس.'

نامەكەي دەرھىنا لەنىو زەرغە داخراۋەكەدا. ھەر كە
تەماشاي نامەكەي كرد تىبىنى ئەۋەي كرد ھەمان بابەتەكانى
جارەكانى پىشوۋى لىنوسراۋە، ھەربۇيە فرمىسك لە چاۋى
كەۋتە خوارەۋە.

‘بۇ جاريكيش ئاماده نه بووم بيبينم، هه موو جاريك ده هات
و ده هات بۇ توكيۇ بۇ ببينم، تاكو ئەمە پروويدا.’

يه كه مين جار كه كومي هات بۇ سهردانكردي هيراي،
ئەو كات هيراي ئەمەني بيست و چوار سال بوو، كومي
ئەمەني هەژدە سال بوو، بيگومان كه هيراي ميوانخانه كەي
به جيھيشتبوو ماوہ يەكی زور پيش ئەو بوو ئەو كاتەش هه موو
به رپرسياريه تيبه كاني ميوانخانه كه كه وتبوو ئەستوي كومي،
هەرچەندە هيشتا تازە لە قوناغي ئامادهيدا بوو، واتە زور مندا
بوو بۇ هەلگرتني ئەو به رپرسياريه تيبه گەورەيه، چونكه دايك
و باوكي وەكو خاوەني ميوانخانه كه مامەلەيان لەگەلدا دەكرد،
لە دواي رويشتني هيراي سەرەتا كه كومي سەرداني هيراي
دەكرد ئاسايي دەبييني، بەلام دواتر خوي ليده شاردهو و چيتر
ئاماده نه بوو قسەي لەگەلدا بكات، بەلام كومي به پيني دەرڤەت
هەر دوو مانگ جاريك ده هات و سەرداني دەكرد.

كوتاجار كه هاتبوو بۇ سەردانكردي هيراي ئەو رۆژە بوو
كه نامەكەي بۇ به جي هيشتبوو، بەلام ئاماده نه بوو نامەكه
بخوينيتهو و داواي لە كي كرد نامەكه فری بدات، كي نامەكه
هەلگرتبوو ئەو بۇ ئەمرو.

هيراي: ‘ياساكان دەزانم، ئیستا ناگوريت، هەرچەندە به
سەختی هەول بدەيت، بەلام دەتوانيت بمگەرينيتهو ئەو رۆژە؟’

هيراي به جديياتەو گوتي: ‘ليت دەپارنيمەو تەكايە!’

ناگاری به و رهفتاره تور بووبوو، چونکه دهیویست
بگه ریته وه سنی رۆژ له وه وه بهر، نه و کاتهی کومی سهردانی
قاوه خانه که ی کردبوو، هه ریه که له کی و کوهتاکی چاوه ریی
ناگاری بوون قسه یه ک بکات، تاکه که س له نیو قاوه خانه که دا
به ئاسایی بهردهوام بوو له کاره که ی خوی ژنه کراس سپیه که
بوو رۆمانه که ی دهخوینده وه، ناگاری قوتوووه خوینیه که ی
له سهر میزی ژمیریاره که دانا به تورپیه وه.

زرم

پاشان به توورپیه وه چوو وه چیشته خانه که.
هیرای به نائومیدییه وه هه ناسه یه کی قولی هه لمژی، له و
کاته دا ناگاری له چیشته خانه که بانگی کارووی کرد.

‘به لام هیرای—’

‘به لی، ده زانم.’

هیرای قسه که ی به کوهتاکی بری، هه ره به ره وهش گونی
له وه نه بوو که چی گوت، چوو نه نزیك خاتوونه کراس سپیه که
و پیی گوت: ‘ببوره ده توانم له جیگا که ت دابنیشم؟’

کی: ‘هی—هیرای!’

هیرای به بی نه وه ی گوی به کی بدات ده پارایه وه و ده یگوت:
‘تکایه تکایه!’ به لام خاتوونی سهر کورسییه که ته نانه ت ناو ریشی
لینه دایه وه، هیرای به توره بوونه وه گوتی: ‘خاتوون تو گویت له
منه؟ تکایه فهراموشم مه که ده توانم بینه جیگا که ت دابنیشم؟’
پاشان دهستی له سهر شانی ژنه که دانا.

کی؛ نهخیر، هیرای نابیت بوهسته.

بهبن گویدانه هیرای بهردهوام بوو له پارانهوه؛ تکایه!

کی هاواری کرد بهسهریدا؛ هیرای بوهسته!

بهلام لهو ساته دا هیرای هستی کرد دهستی قورسبوو،
جستهی خاتوونه که بهرهو قورسبوون دهچوو له ژیر دهستی،
تهواوی قاوهخانه که له بهرچاوی دهجولا، زهوییه که له ژیر پنی
دهلهرییهوه، پاشان ههناسهی توند بوو، ماسولکه کانی گرژبوون
و کهوت.

نه مه... نه مه چی بوو؟

کی به تورهبوونهوه؛ پیم گویت بهلام تو گویت نهگرت.
هیرای دهربارهی تهواوی یاساکان زانیاری ههبوو، بهلام
ئهوهی نه زانیوو دهربارهی جادووه که.
به دهنگی بهرز؛ ئه و شهیتانه... ختوه.

کی به بهرهنگارییهوه؛ نهخیر، ئه و تهنها تارماییه که.
لهوکاته دا کازوو لهچیشتهخانه که وه گه رایه وه و کوپه کهی
بهردهم خاتوونه کهی هه لگرت و گوئی؛ دهتهوینت قاوه کهت بو
نوی بکه مه وه؟

خاتوونه که به هینیه وه پنی گوت؛ بهلی تکایه.
کازوو تاکه کهس بوو که جادووه که کاری تینه ده کرد،
تهنانهت چهن دین جاریش ناگاری و کی ههولیان دابوو قاوهی
بو بیهن، بهلام بیسود بوو، چونکه تووشی جادووه کهی
دهبوونه وه، دواي چهند خوله کینک هیرای گه رایه وه بارودوخ

به رله وهی قاوه که سارد ببینه وه...

ناسایی خوی.

هیرای به گریان وه؛ "کازوو تکایه شتیک پی بلی با هه ستیت
له جیکاکی."

"تیده که م به چیدا تیده په ریت هیرای،"

"که واته شتیکت پی ده کریت؟"

کازوو؛ "ببوره من هیچم له ده ست نایه ت."

هیرای دهستی کازووی گرت و لینی پارایه وه؛ "تکایه، تکایه
نه وه بۆ من بکه!"

کازوو؛ "باشه با نه مه تا قیبه کینه وه."

کازوو به ره و لای خاتوونه که رویشته، هیرای-ش وه ستابوو
ته ماشای ده کرد چی روو بدات.

کازوو له خاتوونه که ی پرسی؛ "قاوه که ت بۆ نوی بکه مه وه؟"
هه رچه نده هینشتا کوپه قاوه که ی پر بوو بوو. هیرای و
کوشتاکی به بیده نگی وه ستابوون به بی نه وه ی هیچ قسه یه ک
بکه ن ته ماشای بارودوخه که یان ده کرد ناخو چی روو بدات.
خاتوونه که داوای کرد قاوه که ی بۆ نوی بکاته وه؛ "به لئ، تکایه."
خاتوونه که کوپه قاوه که ی خواریده وه که چهند خوله کیک
له وه و پیش بوی هینابوو، دواتر کوپه قاوه نوییه که ی بۆ برد،
خاتوونه که به رده وام بوو له په رتووک خوینده نه وه وهک نه وه ی
هیچ شتیک رووینه داییت.

پاش که میک...

کازوو دووباره لینی پرسی؛ "قاوه یه کی ترت بۆ بینم؟"

خاتوونه که هیشتا دهستی له کوپه قاوده نوییه که نه بابوو.
به لام دووباره وهلامی دایه وه؛ 'به لئ، تکایه'.
دووباره قاوده که ی بو نوی کرده وه.

کوھتاکی به سهرسورمانه وه پرسپاری له کازوو کرد:
'که واته پیت وایه کار بکات...'

کازوو بهردهوام بوو، جار له دواي جار به تازدکردنه وه دی
قاوده که بو خاتوونه که: 'قاوده یه کی ترت بو بینم؟' خاتوونه که ش
بهردهوام بوو له داواکردنی قاوده به: 'به لئ، تکایه'. پاشان
قاوده که ی راسته وخو دهخواردده وه، به لام پاش که میک
خاتوونه که زور ناآرام دهرده که وت. به لام نه مجار هاش کوپه
قاوده که ی خواردده وه هرچه نده نه وه حه وته مین کوپه قاوده بوو،
به لام خواردیه وه.

کوھتاکی: 'باشه زور ناآرام دهرده که ویت، بوچی
خواردنه وه که ی ردت نه کرده وه؟'
کی چپاندی به گویی کوھتاکیدا: 'ناتوانیت ردت بکاته وه'.
'بوچی؟'

کی: 'له بهر نه وه ی یه کینکه له یاساکان'.
کوھتاکی به سهرسورمانه وه: 'ئای خودایه...'
سهرسابیه که ی کوھتاکی به هوکاری نه وه بوو که ته نها نه و
که سانه ی ددکه ریه وه رابردوو پهیره وی یاساکان ناکن،
به لکو نه وانه شی تووشی جادوو ده که ده بن ده بیت یاساکان
پهیره و بکن. کازووش قاوده ی هه شته می بو خاتوونه که تیکرد

و دووباره پرسپاری کردهوه؛ 'قاوهیهکی توت بو بینم؟'
دوای نهوهی کازوو قاوهی نویه می بو خاتوونه که تیکرد،
خاتوونه که هستایه سهرپن له سهر کورسیه که ی. کوهتاکی
هاواری کرد؛ 'هستایه سهرپن؟'

خاتوونه که له بهردهم خویهوه به کازووی گوت؛ 'توالیت'.
هیرای؛ 'سوپاس' پاشان به پهله له سهر کورسیه که دانیشیت.
به لام دله روکیکه ی تهواری که سهکانی قاوهخانه که هستیان
پیکردبوو، چونکه ههتاسه برکینی بوو، تهقه تهقی دهکرد به
پهنجهکانی له سهر میزه که.

کومی هه میسه که دههاته قاوهخانه که و بانگی خوشکه که ی
دهکرد پنی دهگوت؛ 'داده'.

میوانخانه که چوار وهرزی سال قهرهبالغ بوو، ههر له بهر
نهوهش دایکی و باوکی بهردهوام سهرقال دهبوون پنی. دایکی
هیرای که ناوی میچیکو بوو ههر زوو دوای له دایکبوونی
کومی که رایهوه سهرکارکردن و تهنا ته هیرای ناچاربوو
ناگاداری خوشکه بچوکه که ی بییت، له و کاته ی خوی مندالیک
بوو تهنها ته مهنی شهش سالان بوو، تهنا ته که کومیش چووه
خویندنگا دهبوو هیرای له گه لیدا بییت چاودیری بکات. دایک
و باوکی هیرای هه میسه هیوایه کی گه وره یان به که که یان
هه بوو، چونکه کچوله یه کی زیته له و وریا و کومه لایه تی بوو،
هیرای دهیویست شتهکان به ویستی خوی بکات و خه می
نهوانی تری نه بییت، یاخود قورسای ته کی تهوانیش هه لبریت

و پاشان ده‌بوو خوشکه‌کە‌ی به کول بکه‌رینیت‌وه ماله‌وه
هیرای به‌ره‌به‌ره له فهرمایشته‌کانی دایک و باوکی بیزار ده‌بوو
هیرای له دایک و باوکی بیزار نه‌بوو، به‌لکو ته‌ن‌ها ده‌یویست
به سهر‌به‌خویی بژی، هر له‌به‌ره نه‌وه‌ش که بوو به هه‌ژده سال
ماله‌وه‌ی به‌جیه‌یشت، نه‌و کات کومی ته‌مه‌نی دوانزه سال بوو،
دایک و باوکی به‌م هه‌واله زور تور‌ه‌بوون له ره‌فتاره‌کە‌ی هیرای،
چونکه باریکی قورسی به‌سهر دایک و باوکیدا به‌جیه‌یشت‌بوو،
کومی هه‌رچه‌نده دلشکاوبوو به بریاری خوشکه‌کە‌ی، به‌لام
هه‌موو نه‌وه‌ی کوتی ته‌ن‌ها نه‌وه بوو؛ "نه‌و زور خوپه‌رسته".

کازوو له ته‌ن‌یشت هیرای-یه‌وه وه‌ستابوو سینیه‌کی
به ده‌سته‌وه بوو که له‌سهر سینیه‌که کوپیک و کتیه
ره‌ساسیه‌کە‌ی له‌سهر بوو، کوتی؛ "یاساکان ده‌زانیت؟"
"به‌لێ، ده‌یزانم."

کومی پیشتر چه‌ند جاریک سهردانی قاوه‌خانه‌کە‌ی کرد‌بوو،
به‌لام هیشتا نه‌و راستیه‌ی نه‌ده‌گوری که نیستا مردووه، هیرای
ده‌یزانی ده‌بیت له‌سهر نه‌و کورسییه دابنیشیت تا کوتایی،
پاشان کاته‌کە‌ی دیاری کراوه و بو کوتاجار کومی ده‌بینیت،
هه‌ناسه‌یه‌کی قولی هه‌لمژی و ناماده بوو.

هه‌رچه‌نده یاساکانی ده‌زاسی، به‌لام کازوو به‌رده‌وام بوو
له روونکردنه‌وه؛ "نه‌و که‌سانه‌ی که ده‌که‌رینه‌وه رابردوو
ده‌بیت هه‌مان هه‌ستی نه‌و کاته‌یان هه‌بیت که ده‌یانه‌ویت بۆی
بکه‌رینه‌وه، جیا له‌وه‌ش کاته‌که‌یان دیاری کراوه، هر له‌به‌ره

ئهوهشه زۆربهی کات پی راناگهن تهنانت مالئاوایش بکهن.
پاشان کازوو گهرمپیوکی زهنگداری لهناو کوپه قاوهکه دانا.
هیرای! "ئهمه چیه؟"

"ئهه گهرمپیوه زهنگ لیده دات بهرلهوهی قاوهکه ت
سارد بیتیوه."

"زۆرباشه تیگه یشتم."

رستهی بهرلهوهی قاوهکه سارد بیتیوه هیرای
خه مبار کردبوو، به لام به دانانی ئه و گهرمی پیوه لهناو قاوهکهی
وای کردبوو دله راوکنی کهم بیتیوه ههه چۆنیک بیت، هه موو
ئهوهی دهیویست ئه وه بوو داوای لیبوردن له خوشکهکهی
بکات.

ئه و کاتهی هیرای له خیزانهکهی دوور کهوته وه کومی
راسته وخو ببوو به ریوه بهری میوانخانه که، به لام کومی خهونی
خوی هه بوو، دهیویست خوشکهکهی بگه ریته وه و ئازاد بیت و
له بواری تر دا کار بکات، ههه بویه ئهه بریاره ی خوشکهکهی به
خوپه رستانه ناوزه ند ده کرد که میوانخانه کهی به سهه کومیدا
به جیه یشتبوو.

هیرای تاکه هوکاری گهرانه وهی ئه وه بوو داوای لیبوردن له
خوشکهکهی بکات له به رانهه ر ئه و خوپه رستییه ی ئه نجامی دا.
کازوو کوپه کهی دانا له به ردهم هیرای، پاشان کتریه کهی
به دهسته وه گرتبوو، پیش ئه وهی قاوهکه تیبکات گوتی: "له بیرت
بیت... قاوهکه بخۆره وه بهرلهوهی سارد بیتیوه."

بهره بهره قاوه‌کھی ده‌کرده ناو کوپه‌کوه، ههلمی گهرمی
 به‌رزبوه‌وه، هیرای ههستی به سهرسوران کرد، له‌شی سووک
 ده‌بوو، ههستی ده‌کرد له زه‌وییه‌که به‌رز ده‌بیته‌وه، قاوه‌خانه‌که
 له‌به‌رچاوی پرپووبوو له ناو، ههر بویه چاوه‌کانی داخست
 به‌که‌مین جار که هیرای سهردانی قاوه‌خانه‌کھی کرد
 ههوت سال به‌ر له ئیستا بوو، نه‌وکاته ته‌مه‌نی ته‌نها بیست
 و چوار سال ده‌بوو. نزیکه سی مانگ ده‌بوو فروشکا یاخود
 باره‌کھی کردبوه‌وه. ئیواره‌یه‌کی کوتایی پایز بوو، له‌و کاته‌ی
 به‌شه‌قامه‌که‌دا پیاسه‌ی ده‌کرد و به‌تاو دراوسیتکانیدا ده‌که‌را
 چاوی به‌قاوه‌خانه‌که‌که‌وت، هاته ژووره‌وه تیبینی خاتونه
 کراس سپیه‌کھی کرد، نه‌وه‌ی سهرنجی راکیشا نه‌وه‌بوو
 خاتونه‌که کراسیکی ته‌نکی سپی له‌به‌ردایه له کاتیکدا که‌شه‌که
 به‌جوریکه زوریک له‌خه‌لکی جلی نیمچه زستانه له‌به‌رده‌که‌ن،
 به‌لام زور به‌لایه‌وه گرنگ نه‌بوو، چونکه پنی وابوو که‌رمایه‌تی.
 چووه نزیک میزی ژمیریاره‌که و له کورسی پیشه‌وه دانیشیت.
 چاوی به‌قاوه‌خانه‌که‌دا گیرا، به‌لام هیچ نه‌ندامیکی ستافی
 قاوه‌خانه‌کھی نه‌بینی، له کاتیکدا ههر که هاته ژووره‌وه چاره‌پی
 بوو ده‌نگیک پنی بلیت سلاو به‌خیربیت، چونکه زه‌نگی ده‌رگا‌که
 لیده‌دات له‌و کاته‌ی که‌سیک بیته ژووره‌وه. بابه‌ته‌کھی زور جدی
 وه‌رنه‌گرت، چاوه‌پوان بوو تا‌کو که‌سیک ده‌ربکه‌ویت، خاتونه
 کراس سپیه‌که‌ش به‌بیده‌نگی په‌رتوو‌که‌کھی ده‌خوینده‌وه، له‌و
 کاته‌دا زه‌نگی ده‌رگا‌کھی بیست کچیکی گه‌نج که پیده‌چوو له

قوناخی نامادهیی دا بیت هاته ژووره وه و سلاوی لیکرد، 'سلاو
به خیر بیت'.

به و شینوه سلاوکردنه ی کچه که بوی ده رکوت شیوازی
خزمه تکردنی میوانه کانی قاوه خانه که شیواری کلاسیکه،
نهمه ش وا دهکات میوانه کان زیاتر هست به نارادی مکن، هر
بویه هیرای جگه ره یه کی پیکرد و چاوه ری بوو تا کو کچه که له
ژووره که ی دواوه بگه ریته وه و داواکارییه که ی وه ربگریت.

له و کاته ی جگه ره ی دووه می ده کیشا ژنیک له ژووره که ی
دواوه هاته ده ره وه که ته نوره یه کی سپی دریژ و کراسیکی
بینجی و بلوسیکی سووری له به ردابوو، پیده چوو کچه که نه که
ینی گو تبتیت که میوانیکمان هه یه.

ژنه که هیچ کاردانه وه یه کی نه وتو یا خود هیچ په له په لیه کی
نه انجام ته دا، زور به ساده یی په رداخیک ناوی پرکرد و پاشان
له به ردهم هیرای داینا؛ 'سلاو به خیر بیت'.

نه کهر میوانیکی تر بوايه چاوه ری نه وه ی ده کرد لانی کهم
کار سونه که داوای لیبوردنی لیبکات بو خاوی خزمه ته که یان،
به لام هیرای نه و جوره ورده کاریبانه ی هیچ به لاوه گرنگ نه بوو.
له دوا ی نه و کاته وه هیرای هه موو روژیک سهردانی
قاوه خانه که ی ده کرد له زستاندا، به وه ی زانی ده توانریت
که شتی کات نه انجام بدریت له نیو قاوه خانه که دا، سهرنجی
نه وه ی دابوو خاتوونه کراس سپیه که هه میشه به نه عله وه
له قاوه خانه که یه، پرسپاری نه وه ی کرد بوو که نایا سهرمای

نىيە، بەلام كى ئەۋەى بۇ پۈۈنكردبۈۋە كە ھۆكارى ئەۋ
شىۋە دەرگەۋتتەى خاتۈنەكە چىيە، پاشان پىنى گۈۈتبۈۋ ئەۋ
كەسانەى كە دەيانەۋىت بگەپتەۋە رابردۈۋ دەبىت لەسەر ئەۋ
كورسىيە دابنىشن.

سەرەتا باۋەپى بە ھەموو ئەم قسانە نەدەكرد، بەلام دۋاى
شەش مانگ ئەۋەى بۇ دەرگەۋت كە قاۋەخانەكە بەۋ ئەفسانەيە
بەناۋبانگە. لە دۋاى ئەۋ پۇژە دركى بەۋە كرددۈۋ كە دەتۈانىت
بگەپتەۋە بۇ رابردۈۋ، بەلام تا ئەۋ كاتە ھىچ ھۆكارىكى نەبۈۋ
تاكو گەشتى كات ئەنجام بدات، چونكە دەيگۈت ھىچ شتىكم نىيە
لىنى پەشىمان بىم و ئەگەر گەپانەۋە بۇ رابردۈۋ ھىچ لە ئىستا
نەگۈرپت كەۋاتە بۇچى بگەپتەۋە؟

بىرکردنەۋەى بەۋ جۈرە بۈۋ، تا ئەۋ كاتەى كۈمى لە
پۈۋدۈۋى ھاتۈچۈكە كۈچى دۋاى كردد.

ھىراى چاۋى كرددەۋە، تىپىنى دەنگى كى كردد كە بانكى
دەكات، فوساجىش ۋەكو ھەمىشە لە كورسى لای دەرگاكة
دانىشتبۈۋ، بەبىرى ھاتەۋە ئەۋ پۇژەيە كە كۈمى ھىشتا
زىندۈۋە.

تا دەھات لىدانى دلى زىيادى دەكرد، چاۋەكانى زىاتر
سۈۋردەبۈۋنەۋە لەبەر گريان، دەستى لەسەر دلى دانا بە
ئۈمىدى ئەۋەى لىدانەكەى ئاسايى بىپتەۋە، چونكە نەيدەۋىست
كۈمى بەۋ جۈرە بىپىنىت.

كى بە سەرسورمانەۋە؛ "سلاۋ..."

پیشوازییه که ی کی بهر جوړه نه بوو که ناخو ئه مه هیرای
ده ناسیت، به لکو وه کو که سینک مامه له ی له گه لدا ده کرد که
یه که مین جباری بیت سهر دانی قاوه خانه که بکات، دواتر
پرسیاری لیکرد: "نایا تو له داها تو وه وه هاتوویت؟"
"به لی."

"به راست بؤچی؟"

کی هیچ بیرۆکه یه کی نه بوو ناخو بؤچی هاتووه، هیرای؛
"هاتووم تا کو خوشکه کهم بیینم." هیرای له بارودوخینکا نه بوو
درق بکات.

"ئه و که سه ی که هه می شه زوری لیده کردیت تا کو بگه ریته وه
ماله وه؟"

"هه ر له بهر ئه وه یه."

کی؛ "باشه هه رگیز هه ولت نه داوه چاره سه ری بکه یت؟"
"ئه مرۆ نا چونکه ده بیینم."

هه رچه نده هه ولی دده به زه رده خه نه که ی دلته نگیه که ی
بشاریته وه، به لام نه یده توانی، هه ر له بهر ئه وه ش کی هه سستی
به وه کرد بوو کینشه یه ک له ئارادایه.

کی به چپه وه پرسى؛ "شتیک پروویداوه؟"

سهره تا وه لامی نه دایه وه، دواتر به ده نگیکى له رزۆکه وه
گوته؛ "نه خیر، هیچ نییه."

هیرای ئاماده بوو نه یینییه که ی بشاریته وه وه ک له وه ی بؤ
که سینکی نه ناسراوی باس بکات، چونکه متمانه کردن به که سانی

نه ناسراو کاریکی قورسه، کی له پشتی میزی ژمیریاره که وه
هات بو لای هیرای پاشان زهنگه که لیدرا.
کی قسه که ی به ره و پرووی دهرگا که بوو، کوتی؛ سلاو
به خیر بیت.

هیرای دهیزانی نه وه ی دیته ژووره وه کومی-یه. له
کاتژمیره که ی ناوه راستدا کاتژمیر سنی بوو، هیرای-ش
نه وه ی دهزانی که تنها نه و کاتژمیره یان راسته که یه، چونکه
همان کات بوو که سنی پوژ بهر له نیستا کومی سهردانی
قاوه خانه که ی کرد بوو.

له و پوژده دا هیرای خوی له پشتی میزی ژمیریاره که
شارد بوه وه، چونکه نه وه تاکه ریگای نه و بوو بو دهر باز بوون
له خوشکه که ی، قاوه خانه که تنها یه ک دهرگای هه بوو بو
هاتنه ژووره وه و چوونه دهره وه، هه موو پوژ هیرای دوا ی
نانخواردنی نیوه پوژ سهردانی قاوه خانه که ی ده کرد و قاوه یه کی
له گه ل کی-دا ده خوارده وه، پاشان ده چووه سهرکار. به لام نه و
پوژ له بهر نه وه ی بریاری دا بوو زووتر باره که بکاته وه زووتر
چووه قاوه خانه که، نه و پوژ که ده یویست پاره ی قاوه که بدات
و بجیته دهره وه گوییستی دهنگی خوشکه که ی بوو که له
پلیکانه کان ده هاته ژووره وه، بویه به په له چووه پشتی میزی
ژمیریاره که و خوی شارده وه.

به لام نیستا هیرای له سهر کورسییه که دانیشیت و چاوه پنی
کومی بوو، به لام ته نانه ت نهیده توانی وینای پروو خساری

یاخود نهو جلانه بکات که پوشیویه تی، چونکه سالیک ده بور
نه بیینیوو، نهو شتهش وای کردبوو زیاتر هست به دلتهنگی
بکات وشهرمه زاری بکات له به رانه ر نهو کاره ی که کردوویه تی
له رابردوودا.

چاوه کانی پرپوو بوون، به لام نهیده ویست له پیش چاوی
خوشکه که ی بگری، چونکه هرگیز کومی به و جوره نه بیینیوو،
ته نانه ت نهیده زانی چی پرویداوه، هیرای ش هیچی له ده ست
نه ده هات ناخو به خوشکه که ی چی بلیت، پر به دل ده ویست
پنی بلیت به ئوتومبیل مه روه ماله وه به شه مهنده فر بروره وه،
چونکه تووشی پرویداوی هاتوچو ده بیت، یاخود لانی که م
نه مرق مه روره وه ماله وه، به لام دهیزانی ئه گه ر نه وه ش بلیت
نیستا ناگوریت و ناتوانیت رینگری بکات له مردنی خوشکه که ی.
کومی به زه رده خه نه وه به ره و لای خوشکه که ی هات و سلاوی
لینکرد؛ "خوشکی؟ (داده)"

نه وه دهنگی خوشکه که ی بوو، بیستنی دهنگی کومی وای
لینکرد لیدانی دلی زیاد بکات، نهو دهنگه ی که جارینکی تر
گوینیستی نه ده بو وه، چاوی کرده وه کومی له ده رگا که ده هاته
ژووره وه.

سلاو...

دهستی چه پی به رز کرده وه سلاوی له هیرای کرد و نامه یه ک
به دهستی راستییه وه بوو، به لام که میک شله ژاو ده رده که وت،
هیرای هوکاری شله ژانی کومی ده زانی، چونکه نه وه یه که مین

جار بوو خوشکه‌ک‌ه‌ی بینه دیدنه‌ی و به زهرده‌خه‌نه پیشوازی
لینکات، هموو کات که کومی ده‌هات بو سهردانیکردنی په‌له‌ی
ده‌کرد له‌ قسه‌کردن و به‌جینی ده‌هیشته له‌ نیوه‌ی قسه‌کردنه‌کاندا،
به‌لام نه‌مجاره زور جیاواز له‌ جارانی تر دانیشتووه و چاوه‌پ‌نی
ده‌کات: 'واو... نه‌مرو زور سهر ده‌ده‌که‌ویت چی بووه؟'
'مه‌به‌ستت چیه؟'

'مه‌به‌ستم نه‌م چند س‌اله‌یه ه‌رگیز به‌ ناسانی
نه‌ده‌دو‌زیت‌وه.'

'پنت وایه واینت؟'

'پم وایه!'

هیرای توند شانه‌کانی کومی گرت و گوتی: 'توو کومی، من
داوای لی‌بوردن ده‌که‌م.'

کومی ه‌ستی به‌ دلخو‌شی ده‌کرد به‌و گورانه له‌ناکاوه‌ی
خوشکه‌ک‌ه‌ی، ه‌ر بویه گوتی: 'همم، ده‌توانم داوی خواردن
بکه‌م؟ ده‌مه‌ویت قاوه و توستیک و برنج و تورته داوا بکه‌م.'
پاشان بانگی کی کرد له‌ پشتی میری ژمیریاره‌که.

کی ته‌واوی داواکارییه‌ک‌ه‌ی نووسی و پاشان که‌پایه‌وه
چیشته‌خانه‌که، کومی گوتی: 'ده‌توانم لیره دابنیشم؟ دواتر
کورسییه‌ک‌ه‌ی ږاکیشا هیرای به‌ زهرده‌خه‌نه‌وه گوتی: 'بیگومان.'
کومی له‌به‌رانبه‌ر هیرای دانیشته، سهرتا ته‌نها ته‌ماشای
یه‌کتریان ده‌کرد، دواتر کومی ه‌ستی به‌ نا‌ارامی ده‌کرد له‌به‌رانبه‌ر
ږه‌فتاره‌ک‌ه‌ی، ه‌ر بویه گوتی: 'نه‌مرو زور سهر ده‌ده‌که‌ویت.'

بەرلەۋەى ئاۋەكە سارد بېتەۋە..

“چۈن؟”

“ھەست دەكەم تەمەنىكە شتىكىمان ئەنجام نەداۋە... ئەۋىش
بەم جۆرە دابنىشىن و تەماشى يەكتر بگەين...
وامان نەكردۋە؟”

“كۆتاجار كە ھاتم لەبەر دەرگاگە ۋەستابووم رېگەت
پېنەدام بېمە ژوورەۋەش. تەنانت راتكرد و بەدواتدا رامكرد،
بەرلەۋەش لە شەقامەكە پەرىتەۋە تاكو بىگىرىت، بەلام پېش
ئەۋەش...”

ھىراى؛ “بە ئازاربوو واىە؟”

ھىراى لەناخى خۇيدا دانى بە ھەموو پروداۋەكاندا دەنا
كە پرويانداۋو، ئەو كاتەى لە شوقەكەى بوو گلۇپەكانى
داگىرساندبوو، بەلام وا خۇى پېشانىدەدا كە لەۋى نىيە، ئەو
كاتەى وا خۇى پېشانىدەدا كە سەرخۇشە و خۇى لى ھەلەكرد
و گوتى؛ “تۆ كىت؟” ھەرگىز نامەكانى كومى نەدەخوئندەۋە.
بەراستى دادەيەكى خراپ بوو.
“تۆ بەو جۆرەيت.”

“من داۋاى لىبوردن دەكەم كومى، من زۆر داۋاى لىبوردن
لىدەكەم.”

كومى؛ “راستىيەكەم پىن بلى چى پرويداۋە؟”
“مەبەسەت چىيە؟”

“زۆر بەسەيرى ھەلسوكەوت دەكەيت.”
كى؛ “وا بىر دەكەيتەۋە؟”

‘شتیک پرویداوه؟’

‘نه خیر... بابته که به و جور نهییه.’

رهفتاره سهیرهکانی هیرای وای له کومی کرد ههست بکات
ئهوه کوتا چرکه ساتهکانی ژیانیهتی، چونکه چاوهکانی سوور
هه لکه رابوون، به ته وای بیهیز و دلته نگ دهرده که وت.
کی؛ ‘ئهوهش قاوه که تان...’ پاشان قاوه که ی له سهه میزه که
دانا. هیرای سهه ری داخستبوو، کومیش سوپاسی کی کرد؛
‘سوپاس.’

کی؛ ‘شایه نیییه.’ پاشان به ره و لای میزی ژمیریاره که
پویشت.

به هوی دروستبوونی پچران له گفتوگو که یاندا هیرای وشه
و کردارهکانی بیرچوبوه وه که ده بوو نه نجامی بدات، چونکه
پیش ئه وهی کومی بگاته ناو قاوه خانه که هیرای له میشکی
خویدا خه یالی ئه وهی ده کرده وه دوا ی بینینی خوشکه که ی
له نامیزی ده گریت و هاوارده کات و پنی ده لیت تکایه مه ره.

به هوی ئه و پچرانه ی له گفتوگو که دا دروستبوو بوو کومی
ههستی به نا ئارامی ده کرد، له نامه که ی دهستی دهرده که وت
که به توندی گرتبووی به دهستییه وه، پاشان ته ماشای
کاتژمیره که ی ده کرد پیده چوو کاته که ی نزیک بوو بیته وه.

کومی ده یویست داواکارییه که ی به ساده یی بکات، به لام
پیده چوو به هوی ئه و شله ژانه ی روویدا بوو نه توانیت بیکات،
ئه ویش ئه وه بوو که بلیت بگه رتیه ماله وه.

زۆرقورسبوو کوتنی، چونکه هه‌موو جارێک له‌ ماوه‌ی
ئەو چەند سالەدا که‌ هاتبوو بۆ بینینی خوشکه‌که‌ی و داوای
که‌رانه‌وه‌ی کردبیت هیرای ره‌تی کردۆته‌وه‌، بۆیه‌ بۆ کومی
قورسبوو دووباره‌ گوێی له‌ وشه‌ی نه‌خیربیت، به‌لام هه‌رگیز
کۆلینه‌دابوو له‌ سه‌ردانکردنی خوشکه‌که‌ی. له‌و ساته‌دا کومی
چه‌ندێک ئازاری ده‌چه‌شت به‌هه‌مان شینوه‌ هیرای‌ش ئازاری
ده‌چه‌شت. کومی نه‌مجاره‌ش چاوی برییه‌وه‌ چاوی خوشکه‌که‌ی،
به‌لایه‌وه‌ گرنگ نه‌بوو دووباره‌ ره‌تی بکاته‌وه‌ یاخود نا، به‌لام
ئاماده‌ نه‌بوو ده‌ست هه‌لبگریت، هیرای‌ش ته‌ماشای نیتوچاوی
ده‌کرد و کوتی: "باشه‌ من ده‌که‌ریمه‌وه‌ ماله‌وه‌."

به‌لام نه‌وه‌ وه‌لامیک نه‌بوو بۆ قسه‌یه‌ک، چونکه‌ کومی هه‌شتا
هیچی نه‌گووتبوو.

هیرای ده‌یزانی قسه‌کانی خوشکه‌که‌ی چین و ده‌یزانی به‌
دڵنیایه‌وه‌ لێی ده‌پرسیت: "ده‌که‌رپیته‌وه‌ ماله‌وه‌؟"

کومی سه‌ری سوڕما، هیرای چی ده‌لێت: "چی؟"
هیرای به‌ ساده‌یی وه‌لامی دایه‌وه‌: "باشه‌ من ده‌که‌ریمه‌وه‌
بۆ تاکاکورا"
"به‌راست؟"

هیرای به‌ شه‌رمه‌وه‌: "به‌لام تۆ ده‌زانیت من زۆر
له‌کاروباره‌کانی ئەوی نازانم ئیستا."

"ئاساییه‌، ده‌توانیت به‌وجوره‌ی راهاتوویت کاربکه‌یت، دایه‌
و بابە هاوکارت ده‌بن تاکو به‌باشی فێربیت."

“ بهراست؟ ”

“ بیگومان ”

چاوه‌کانی پرېوون له فرمیسک و پروخساری سوورمه‌لکه‌را.

“ چی بووه؟ ”

نه‌مجاره‌یان نوره‌ی هیرای بوو سهری بسورمیت، به‌لام
هوکاری فرمیسه‌که‌کانی کومی ده‌زانی به‌هوی نه‌وه‌ی هیرای
ده‌که‌رایوه تاکاکورا، کومی ئازاد ده‌بوو، چیتړ نه‌و نه‌رکه
قورس‌ه‌ی له نه‌ستو نه‌ده‌گرت.

له‌وکاته‌ی فرمیسک له چاوه‌کانی کومی ده‌پژانه خواره‌وه
گوته؛ “ هه‌میشه نه‌وه خه‌ونی من بووه. ”

“ خه‌ونه‌که‌ت چیه؟ ”

به‌چاوی سوور و پر فرمیسه‌که‌وه؛ “ پیکه‌وه میوانخانه‌که
به‌ریوه‌بیه‌ین. ”

هیرای بیري که‌وته‌وه نه‌و پوژه چی به‌کی گووتبوو.

نه‌و بیزارم ده‌کات.

“ نامه‌ویت بیبینم. ”

“ من چه‌ندین جار پیم‌گوته‌وه که نامه‌ویت بکه‌ریمه‌وه ماله‌وه،
به‌لام به‌رده‌وام دیت و بیزارم ده‌کات. ”

“ نه‌مه‌ویت بیبینم... ”

“ ده‌توانم نه‌وه له‌ده‌موو‌چاویدا بخوینمه‌وه. نه‌و ده‌یه‌ویت من
بکه‌ریمه‌وه و میوانخانه‌که به‌ریوه‌بیه‌م تا‌کو بوخوی ئازاد بیت. ”
“ هه‌ست ده‌که‌م په‌ستانم له‌سهر ده‌کات. ”

“فری بده!”

“دهتوانم وینای بکه م چی نووسیوه... بهراستی نهوه بو من زور قورسه، تکایه بکه پریوه مالهوه. ئاساییه بهره بهره فیری کارهکان دهیهتهوه.”

هیرای ههله بوو لهو بیرکردنه وهیه دا، چونکه کومی نهیده ویست ئازاد بیت، بهلکو دهیویست پیکه وه میوانخانه که به پریوه بیهن. نهوه هه میسه خهونی بوو که له ژیر چهتری خوشکه گه وره که یدابیت و به داده، داده بانگی بکات و پیکه وه میوانخانه که به پریوه بیهن و دایک و باوکیان دلخوشبکهن، چونکه له رابردووشدا کومی وهها بوو، هه میسه هیرای بیوه پشت و پهنا و دلسۆز بۆی، هه ر بۆیه هه رگیز کۆلی نه ده دا له هه ولدان بۆ گه رانه وه هیرای. هیرای تهواوی ههستی په شیمانی ناخی داگرتبوو، دهیویست پیتی بلیت مه مره تکایه من نامه ویت تو بمریت!

هیرای به دهنگیکی لهرزۆکه وه؛ “کو-کومی” به لام وا پیده چوو که کومی گویتی له دهنگی خوشکه که ی نه بوو بیت. کومی ههستا له سهه کورسییه که ی و گویتی؛ “خوله کیک چاوه ری بکه ده بیت بچه دهستشۆره که و ئارایشته که م نوئ بکه مه وه.”

هیرای هاواری کرد؛ “کومی!”

بهو جوړه بانگکردن به هاواره وه زیاتر کومی تووشی

سەر سوڤمان کرد! "چییه؟"

هیرای نهیده زانی چی بلیت، چونکه هه رچی گوتبا نیستای
نه ده گۆری.

"هیچ نییه، ببوره."

بیگومان هیچ نییه نه بوو، به لکو مهرۆ! مهره! ببوره! تکایه
لیم خوشبه! نه گهر نه هاتیتایه بۆ بینینی من بیگومان نه ده مردی!
زۆر شت هه بوون که پنی بلیت و داوای لیبوردنی لیبکات
له به رانه ریدا، زۆر شت هه بوون که ده یویست بلیت، چونکه
زۆر به بن باکانه دایک و باوکی به سهر خوشکه بچوکه کهیدا
به جیهیشتبوو، پاشان میوانخانه کهی به جیهینشت و کومی
ناچار بوو به تنها هه موو کاره کان بکات، له وهش زیاتر له نیو
نه و خشته جه نجاله ی دا ده بوو هه موو دوو مانگ جارێک بیت
و سهردانی خوشکه کهی بکات و قایلی بکات به گه رانه وه.
هه موو ههسته په شیمانییه کانی هینده زور بوو نهیده توانی به
وشه ده ریبیریت، چونکه له وه تینه گه یشتبوو ده بیت چی بلیت،
یاخود ده یه ویت چی بلیت؟

کومیش لای خویه وه بیرى له میهره بانى خوشکه کهی
ده کرده وه، ده یویست پنی بلیت که ماوه یه کی زۆره به و جۆره
میهره بانیه تۆم نه دیووه، هه ر به راستی ده گه ریته وه و له گه لدا
میوانخانه که به رینه ده بهیت؟!

کومه له ههستیکی زور هه بوون له ناخی ههردووکیاندا
هاتوچویان ده کرد، به لام نه یانده توانی وشه کانی ناخیان بو

بەرلهوهی قاوهکه سارد بیتهوه...

یهکتر دهریبرن، دواي ئهوهی بیدهنگیهکی دوورودریژ دایگرتن
هیرای بیدهنگیهکی شکاند و گوتی: 'سوپاس'.

کومی: 'بهلن، ئه مرفو تو زور به سهیری رهفتار دهکیت'.

هیرای به زهرده خه نه وه گوتی: 'بهلن، پینم وابیت وایه'.

پاشان کومی به رهو دهستشوره که پویشته.

هیرای چاوی له سهر کومی لانه برد، تاکو له بهرچاوان

ون بوو، پر به دلی دهیویست هاوار بکات و پینگه له مردنی

خوشکه که ی بگریته، به لام نهیده توانی، دهستی کرد به گریان و

وهکو باران فرمیسک له چاوهکانی دههاته خواره وه.

ئهگهر دهستی به ده مییه وه نه گرتبایه ئهوا بینگومان کومی

گونی له دهنگی گریان که ی ده بوو: 'هیرای تو باشیت؟'

بیپ بیپ بیپ بیپ بیپ...

دهنگه که له کوپه قاوه که وه دههات، پیده چوو نزیک بوو بیته وه

له سارد بوونه وه.

'ئوو زهنگه که!'

کی له بابته که تیگه یشت زهنگه که تهنا له کاتیکدا

به کارده هینریت که سهردانکه ره که سهردانی که سیکی مردوو

بکات.

ئوو گیانه که م... خوشکه بچوکه که ی...

هیرای ته ماشای کی کرد، چهنده به به زه مییه وه ته ماشای

دهکات به دلته تگییه وه سهری جولاند.

کی به شله ژانه وه بانگی کرد: 'هیرای'.

‘دەزانم. پاشان کۆپە قاوەکەى ھەلگرت؛ ‘دەبیت قاوەکە
بخۆمەوہ وایە؟’

کى ھیچ قسەىەکى نەکرد، ھیرای تەواوی کۆپە قاوەکەى
بە یەكجار خواردەوہ، لە دلى خۆیدا دەیکووت؛ ‘ھەموو ئەوہى
دەمویست بگەریمەوہ پرووخسارى خوشکەکەم ببینم، بەلام
ئەگەر وا بکەم ئەوا ناگەریمەوہ.’

بەدەم خواردنەوہى قاوەکەوہ فرمیتسک لە چاوەکانى
دەھاتنە خوارەوہ. کۆمەلێک بیرکردنەوہ وروژمیان ھێنايە ناو
میشکییەوہ؛ ‘بۆچی ئەمە روویدا؟ بۆچی دەبوو بمریت؟ بۆچی
زووتر بریاری گەرانیەوہم بۆ مالەوہ نەدا؟ ساتیک وەستا،
پاشان گوتی؛ ناتوانم لەوہ زیاتر بخۆمەوہ...’

کۆپەکەى دانایەوہ سەرمیزەکە، دووبارە بیرکردنەوہکانى
تیکەل بوون. نەیدەزانى چى دەویت، یاخود بۆچی گەرانیەوہ
رەبەردوو، ھەموو ئەوہى دەیزانى ئەوہ بوو کە خوشکەکەى
خۆشدەویت و دەبوو زووتر ھەستەکانى بۆ دەربرییت.

ئەگەر ئیستا قاوەکە تەواو بکەم ئەوا جارىکى تر خوشکەکەم
نابینمەوہ، تەنانەت جارىکى تر ناتوانم لەبەرانبەر خوشکەکەم
دابنیشم و قاوە بخۆمەوہ.

‘ھیرای!’

‘ناتوانم ببخۆمەوہ!’

کى بە شلەژانەوہ؛ ‘تو بەلینت دا... بەلینت بە خوشکەکەت دا
کە بگەریتەوہ میوانخانەکە.’

به ره له وهی قاوه که سارد بیهته وه.

گوته له لای ده مینیه وه.

هیرای خه یالی شه وهی ده کرده وه که کومی زیندووه و
پنگه وه میوانخانه که به پتوه ده بن.

دهنگی زهنگی ته له فونه که ی شه به یانییه له میشکیدا
ده زرنگایه وه؛ 'به لام شه ...'

وینه که ی کومی ده هاته وه پیش چاوی که له بهرده میدا
خه وتبوو، به لام له راستیدا نه خه وتبوو، مردبوو.

باشه که گه رایه وه نیستا ده بیت چی بکات؟ دلی به ته واوه تی
ره تی ده کرده وه بگه ریته وه نیستا، کی ش له گه لیدا ده گریا. کی
به گریانه وه گوته؛ 'به لام ده بیت بگه ریته وه، چونکه شه کاره
بوخی خوشکه که ت ئاسوده ده کات.'

'چون؟'

'خوشکه که ت زور دلهنگ ده بیت شه گه ر بزانت شه به لینه ی
که بیت داوه ته نها بو شه مرو بووه و نه تبردوته سهر، شه توش
بیت وانیه؟'

به لی، کی راست ده کات، کومی پنی گوتم که شه خه ونی
شه بووه له گه لم دا کار بکات و منیش به لینم پنی داوه. شه وه
یه که مین جار بووه کومی به و جوړه دلخوشه ببینم. ناتوانم
رینگه بدهم دووباره بی هیوا بیهته وه لیم، ده بیت بگه ریمه وه
نیستا، پاشان بگه ریمه وه بو تاکاکورا، ته نانه ت شه گه ر کومی-ش
مردبیت، چونکه من به زیندوویی به لینم به شه دا، ده بیت کار
بو دلخوشی شه بکه م.

هیرای کوپه‌کهی هه‌لگرت‌هوه دووباره، به‌لام...
دهمه‌ویت جارینکی تر پروخساری کومی ببینمه‌وه، نه‌وه
کوتا شته که دهمه‌ویت.
به‌لام نه‌گه‌ر پروخساری کومی ببینایه‌ته‌وه نه‌وا نه‌یده‌توانی
بگه‌ریت‌هوه ئیستا. ماوه‌ی نیوان ساردبوونه‌وه‌ی کووپه‌قاوه‌که‌و
خواردنه‌وه‌ی چهند چرکه‌یه‌کی مابوو، پاشان...
کلاک.

له‌و کاته‌دا گویی له‌دهنگی ده‌رگای ده‌ستشوره‌که‌بوو
کرایه‌وه، پتده‌چوو کومی بیت‌هوه به‌ره‌و لای. ئیستا ته‌واوی
کوپه‌قاوه‌کهی خوارد‌هوه، هه‌ستی ده‌کرد له‌شی گه‌رم دادیت
و به‌ره‌به‌ره‌له‌سه‌ر زه‌وییه‌که‌به‌رزده‌بیت‌هوه، له‌و کاته‌دا کومی
به‌ره‌و لای هات، هیرای بانگی کرد؛ 'کومی!'
به‌شینک له‌ئاگایی هیرای له‌پا‌بردوودا مابوه‌وه، کومی به‌ره‌و
کورسییه‌که‌هاته‌وه، به‌لام نه‌یده‌توانی هیرای ببینیت؛ 'داده؟'
هیرای هینشتا ده‌یتوانی پروخساری کومی ببینیت.
کومی!

نه‌مجاره‌ده‌نگی هیرای نه‌گه‌یشته‌لای.
کومیش پرووی کرده‌کی و گوتی؛ 'بیوره‌ده‌توانیت پیم
بلینیت خوشکه‌که‌م بۆ کوی چوو؟'
کی به‌زه‌رده‌خه‌نه‌وه‌گوتی؛ 'به‌په‌له‌رؤیشت.'
کومی دلته‌نگ ده‌رده‌که‌وت، چونکه‌دوای نه‌و ماوه‌زۆره
چاوی به‌خوشکه‌کهی که‌وت و گفتوگوی له‌گه‌لدا کرد، به‌لام

خوشکهکهی بهبی ناگادارکردنهوه بهجیهیشت.

کی؛ دلتەنگ مه به خوشکهکهت بهلینی پیتداوه بیگومان
جیهجی دهکات.

کی تو زور شیرینیت سوپاس.

کومی به سهرسورمانهوه؛ بهراست؟ کهواته زور باشه من
دهکهپریمهوه بو مالهوه.
کومی!

هیرای هموو شتیکی دهبینی، بهلام به جهسته لهوی نهبوو،
ئهوهی بینی که کومی چهنده دلخۆش بوو دواي ئهوهی بهوهی
زانی بهلینهکهی جیهجی دهکات. هموو شتیک لهبهرچاوی
هیرای وهکو فیلمیک دههات و دهچوو، هیرای گریا و گریا و
گریا...

خاتوونه کراس سپیهکه گهرايهوه له توالیتهکه و له پالیدا
وهستا، کازوو، ناگاری، کوهاکی و کی هموویان لهوی
وهستابوون چاوهپێ بوون هیرای بگهپیتهوه ئیستا، ئیستایهک
بهبی کومی.

خاتوونه کراس سپیهکه بهبی گویدانه فرمیسکهکانی هیرای؛
'بجولئ!'

'ئوو باشه' پاشان بهپهله لهسهر کورسییهکهی ههستا.
خاتوونهکه پالی به سینیهکهوه نا که لهسهر میزهکهی
دانرابوو و دهستی کردهوه به خویندهوهی پۆمانهکهی وهکو
ئهوهی هیچ شتیک پرووینهدابیت.

هیرای به‌په‌له فرمیسکه‌کانی سِری و گوتی: “دانیانیم ناخو تا
چهند ماله‌وه پیشوازی له‌گه‌رانه‌وه‌م ده‌که‌ن، چونکه له نیستادا
هیچ دهرباره‌ی کاروباره نوییه‌کان نازانم.”
نامه‌که‌ی کومی توند به ده‌ستییه‌وه گرتبوو.
“ئه‌گه‌ر به‌م جوړه بگه‌ریمه‌وه ... نایا هیچ کیشه‌یه‌ک دروست
ده‌بیت؟”

پیده‌چوو هیرای وه‌کو همیشه به‌بی پلان، ده‌یه‌ویت
بگه‌ریته‌وه تاکاکورا، خوی همه‌یشی ودها بوو به‌بی
بیرکردنه‌وه کاره‌کانی ئه‌نجام ددها، گه‌رانه‌وه یو تاکاکوراش
به‌همان شیوه بوو چونکه لیره باره‌که و همه‌وو شتیکی له
دوای خویه‌وه به‌جیده‌هیشت.

کی: “دانیام همه‌وو شت باش ده‌بیت.” به‌بی ئه‌وه‌ی هیچ
پرسیاریک له هیرای بکات دهرباره‌ی گه‌شته‌که‌ی رابردووی،
هیرای ۸۲ یه‌نی له‌نیو جانتا‌که‌ی دهرکرد و دای به‌ناگاری که
پاره‌ی قاوه‌که‌ی بوو، پاشان قاوه‌خانه‌که‌ی به‌جیه‌هیشت.

کی به دوای هیرایدا چوو دهره‌وه و گوتی: “ئه‌وه...”
له‌وکاته‌دا ناگاری پاره‌ی قاوه‌که‌ی ده‌خسته نیو نامیره‌که،
ته‌ماشای کی ده‌کرد.

پیم سه‌یر ده‌بیت ئه‌گه‌ر ده‌ست هه‌لبگریت.

دووباره زه‌نگی قاوه‌خانه‌که لییدا.

ته‌ق-ته‌ق

VI

دايك و منداۋەكە

كاتىك كە وەرزى پايىز دەستېدەكات و ھاوین كوتايى دىت،
ورده مىشۋولە دەبنە شاھىدى وەرزەكە، بە ھەمان شىۋەش
لە سەرەتاي ھاوین تا كوتايى ھاوین جۆرە مىشۋولەيەكى تر
دەبنە شاھىدى وەرزەكە، لە ئىۋارانى شاردا بە پرونى گویت لە
دەنگى ئەم مىشۋولانە دەبىت، ۋەك ئەۋەى بلىت لە ناۋەپراستى
دارستانىكا بىت، ھەربۈيە ئەم دەنگە بە پرونى دەبىستىت لە
تزيك قاۋەخانەكەدا، ئەمەش ۋادەكات دانىشتن لە قاۋەخانەكە
دلبەرت بىت، بەپنى راپۈرتەكانى كەشۋەۋا بىت ئەمرو
گەرمترىن پۈژى سال بوۋە، بەلام پلەى گەرمى قاۋەخانەكە
ئاسايى بوۋ، مرقۇف ھەستى بە گەرمای دەرەۋە نەدەكرد.
كازوو ئىمەيلەكەى ھىراى خوتىندەۋە كە بۇ ناگارى ناردبوۋ.
دو ھەفتە دەبىت گەراۋمەتەۋە تاكاكورا زور شت ماۋە
كە فېرىبىم. كار لەسەر كەمكردنەۋەى فرمىسكەكانم دەكەم،
ھەرچەندە ئەۋە زور قورسە بۇ من.

“يىگومان ئەو بۇ ئەو قورسە...”

ھەر يەكە لە كازوو و كى مۇبايلان نەبوو، چونكە كى مۇبايلەكەى ناگارى بەكار دەھىنا و كازووش زور لە پەيوەندىيە كۆمەلایەتییەكاندا باش نەبوو، ھەر بۇيە ھەر نامەيەك ياخود ئىمەيلىك بۇ قاوھخانەكە بەھاتايە راستەوخو دەگەيشت بە ناگارى، بەلام ھىراى سى تەلەفونى ھەبوو، دانەيەك بۇ خىزان، دانەيەك بۇ تاييەت، دانەيەكى تىرىش بۇ كاروبارى ميوانەكان، لەتىو مۇبايلە خىزانىيەكەيدا ژمارەى خىزانەكەى و كۆمى ھەبوو، دوو ژمارەى تىرى بۇ زیاد كەردبوو ناگارى و قاوھخانەكە.

كازوو بەردەوام بوو لە خویندەنەوھى ئىمەيلەكە.

ھەندىك لە شتەكان سەيرن لەگەل دايك و باوكەدا، بەلام ھەست دەكەم باشتىرىن بىرپار دابىتم گەرانەوھ بووھ بۇ مالەوھ، ھەرچەندە مردنى كۆمى زىيانىكى گەورەى پىگەياندىن، بەلام لە ھەمان كاتدا بەئاگاھاتنىكى باش بوو بۆمان، دلىنام ژيانىكى زور باشم ھەراھەم كەردووه، بەھەرھال من دلخوشم و زورباشم، ئەگەر توانىتان وەرن سەردانم بکەن، ھەست دەكەم سال لەخۆيەوھ دەروات بۇ ئىستىقالى تاناباتا وەرن، تكايە سلاوم بگەيەنە بە ھەموو لايەك.

“يۆكۆ ھىراى”

ناگارى لە چىشتخانەكەوھ چاوەكانى تىژكەردبووھو گوبى لە قسەكان دەگرت، لە كۆتايىدا زەردەخەنەيەك كەوتە سەر پرووخسارى، ناگارى يەككىك بوو لەوانەى بە زەحمەت

بەرلەۋەي قاۋەگە سارد بېينە، ۰۰

زەردەخەنە لەسەر پروخسارى دەيىنرا.

كۆھتاكى: "ئۆۈ بەراستى زۆر جوانە، بە جە
پەرستارىيە كانىيەۋە دانىشتىۋو، كەۋاتە لەسەر كار گەرابوۋە؛
"تە ماشاي وىنەكە بىكە،" كازوو وىنەكەي پىشانى كۆھتاكى دا كە
لەگەل ئىمەيلەكە ناردىۋوي.

"ۋاۋ زۆر ناۋازە دەردەكە وىت.

"بىگومان!"

لە وىنەكەدا ھىراي لەبەردەم مىوانخانەكەدا ۋەستاۋە، قزى
لە دواۋە كۆكردۈتەۋە، كىمۇتۈيەكى پەمەيى لەبەردايە ۋەكو
خاۋەنى مىوانخانەكە دەردەكە وىت.

"دلخۇش دەردەكە وىت.

"بەلى.

ھىراي بە جۆرىك زەردەخەنەي كىردىۋو لە وىنەكەدا ۋەك
ئەۋەي لەم دونىايەدا بىكىشەترىن مەۋقى سەرزەۋى بىت،
باۋكى ياسو ۋ دايكى مىچاكو لە تەنىشتىيەۋە ۋەستاۋن.

"كومىشى لىيە... ناگارى ئاماژەي بۇ بەشى دواۋەي وىنەكە

كرد.

"كومى بەم جۆرە دلخۇش دەيىت.

كۆھتاكى! "بەلى، بىگومانم لەۋە.

كۆھتاكى مۇبايلەكەي گەراندەۋە بۇ كازوو، پاشان پىرسىارى

دەربارەي خاتۋنە كراس سىپىيەكە كرد؛ "ئەۋ ژنە چى دەكات

لەۋى؟"

مه به سستی ژنه کراس سپییه که نه بوو، مه به سستی فومیکو بوو
که به رانبه ر ژنه که دانیشتبوو، پیده چوو نه مرو پوژی پشووی
بیټ، چونکه تیشیرتیکي رهش و سئ چاره کیکي سپی له پیتا
بوو له گهل جوتیک نه علدا.

فومیکو هیچ سه رسامییه کی دهرنه بری دهر باره ی نامه کی
هیرای، ته نها ته ماشای خاتوونه کراس سپییه کی ده کرد.
هموو وه لامیکی کازوو بو کوه تاکی نه وه بوو؛ "منیش به لامه وه
سهیره."

له به هاره وه فومیکو سهر دانی قاوه خانه که ده کات. له وکاته وه
فومیکو به رانبه ر ژنه کراس سپییه که داده نیشیت. بیټه نگییه کی
شکاند و کوتی؛ "هممم... بیوره."
"به لی؟"

فومیکو؛ "شتیک هه یه بیزارم ده کات."

کازوو؛ "چییه؟"

فومیکو؛ "هموو نه م شتانه ی که رووده دن نایا ده توانین
بچین بو داهاتوو؟"

"داهاتوو؟"

"به لی داهاتوو؟"

کوه تاکی به په روشییه وه کوتی؛ "به لی. منیش به په روش
بووم بو زانینی نه وه."

"به لی دهمزانی."

فومیکو؛ "گه شت کردن به رابردوو و به داهاتوو داهاتو شتیکه که

ده‌گونجیت رووبدات وایه؟

کوھتاکی سه‌ری رازی‌بوونی له‌قاند.

فومیکو: "که‌واته ده‌گونجیت؟"

کازوو وه‌لامی دانه‌وه: "به‌لی ده‌گونجیت."

فومیکو چوو له‌ی ژنه‌که و دهستی له‌سه‌ر شانی دانا،

ژنه‌که چاوه‌کانی لیزیت کرده‌وه، به‌په‌له فومیکو دهستی لایبرد

تا‌کو جادووی لینه‌کات.

کوھتاکی: "واو."

کازوو به‌ دانیاییه‌وه به‌ هه‌ردوو ژنه‌که‌ی گوت: "به‌لام تا

نیستا که‌س نه‌چوو."

فومیکو: "چی؟... بوچی که‌س نه‌و کاره‌ی نه‌کردوو له‌کاتینکا

شته‌که ده‌گونجیت رووبدات؟"

فومیکو پێی وانه‌بوو نه‌و تا‌که که‌س بووبیت نه‌و بیرۆکه‌یه‌ی

هه‌بووبیت، چونکه له‌همان کاتی نه‌ودا کوھتاکیش هه‌مان

بیرکردنه‌وه‌ی هه‌بووه.

فومیکو ته‌ماشای کازووی کرد، کازوو ته‌ماشای ناگاری

کرد، ناگاریش دووباره بو فومیکو.

"باشه ده‌ته‌ویت بجیته چهند سالی تر له‌ داهاتوودا؟"

وا پیده‌چوو فومیکو پیش وه‌خته خوی بو وه‌لامدانه‌وه‌ی نه‌م

پرسیاره ناماده‌کردبیت، بویه گوتی: "سی سالی داهاتوو."

کازوو: "ده‌ته‌ویت خوشه‌ویسته‌که‌ت ببینیت؟"

دهموچاوی سوور بوه وه له شهرمدا؛ 'باشه... چی دهیت
نه گهر به ویت؟'

ناگاری؛ 'پنویست ناکات دهرباره ی نه وه شهرم بکیت
'بابه ته که به و شتویه نییه. پاشان سه ری داخست و
ناگاری و کوهتاکی ته ماشای یه کترین کرد به پیکه نینه وه.
کازوو له بارودوخیکا نه بوو گاته بکات، به لکو قسه کانی
به راستی ده کرد.

'نه وه مه حاله؟'
کازوو؛ 'نه خیر، مه حال نییه... نه و جوړه مه حاله نییه که
بیری لیده که یته وه.'
'به لام؟'

'چون ده زانیت سی سالی تر نه و کوره سهردانی قاوه خانه که
ده کات؟'
فومیکو له م پرسیاره یان تینه گیشته، کازوو؛ 'نه وه
ده بینیت؟'

نه مجاره فومیکو له پرسیاره که تینگه یشت، نه گهر بچیته
سی سالی داهاتوو چون دلنیا ده بینته وه له وه ی گورو سهردانی
قاوه خانه که ده کات له و کاته دا؟

'نه مه خاله گرنگه که یه، لیره دا کاتیک ده چیته وه رابردوو
ده توانیت به ته واوه تی کاته که دیاری بکیت، به لام بو داهاتوو
هسته که نادیاره...'

'داهاتوو به ته واوه تی نه زانراوه. پاشان کوهتاکی به رده وامی

به قسه که ی دا! 'دهتوانیت برۆیته داهاتوو بۆ ئه و پرۆزه ی که هیوای بۆ دهخوازیت، به لام ناتوانیت به دنیاییه وه بزانیته ناخو ئه و که سه له داهاتوو ده بینیت یاخود نا.

کازوو سه رقالی لیکدانه وه که بوو، ناگاری قسه که ی بۆ تهواوکردن؛ 'که واته ئه گهر برۆیته داهاتوو له ماوه ی نیتوان ساردبوونه وه ی قاوه که شانسی بینینی ئه و که سه ی ده ته ویت زۆر که مه.

قۆمیکۆ به بی ئومیدییه وه؛ 'که واته گه شتکردن ته نها به فیرۆدانی کات ده بیت؟

'بیگومان.

کازوو؛ 'پیم وایه...

تاکه که س له و نیه و نه ده دا قسه ی نه ده کرد کازوو بوو، ته نها بیرری له قسه کانیان ده کرده وه و له گه ل خۆیدا قسه ی ده کرد، کاتیک ده گه پیه ته وه رابردوو ناتوانیت نیستا بگۆریت. گه شت کردن بۆ داهاتووش به فیرۆدانی کاته. که واته ههر له بهر ئه مه یه پرۆژنامه کان گه شتی کاته که ی قاوه خانه که به بی سوود له قه له م ده ده ن.

ناگاری چاوه کانی زیت کرده وه و گوئی؛ 'ده ته ویت چی بزانیته؟ ئه وه ی که ئایا هاوسه رگیریتان کردووه؟

'به وجۆره نییه!

'ههر زانیم.

قۆمیکۆ؛ 'نه خیر! پیم گویتیت به و جۆره نییه بابه ته که.

هەرچهنده فۆمیکۆ وا خۆی دهردهخست وانییه، بهلام زیاتر
دهردهکهوت که وایه.

بهلام بهداخهوه نهیدهتوانی گهشت بکات بۆ داهاتوو،
هەرچهنده یاسایهکی واماڤ نهبوو که بلیت نهو کهسهی گهشت
دهکات بۆ رابردوو شانسی نهوهی نییه گهشت بکات بۆ
داهاتوو، واته هەر کهسیک تهنا یهک شانسی ههیه بۆ نهوهی
گهشت بکات به کاتدا.

بهلام کازوو دهیزانی نهوه ئاسان نییه به فۆمیکۆی بلیت،
کازوو نهوهی دهبینی به دلخۆشی فۆمیکۆ چات دهکات. نهوه
یاسایهکه. کازوو تهنا بیرى دهکردهوه.

“سلاو بهخیربیت!”

فوساجی هاته ژوورهوه، تیشترینته پۆلۆکهی لهبهردا
بوو لهگهڵ پانتۆله بیتجیهکهیدا و جووتیک نهعل. جانتاکه
بهشانهوه بوو، کهرمترین رۆژی سالبوو، دهسمالیکى سپى
بهدهستهوه بوو که بهکاری دههینا بۆ سهرینی ئارهقهکهی.

“فوساجی! ناگاری بهو جۆره بانگی فوساجی کرد، لهباتی
نهوهی وهکو ههمیشه پنی بلیت! سلاو بهخیربیت!”

فوساجی سههرهتا کهمیك سههرسام بوو، دواتر
زهردهخهنهیهکی کرد و لهسهه کورسییه ههمیشهیهیهکی
دانیشت، کوهتاکی بهرهو لای رۆیشت؛ “سلاو نهزیزم” چیتر به
فوساجی بانگی نهدهکرد.

“ببوره، ئیمه پینشت یهکترمان ناسیوه؟”

کوھتاکی؛ "خۆشه ویستم، من هاوسه ره که تم."

"هاوسه ر؟... هاوسه ری من؟"

"به لئ."

فوساجی؛ "ئه مه گالته یه... وایه؟"

"نه خیر، هر به راستی من هاوسه ری توم."

به بین ئه وهی گرنگی بدات به کاردانه وهی له به رانبه ری

دانیشت و گوئی؛ "لیره دا دانیشتم هرچه نده نازانم ئاخو پیت

خۆش ده بیت."

"ئاساییه لیره دانیشتم، چونکه من هاوسه ری توم."

"نه خیر، باش نییه چونکه من تو ناناسم."

"که واته ده بیت بمناسیت ئه ی وانیه؟"

"مه به ست چیه؟"

"پیم وایت داواکاری هاوسه رگیریه؟"

فوساجی ههستی شله ژان ده کرد ته ماشای کازووی ده کرد

چاوه پروان بوو کازوو بیت و له ده ست ئه م ژنه رزگاری بکات

که به رانبه ری دانیشتوووه.

"تکایه ده توانیت شتیک له م ژنه بکهیت؟"

ئه گهر وه کو که سیکی نه ناسراو ته ماشات بکردنایه ئه وا

بیگومان دوانه یه کی زور جوانت ده بینی که به رانبه ر یه کتر

دانیشتبوون، به لام ئه گهر له چاوی فوساجیه وه ته ماشات

بکردایه ئه وا ده تبینی چه ندیک شله ژاوه.

کازوو؛ "که مێک شله ژاو ده رده که ویت."

پیت وایه؟

ناکاری: پیم باشه بۆ ئەمەرق وازی لینین.

هەمان گفتوگو چەند رۆژیک پیش نیستا روویدا، ئەو کانە ی کۆهتاکێ بەرانبەر فوساجی دانیشتبوو پێی گوت: من ژنی توم. بەلام بە هەمان شێوە فوساجی سەری سورما بوو، دواتر قبولی کرد، نیستاش هەمان شت دووبارە دەبیتەو، بویە تەماشاکردنی گفتوگوکە بەچێژبوو بۆیان.

لەو گفتوگۆیەیاندا هەریەکەیان باسی یادەوهری خوی دەکرد، بە نمونە فوساجی باسی ئەوهری دەکرد کە چۆن گەشتی کردووه و گەشتۆتە ئێره و ئەوێ، کۆهتاکیش گۆیی دەگرت و پاشان دەیکوت: بەلێ منیش سەردانی ئەو جێیەم کردووه. کۆهتاکێ: پیم واییت باشتەرە گفتوگوکە هەلبگرین بۆ مالهووه. پاشان هەستا و چوووه کورسی لای میزی ژمیزیارەکە دانیشت.

ناکاری: دلخوش دەر دەکەویت لەگەڵ ئەم شتانهدا.

بەلێ، پیم واییت.

بەهۆی پلە ی گەرمی قاوه‌خانه‌کەوه فوساجی ناچاربوو دووبارە دهمووچاوی بسریت. پاشان گوتی: تکایە قاوه‌یەکی پاشان رۆژنامه‌کە ی لە جانتاکە ی دەرھینا و لەسەر میزەکە داینا.

کازوو: باشه. پاشان چوووهوه چیشته‌خانه‌کە، فومیکو چاوی لەسەر خاتوونە کراس سپییەکە بوو، کۆهتاکیش تەماشای

فوساجی ده‌کرد و ده‌ستی له‌ژێر چه‌ناگه‌ی دانا‌بوو، فوساجیش
سه‌ری داخستبوو تاماشای گو‌فاره‌که‌ی ده‌کرد.

ناگاریش سه‌رقالی ئاماده‌کردنی قاوه‌که بوو، خاتوونه
کراس سپییه‌که‌ش سه‌رقالی خواردنه‌وه‌ی قاوه‌که‌ی بوو به
خویندنه‌وه‌ی پۆمانه‌که‌یه‌وه، کی له‌ ژووره‌که‌ی دواوه‌ هاته
ژووره‌وه.

کو‌هتاکی هه‌ر که‌ بینی؛ 'واو زۆر ناوازه‌ ده‌رده‌که‌ویت.'

ناگاری؛ 'تۆ باشیت؟'

پووخساری سوور هه‌لکه‌پابوو.

کازوو له‌ چیشته‌خانه‌که‌وه‌ گوتی؛ 'ئوو داده‌ گیان پێم باشه
ئه‌م‌رۆ پشوو بده‌یت.'

کی به‌ هه‌موو توانایه‌وه‌ هه‌ولی ده‌دا باش ده‌ربکه‌ویت؛
'ئه‌خیر، من باشم.'

کو‌هتاکی؛ 'تۆ ئه‌م‌رۆ باش ده‌رناکه‌ویت.'

'پێم باشه‌ پشوو بده‌یت وانیه‌؟'

کی؛ 'نا من باشم به‌راسته‌.'

به‌لام له‌ ته‌واوی رووخساریدا ده‌رده‌که‌وت که‌ باش نییه‌.

کی هه‌ر له‌ مندالییه‌وه‌ به‌دلیکی لاوازه‌وه‌ له‌ دایکه‌بووبوو،
له‌وه‌ش خراپتر ئه‌و هه‌رگیز نه‌یده‌توانی کاره‌ قورسه‌کان
ئه‌نجام بدات، ته‌نانه‌ت ئه‌و روژانه‌شی که‌ وه‌رزشیان هه‌بوو
له‌ قوتا‌بخانه‌ به‌شداری نه‌ده‌کرد، چونکه‌ نه‌ده‌بوو ماندوو ببیت.
هه‌یرای گو‌تبووی؛ 'کی ده‌بیت بجه‌نگیت تا‌کو به‌ خوشی بژی.'

ٺهڪر نه توانم ڪاره قورسه ڪان بڪم ٺاسايه، ڪه واته نايڪم.
 ڪي هه ميسه بهو جوڙه بوو، ٺهو ڪاتهي ڪه وانهي
 وهڙشيان هه بوو ده بوو دابنيشتايه له سهر ڪورسيه ڪهي و
 نه جولايه، ياخود هه نديڪ جار تنها هاني ده دان له ياريڪردندا،
 ڪي هه ميسه هاوڙي هه مووان بوو، ڪاريگهري له سهر هه مووان
 ده بوو.

هه نديڪ جاريش ده بوو ڪي له قوتابخانه دابپرايه بهوي
 دهرمانه ڪانيه وه، ياخود له نه خوشخانه ده مايه وه. ته مهني
 حه ڦهه سالان بوو ٺهو ڪاتهي له قوناغي دووهي ٺامادهي
 بوو له نه خوشخانه ده مايه وه، چيڙي له وه ده بيني قسهي له ڪهل
 سهردانگه ره ڪان و په رستاره ڪان ده ڪرد و له په نجه ره ڪه وه
 ته ماشاي خه لڪي ده ڪرد ديڻ و ده پڙن.

پوڙنيڪيان پياويڪي بيني له سهر يه ڪيڪ له ڪورسيه ڪاني
 باخه ڪه دانيشتبوو، له نوڪي پني تا تهوقي سهر ي پيچرايوه وه،
 چاوي له سهر پياوه ڪه لانه ده برد، نه ڪ تنها له بهر ٺهوهي به
 باندج پيچراوه ته وه، به لڪو له بهر ٺهوش بوو ڪه پياوه ڪه له واني
 تر گه وره تر ده رده ڪه وت، ڪاتيڪ ڪچه ڪان له پاليدا ده پويشتن
 زور بچوڪ ده رده ڪه وتن به به راورد به ٺهو.

هه رچه نده ناشرين بوو، به لام ڪي به پياوه موميا ڪراوه ڪه
 بانگي ده ڪرد.

په رستاره ڪه به ڪي گوڻيو ڪه پياوه موميا ڪراوه ڪه به
 رووداوي هاوچو ٺاواي لنيهاتووه. له وڪاتهي ڪه ويستي له

شەقامەكە بېرېتەۋە ئۆتۈمبىلىكى بارھەلگىرى گەرە بەرەۋ
روۋى ھاتوۋە و لىنداۋە، پاشان ھەلداۋەتە نىو فرۇشكاكەي
بەرانبەرى، لەۋ كاتەدا پياۋەكە ھەستاۋەتەۋە بەبى ئەۋەي ھېچ
شىتىكى لىبىت لە كاتىكدا كەسىكى تر بوايە لەجىياتى پياۋەكە
ئەۋە مردبۈۋ، بەلام دۋاي ئەۋە پياۋەكە ھەستاۋەتەۋە بەرەۋ
شوفىرى بارھەلگىرەكە چوۋە، شۇڧىرەكە لىنى پرسىۋە تۋ
باشىت؟ بەلام پياۋە مۇميا كراۋەكە ھەلگىرتوۋە و لە ناۋ
ئۆتۈبىلەكە دەرىھىتاۋە، چونكە لەۋكاتەدا ئۆتۈمبىلەكە تانكى
بەزىنەكەي كوون بوۋە، پاشان گوتوۋىەتى پەيوەندى بە
ئۆتۈمبىلى فرىاگوزارىيەۋە بكن.

لە كاتىكدا تەۋاۋى جەستەي خوۋىنى لىچۇراۋە، بەلام بەبى
ئەۋەي ھېچ ئىسقانىكى بشكىت.

لەدۋاي بىستى چىرۋكى پياۋە مۇمياكراۋەكە، كى زياتر
ئاشقى پياۋە مۇمياكراۋەكە بوۋ، پۇژىكىان چوۋە بەردەمى،
ھەستى دەكرد بەرانبەر دىۋارىك ۋەستاۋە، بى شەرمانە پىنى
گوت؛ پىنم وابىت تۋ ئەۋ پياۋەيت كە دەمەۋىت ھاۋسەرگىرى
لەگەلدا بكنم.

ئەۋە يەكەمىن قسەي كى بوۋ بۇ پياۋەكە، بەبى ئەۋەي
قسەي ترى لەبەرانبەر بكات، پياۋەكەش سەرەتا سەرى
داخستبوۋ، بەلام دۋاتر پىنى گوت؛ ئەگەر ئەۋەت بویت دەبىت
لە قاۋەخانە كار بكنىت.

سى سال له پيوهندى دا بوون تا ئو كاتهى تهمەنى كى
بووه بيست سال و تهمەنى ناگارى بووه بيست و سى سال،
پاشان چوونه دادگا و هاوسه رگيريان كرد.
كۆهتاكى؛ "ئو".

كى پرداخه شوشه كەى له دەست كهوته خواره وه، كازوو
به په له هات و پارچه شوشه كانى كۆكرده وه؛ "خوشكى تو
باشيت؟"

كى دانىشت شوشه كان كۆبكاته وه؛ "من باشم."
"خوشكى وازى لىيىته من كۆى ده كه مه وه."
ناگارى به بى ئه وهى هيچ بليت تهنه تهماشاي ده كردن.
ئوه يه كه مين جار بوو كۆهتاكى هاوپىكهى ببينيت له و
بارودوخه، هه رچه نده ئو په رستار بوو، زور نه خوشى ده بينى
له بارودوخه جياوازه كاندا.

كۆهتاكى؛ "كى ئازيزه كه م."
فومىكو؛ "تو باشيت؟"
فوساجيش به ره و لايان هات.
"ببوره".

كۆهتاكى؛ "پىم واييت ده بينت كى بچيته نه خوشخانه."
"نا به راستى من باشم."
"به لام پىم واييت باشتى ده بم ئه گه ر پالېكه وم."
كى هه ستى به سه رسورپان ده كرد و هه ناسهى تهنگ
بوو بوو، به ره و ژووره كهى دواوه پويشت، ناگارى به دوايدا

رویشت: 'کازوو تکایه ئاگاداری قاوهخانهکه به.'

کازوو: 'بهلی بینگومان.'

فوساجی: 'قاوهیهک تکایه.'

'ئوو ... ببوره.'

فوساجی چاوهپینی دهرفهتی گونجاوی دهکرد تاکو داواکارییهکهی پیشکesh بکات. چونکه پیشتر داواي قاوهی کردبوو، بهلام بههوی بارودوخهکهوه دهرفهت نهبوو بوی بهینن. روزهکه بهم بارودوخه ناخوشه کوتایی هات.

کی دووگیان بوو، له کاتی دووگیانهکهی دا دادهنیشت و گفتوگوی لهگهل مندالهکهی دهکرد، روزهکهی بهمه دهستی پیدهکرد: 'بهیانیتان باش.'

به ناکاری دهگوت بابه.

'ئهوه دهبینیت یاوکه!'

'باوکم؟'

'بهلی!'

'زور گهورهیه!'

بهلی، ئهو تهنها جهستهیهکی گهورهی نییه، بهلکو دلیکی گهورهشی ههیه، زور میهرهبانه. بابه خوشهویسته.

'دایه و بابه ناتوانن چاوهروان بن تاکو له دایک دهبیت.'

کی له کاتی دووگیانییهکهی دا رولی ههردوو کارهکتهرهکهی دهبینی و قسهی لهگهل مندالهکهی دهکرد، بووه ههفتهی پینجهم، کی له ژیر چاودیرییهکی چری پزیشکدا بوو، بووه ههفتهی

پینجهم و منداله که بهر بهر پهله کانی دروست ده بوو، دلی دهستی به لیدان ده کرد.

له ماوهی دوو گیانییه که ی دا به هوی گورانکاری هورمونه کانییه وه زوو زوو میزاجی تیکده چوو، تاوینک دلته نگ ده بوو، تاوینک توپه ده بوو، هه ندیک جاریش سه رما یاخود گهرمای ده بوو. به ته واوی هه لسوکه وتی گو رابوو.

تا ده هات بارودوخی له گهل دوو گیانییه که یدا خراپتر ده بوو. هه فته ی شه شه می بوو زورتر سه ردانی پزیشک و نه خوشخانه ی ده کرد و زور به ی کاته کانی له نه خوشخانه ده مایه وه، ته نانه ت وای لیهات پزیشکه کان گوتیان ده بیت هه لپژاردن بکریت له نیوان منداله که و کی دا، چونکه به هوی لاوازی دلییه وه شه گهری بزگار کردنی ژیا نی هه ردووکیان زور لاوازه.

ته نانه ت پزیشکه که ئامار هشی به وه دابوو شه گهر ده یانه ویت کوتایی به دوو گیانییه که بهینن ده بیت هه رچی زوو وه شه کاره شه نجام بدن له نیوان هه فته ی شه ش بۆ دوانزه دا.

دوای شه وهی گه رانه وه ماله وه ناگاری ته واوی قسه کانی به کی گوت، به لام هه موو قسه ی کی شه بوو باشه ده زانم، ناگاری گه رایه وه قاوه خانه که، دوای داخستنی قاوه خانه که به ته نها دانیشتبوو، له ویدا تاکه ده نگ که ده هات دهنگی چرکه ی کاترمیره کان بوو.

له وکاته دا زهنگی ده رگا که لیدرا، به لام ناگاری هه چ کاردانه وهیه کی نه بوو، کو هتاک ی هاته ژووره وه بۆ شه وهی

مه والی کی بهرسیت، چونکه له خه می نه ودا بوو.
ناکاری ته نها سه ریکی جولاند و هیچی نه گووت. کوهناکی
مه ر که هاته ژووره وه؛ "بارودوخی کی چونه؟"
سه ر هتا که دووگیان بوو راسته وخو باسی نه وهی نه کرد که
دووگیانه، به لام چهند رۆژیک دواتر ده رباره ی دووگیانییه که ی
دوا. ناکاری راسته وخو وه لامي نه دایه وه، به لام دواتر گوئی:
"نه و باش ده بیت." کوهتاکی له سه ر کورسییه که ی نزیک ناکاری
دانیشیت.

ناکاری؛ "بیوره بیزارمان کردیت."
"پنویست ناکات وا بلیت، به لام ئایا نابیت ئیستا له
نه خوشخانه بیت؟"

ناکاری؛ "پیم گووتووه، به لام گویم بۆ ناگریت."
"به لی، به لام..."

ناکاری؛ "من له دژی نه وه بووم مندالی بیت."
کوهتاکی؛ "به لام هیچ شتیک رای نه و ناگوپیت..."
کی گووتبووی من له دژی منداله که م نه وه ک له نینوانیان
مه لپژاردن بکات. کوهتاکی نه یده زانی چی بلیت.
"نه وه زۆر قورسه."

کازوو له ژووره که ی دواوه هاته ده ره وه.
کوهتاکی؛ "کازوو..."
کازوو وه لامي نه دایه وه، راسته وخو پووی کرده ناکاری و
زۆر دلته نگ ده رده که وت.

ناگاری پرسپاری کرد؛ "ئەو چۆنە؟"

کازوو هیچی نەگوت، کێ لە ژوورە کە هاتە دەرەو بەرەو
لای ناگاری، کێ هیچی نەگوت، تەنھا پەنگی سێی هەلکە پابوو،
ناگاری سەری داخستبوو بەبێ ئەوەی هیچ بلیت هەردووکیان
بۆ ماوەیەک بە بێدەنگی مانەو.

کازوو گەرایەو چیشخانە کە، سەرقالی ئامادەکردنی قاوە
بوو، ئاوەکە ی گەرم کرد و پاشان کردییە ناو فلتەری قاوە کە،
لەبەر ئەوەی قاوەخانە کە زۆر بێدەنگ بوو بە ئاسانی دەتوانی
گوێبێستی ئەو بیت کە چی دەکات.

کێ بۆ ناگاری؛ "داوای لێبوردن دەکەم."

ناگاری؛ "دەربارەی چی؟"

"سبە ی دەچمە نەخۆشخانە."

...

کێ بە خەمبارییەو قسەکانی دەکرد؛ "دەمزانی دەبیت
وابکەم، پێشتر وابیرم دەکردهو کە ئەگەر بچمە نەخۆشخانە
جاریکی تر ناگەریمەو، بەلام ئەمە ئەو بریارە بوو کە
هەمیشە لێ ترساوم."

ناگاری؛ "دەزانم."

"بەلام پێم وابیت ناتوانم چیت بەم جوورە بەردەوام بم."
ناگاری بەبێدەنگی گوێی دەگرت؛ "زۆر شت هەیە کە
جەستەم دەتوانیت هەلیبگریت..."

کی دهستی خسته سهر سکی که چند ئینجیک گوره بوو
بوو ئیستا، گوتی: "پنم واییت له دایکبوونی ئه مندا له هه موو
.. ده بات."

"هه ره بهر ئه مه شه..."

ناگاری چاوهکانی تیژ کردهوه، هه موو نهوهی گوتی: "باشه،
کی ئازیزه کهم..."

ئه وه یه کهمین جار بوو کۆهتاکی به و جۆره کی ببینیت به
دلتهنگی، له و کاته دا تیگه یشت که مندا له که چ زیانیک به کی
ده که یه نیت ئه گهر له دایک بییت. جهسته ی بهرگه ی له دایکبوونی
ئه و مندا له ی نه ده گرت، ته نانه ت ئه گهر خوی هه لپژاردبا له باتی
مندا له که کهس لومه ی نه ده کرد.

کی: "من ترساوم ئاخو مندا له کهم دلخوش ده بییت. ئایا
مندا له که ی دایه به ته نها ده بییت؟ ئایا ئه وه ده تگرییه نیت؟"
قسهکانی بۆ مندا له که ده کرد وه کو هه میشه که ده یکرد: "ئه گهر
ته نها توم هه بییت تو لیم خوش ده بییت پۆله کهم؟"

گوئی گرتبوو، به لام هیج وه لامیک نه بوو.

فرمیسک له چاوهکانی ده هاته خواره وه.

"من ده ترسم... هه بوونی مندا لیک بۆ من چه نده ترسناکه"
پاسته وخو ته ماشای ناگاری کرد: "نازانم ده بییت چی بکه م، من
ته نها دلخو شی مندا له کهم ده ویست، ئایا ئه وه هیته زۆره؟"
ناگاری هیج وه لامیکی نه دایه وه.

فلاپ.

خاتوونه کراس سپییه که پەرتووکه که داخست که هیشتا ته واوی نه کردبوو، نیوانه پەرتووکه سوور و سپییه که ی کرده ناو پەرتووکه که. کی راسته وخو ته ماشای خاتوونه که ی کرد، خاتوونه که ش ته ماشای کرده وه، خاتوونه که چاوی داخست و کردییه وه، کی ههستی دهکرد ئەو چاوتروکاندنه مانای پەیهوئندی کردنه به شتیکه وه که پەیهوئندی به کی-یه وه ههیه، پاشان خاتوونه که به لای کۆهتاکی و ناگاریدا تێپەری و چوووه توالینته که.

کورسییه که ی- ئەو کورسییه-به تال بوو.

کی به رهو کورسییه که پویشت و له ویدا دانیشت، وهک ئەوهی شتیک بانگی بکات، ئەو شتهی که دهتوانیت بتهاته وه رابردوو، پاشان بانگی کازووی کرد؛ "کازوو... ئایا دهتوانیت قاوهیه ک دروست بکهیت تکایه؟"

کازوو که گوی بیستی قسه که ی بوو که میک وهستا، نهیده زانی چی له میشکی کی دا دهخولینته وه.

ناگاری ئاوپی دایه وه، کی بینی؛ "ههسته ئەوه تۆ به جدیته؟" کازوو پوو داوه کانی پیکه وه بهسته وه، ئەو پۆژه کۆهتاکی و فۆمیکۆ باسی گهشتکردنیان بو داهااتوو دهکرد، ههر بۆیه له کی پرسى؛ "دهته ویت سهردانی داهااتوو بکهیت وایه؟"

خهونی فۆمیکۆ زۆر ئاسانتەر بوو، دهیویست سهردانی داهااتوو بکات، تاکو دلنیا بیته وه له وهی که ئایا هاوسهرگیری له گهل گۆرۆ دا دهکات، به لام کازوو ئەوهی پین گووتبوو

کازوو: "پتویسته بزنام ده ته ویت بهیته چند سالی تر؟"
 پاشان کویه که ی ژنه که ی هه لگرت که که میک پیش نیستا
 قاوه که ی تیدا خوار دبووه وه؛ "ده بیت به دیاری کراوی بزنام چ
 سالیک، پوژ و مانگ و بهروار و کاتژمیره که م پی بلینیت؟"
 ناگاری به توپه ییه وه؛ "کازوو!"
 به لام کازوو هیچ گویی پیتهدا و به رده وام بوو؛ "ده مه ویت
 دلنیا بیمه وه له وه ی که ده یینیت..."
 "کازوو نازیزه که م."
 کازوو دلنای کرده وه که منداله که ی ده یینیت له داهاتوودا،
 هه ر بویه گوتی؛ "بویه دلته نگ مه به باشه."
 کی له مردن نه ده ترسا، به لکو له وه ده ترسا بمریت و گه وره
 بوونی منداله که ی نه یینیت. کازووش له وه ده ترسا به هوی
 بریاره که ی کی -یه وه ژیانی کی و منداله که بکه ویتته مه ترسییه وه
 و له کوتایدا نه توانن ژیانی هیچ کامیکیان پزگار بکه ن.
 هیوا پرووی کرده چاوه کانی کی و له دلی خویدا گوتی؛ له
 کوتایدا ده توانم منداله که م ببینم.
 نه وه نه گه ریکی زور زور که م بوو که پرووبدات و کی
 منداله که ی ببینیت له داهاتوودا، کی پرووی کرده ناگاری،
 به بیده نگي وه ستابوو، پاشان گوتی؛ "نه وه بکه که خوت
 ده ته وی."
 کی؛ "سو پاس."

کازوو به په له کوپی ژنه که ی برده وه چیشته خانه که و ناگاری
لای میزی ژمیریاره که وه ستابوو، بی نه وهی هیچی تر بلیت،
کوهناکیش دهسته کانی له ناویه ک نابوو نزای ده کرد. نه وه
به که مین جار بوو کی کازوو ببینیت له پرووی ناگاریدا بوه ستیت
و به قسه ی نه کات، کازوو که سینکی داخراو بوو، ته ناته که
چوه زانکوی توکیوش له کولیز ی هونه ر هیچ که سینک نه بوه
هاورپی، که ده هاته وه ماله وه ده چوه ژووره که ی خوی و
سهرقالی وینه کیشان ده بوو.

وینه کانی کازوو زور له راستی ده چوون، هرچه نده نه و
وینه به کی دیاری کراوی نه ده کیشا، به لکو هینده ی هستی به
نارامی بگردایه دهستی ده دایه وینه کیشان، ده لین هه ندیک شت
هیه مروف ناتوانیت به چاوی سهر ببینیت، به لکو ته نها هستی
پیده کات، یاخود هه ندیک شت هه ن مروف له ریگه ی زانین و
کارکردن و په ی پیبردن فیتری ده بیت.

پابلو بیکاسو یه کینک بوو له وانه ی که به وینه ی رهش و
سپی دهستی پیکرد، دوا ی مردنی هاورپیکه ی وینه کانی که میک
رهنگیان تیکه ل بوو، رهنگی شینی تیکه ل کرد، به لام دواتر که
بووه خاوه نی خوشه ویستیک وینه کانی رهنگاو رهنگی زیاتریان
به خوه بینی، نه مهش وهرچه رخانیکی گه وره بوو له میژووی
خویدا، دواتریش دهستی کرد به کیشانی وینه شینواوه کان که
به ناوبانگترینیان خاتوونه گریاوه که و گویرنیکا بوو. هرچه نده
کازوو سهرسامی کاره کانی پابلو بوو، شینوازی وینه کیشانی

له گهل نهودا يه کيان ده گرتنه وه، به لام کازوو بيري له وه نه کردوته وه چالنجي خه لک بکات، يا خود رای خه لک وه ربگريت، کازوو بيري له ناوبانگ نه ده کرده وه، نهو بهو جوړه نارام بوو که به ناسايي وينه کاني بمينيته وه له نيو خه لکيدا.

به هوی سارد و سړييه که يه وه له ده ربړيندا وای کردبوو که په يوه ندي له گهل خه لکدا نه بښت، ته نانه ت نهو کرپارانه شي که ده چوونه قاوه خانه که به مه به ستي گه رانه وه بو رابردوو هموو قسه ي کازوو نه وه بوو که پني ده گووتن: "گه رانه وه ت بو رابردوو هيچ په يوه ندي به منه وه نښه."

به لام بارودوخی کی جياواز بوو، به لينی به خويدا بوو که يارمه تي کی بدات له چوونی بو داهاتوو، کی پني و ابوو کازوو هوکارينکی هه يه وا يارمه تي ده دات بو گشت کردن بو داهاتوو، هوکاره که شي له به رچاو بوو.

"خوشکی" کی له دهنگي کازوو چاوه کاني کرده وه، کازوو له به ردهم ميزه که ي وه ستا بوو، سينييه که ي به ده سته وه بوو که کترييه زيوييه که ي له سهر بوو له گهل کوپی قاوه که.

"تو باشيت؟"

"به لي، من باشم."

کی خوی چاککرد و کازوو کوپه که ي له به ردهم دانا. کی بيري ده کرده وه بچيته چند سالی تر له داهاتوو، دواي که ميک گوتي: "دهمه ویت بچمه ده سالی داهاتوو، ۷۲ ي ناب." کازوو به زهرده خه نه يه ک وه لامي دايه وه: "زورباشه."

ئو بهرواره بهرواری له دایکبوونی کی بوو، بهرواریک بوو
که هیچ کام له کازوو یاخود ناگاری له بیریان نه ده کرد.
کازوو؛ "کاتژمیره که؟"

"کاتژمیر سینی پاش نیوه پو."

"کهواته ده سالی داهاتوو، له پوژی ۷۲ ی تاب کاتژمیر سینی
پاش نیوه پو."
"به لئ، تکایه."

کازوو کتیرییه ئاوه گهرمه که ی گرت به دهستییه وه؛ "کهواته
زۆرباشه."

کی پووی کرده ناگاری و گوتی؛ "دهتینمه وه."

ناگاری به بی ئه وهی ئاو پ بداته وه؛ "به لئ، باش."

کازوو پارچه فلتهره که ی له سهر کوپه که دانا و به چپه وه به
کی گووت؛ "قاوه که بخۆره وه بهر له وهی سارد بیهته وه."

کازوو ئاوه گهرمه که ی کرده ناو کوپه که، کی بیری له
قسه کانی کازوو ده کرده وه؛ "دلنیا ت ده که مه وه له وهی بیینیت."

هه لم له کوپه قاوه که به رزبویه وه، دهنگی ئاوه که ته واوی
قاوه خانه که ی ته نیوو، ورده ورده کی ههستی به بهرچاو
ته لخی ده کرد و دهست و پتیه کانی گهرم بوون و له زهوییه که
به رزده بوه وه، ههستی ئه وهی هه بوو که له سهر هه وره کان
دانیشته وه.

سه ره تا وای وینا ده کرد مندالیک ده بینیت له ناو باخیکدا یاری
ده کات، به لام دواتر ئه و وینا کردنه شی نه ما. باوکی کی-ش به

ھەمان شىۋە دلى لاواز بوو، رۇژىك لەو كاتەى لەسەر كار
بووبوو كەوتىبوو، كى ئەو كات لە پۇلى سىيەم بوو، دواى ئەو
رۇژە كى ش ناچار بوو ھەمىشە سەردانى نەخۇشخانە بىكات،
سالى دواتر باوكى كى ۋەفاتى كرد بە نەخۇشىيەكە.

بەلام لەدواى مردنەكەى باوكى، ھەستىار بووبوو. تەنانەت
لەناو دلتەنگى و خەمبارى خۇيدا نوقم دەبوو، شەوان ئەگەر
باوكى بىر بەھاتايەتەۋە بە خەمبارىيەۋە نوقمى خەو دەبوو.

كاردانەۋەى دايكى تۇماكو بۇ مردنى مىردەكەى بە
پىنچەۋانەى كى بوو. تەۋاۋى رۇژەكەى بە زەردەخەنە بەسەر
دەبرد. چونكە لەگەل ھاۋسەرەكەيدا دلخۇش دەرنەدەكەۋتن.
تاكە رۇژ كە تۇماكو بۇ مىردەكەى گريابىت تەنھا رۇژى
پرسەكە بوو، لە دواى ئەو رۇژەۋە بەردەۋام خەندە لەسەر
رووخسارى بوۋە، ھەر بەم ھۇكارەش كى پرسىياري لە دايكى
كرد؛ "بۇچى ھىندە دلخۇش دەردەكەۋىت؟ ئايا دلتەنگ نىت؟"

تۇماكو لەبەر ئەۋەى ھەمىشە مردنى بە بۇكسە تاريكەكە
ناۋزەند دەكرد گوتى؛ "لەبەرئەۋەى باوكت ئىستا لەناو
بۇكسىكى تاريكدايە پىت وايە ئەگەر بەم جورە بمانىننىت چۈن
بىردەكاتەۋە؟"

تۇماكو ھەۋلى دەدا راستەوخۇ ۋەلامى ئەو پرسىيارە بداتەۋە
كە گوتى؛ "ئايا تو دلخۇشىت؟"

"باوكت نەچۈۋە ناو بۇكسەكە بە ۋىستى خوى. بەلكو بە
ھۇكارىك چۈۋەتە ئەۋى، ئەگەر بىننىت ھەموو رۇژىك دەگرىت

پېت واپە چۇن بېر بىكاتهۋە؟ بېگومانم كە دلتەنگ دەبېت. تۇ
دەزانىت باوكت چەندە تۇي خۇش دەۋىست. پېت وانىيە ئەۋە
ئەۋ دلتەنگ بىكات كاتىك دەبېنىت ئەۋ كەسەي خۇشى دەۋىت
دلتەنگە؟ كەۋاتە بۇ دلخۇش نابېت، تاكو ھەموو پۇزىك باوكت
لە بۇكسەكەيەۋە بە دلخۇشى بېتېنىت. دلخۇشى ئىمە وا لە
باوكت دەكات دلخۇش بېت.

بېستى ئەم قسانە ۋاي لە كى كرد فرمىسكەكانى چاۋى
ۋىشك بېنەۋە.

دواتر كى لەئامىزگرت و گرىا، دۋاي ئەۋ ھەموو ماۋە
زۆرەي لە دۋاي پرسەكەۋە ھەلىگرتېۋون.

جارى داھاتوو نۆرەي من دەبېت بچمە ناۋ بۇكسەكە...

كى بۇ يەكەمىن جار تىنگەيشت كە چەندىك قورس بوۋە بۇ
باۋكى. بەھۋى لاۋازى دلىيەۋە دەيزانى كە لە چ كاتىكدا كۆتايى
پىدىت و دەبېت خىزانەكەي بەجىنېيلىت. بەلام بە بېرکردنەۋە
لە قسەكانى دايكى تىنگەيشت كە خۇشەۋىستى بۇ پۇلەكەي و
ھاۋسەرەكەي رېگەي پىداۋە بەۋ جۆرە ئەۋ ۋشانە لە زارى
بېنە دەرەۋە.

پاش كەمىك ھەموو شتىك لەپېش چاۋى ۋىبوو، دواتر
لەشى سوۋوك بوو، پاشان ھەستى دەكرد لە ئاستى زەۋى
بەرز دەبېتەۋە، پاشان نىشتەۋە لە جىگەكەي خۇي.
سوپاس بۇ كازوو، گەيشت - دە سالى داھاتوو.

یه که مین کار که کردی به چواردهوری خویدا ته ماشای ده کرد، هموو شته کانی قاوه خانه که وه کو خویان مابوونه وه، دیواره کان، گلوپه کان، ته نانه ت سنی کاتژمیری دیواره که ش؛ هموو شته کان له جینی خویان بوون، هه ندیک گورانکاری بچووک پروویان دابوو، به لام که سنی لینه بوو پینی بلیت نه وه له ده سالی داهاتوو.

هه روه ها پوژژمیریک لای ژمیریاره که دانرابوو له سه ر میزی ژمیریاره که ئاماژه ی به وه ده دا که به رواره که ۷۲ ی ئابه وه کو کازوو به لینی پیدابوو، له پشت میزی ژمیریاره که وه پیاویک وه ستابوو ته ماشای ده کرد.

هه ستنی به شله ژان کرد که پیاوه که ی بینی، پیاوه که تیشیزتینکی سپی و چاکه تینکی رهشی له به ردا بوو، بۆینباغی به ستبوو له گهل قژینکی ئاسایی داهینابوو، هیچ سه رسام نه بوو به وه ی له پردا کی ده رکه وت له به رانبه ری، که واته پیده چوو ده رباره ی نهینی قاوه خانه که بزانت.

پیاوه که هه ر به بیده نگي مایه وه، وا په رداخینکی به ده سته وه بوو سه رقالی سرینه وه ی بوو، پیده چوو له سنی یاخود له چله کانی ته مه نیدا بیت، که سینکی ئاسایی ده رده که وت، جینی برینیک به لای برۆیه وه بوو، تاکو لای گویی پویشتبوو.

ههم، ببوره...

کی له و جۆره که سانه نه بوو شهرم بکات له ده ستپیشخه ری بو قسه کردن، گرنگ نه بوو به لایه وه که سه که تازه ده ناسیت

به ره وهی قاوه که سارد بپیتوه...

ياخود کونه، راسته وخو به گفتوگويه کی هاورپيانه قسه ی
له گهل که سه که ده کرد.

هم، به پړتوه به ره که له کوټيه؟

به پړتوه به ر؟

به لی، به پړتوه به ری قاوه خانه که؟

پياوه که په رداخه که ی که رانده وه ناو تاقه که.

پنم وایت منم...

چی؟

بپووره، کیشه یه که هیه؟

تو؟ تو به پړتوه به ریت؟

به لی.

هی ئیره؟

به لی.

به راست؟

به لی.

کی سهری سوږما، ناکړیت ته وه راست پیټ.

پياوه که ش به هه مان شپوه سهر سوږماو دهر ده که وت، له

پشتی میزی ژمیر یاره که هاته دهر وه و گوتی؛ چیه - به راستی

کیشه که چیه؟ ته وه یه که مین جار بوو که سینک سهر سامی

خوی دهر بپریت دهر باره ی ته وه ی که ته وه به پړتوه به ره.

کی هه ولی ده دا له وه ټینگات له ماوه ی ته م ده ساله دا چی

روویداوه؟ به میشکیدا نه ده مات هوکاره که چیه. پرسپاری

زورى ھېۋو كە لە پياۋەكەى بىكات دەر بارەى ۋووداۋەكان،
بەلام نەدەيزانى ئاخۇ بىيارە راستەكە ئەۋەيە كە ئەۋ ھەموو
پرسىيارە لەۋ پياۋە بىكات. سەرەتا ھەۋلى دەدا خۇى ئارام
كاتەۋە.

دەبىت ئارام بىمەۋە ...

‘ھمم ...’

‘بەلى؟’

‘چى دەر بارى بەرپۋەبەرى پىشوو؟’

‘بەرپۋەبەرى پىشوو؟’

‘پياۋە بالا بەرزە چاۋ بچو كە...’

‘ئۆۋ ناگارى...’

‘بەلى؟’

‘لانى كەم پياۋەكە ناگارى ناسىيەۋە، كەۋاتە كى ھەنگاۋىك

بەرەۋ پىشەۋە چوۋ.

‘ناگارى ئىستا لە ھۆكايدۆيە.’

‘ھۆكايدۆ ...’

‘بەلى.’

‘بۇ ساتىك بىرى لە قسەكەى كىردەۋە؛ ‘بۈستە ھۆكايدۆ؟’

‘بەلى.’

ھەستى بە نا ئارامى كىرد، بايەتەكە ۋەك ئەۋە نەۋو كە

پلانى بۇ دانابوۋ. لەۋەتەى ناگارى ناسىبوۋ ھەرگىز باسى

ھۆكايدۆى بۇ ئاكرىبوۋ.

‘به لام بوچی؟’

پیاوه که: ‘باشه ناتوانم وه لامی ئه مه یانت بده مه وه.’

‘ئایا له پلانت دا هه بوو ناگاری ببینیت؟’

کی بیهیوا بوو له هه له تیگه یشتنی پیاوه که، چونکه ئه و بو
ئو شته نه هاتبوو. کی هه میسه به پنی یارودوخه که بریاری ده دا
چی بلیت نه وه ک قسه ی بو ئاماده بکات. بویه له بارودوخیکی
وه هادا نه یده زانی ده بیت چی بکات، پنی وابوو ئه گهر گه شتی
داهاتوو بکات مندا له که ی ده ببینیت، پیاوه که پرسى: ‘هاتوویت
تا کو کازوو ببینیت؟’

کی له کوتایدا که میک هیوای بو گه رایه وه: ‘ئه ها!’
چون ده بیت ئه و شته گرنگه له بیر بکات! ئه وه ی یارمه تیدا
بو گه رانه وه بو داهاتوو کازوو بوو، ئه وه ی به لینه که ی پندا هه ر
کازوو بوو، گرنگ نییه ناگاری له هوکایدو بیت کاتیک کازوو
لیزه بیت ده توانیت بابه ته که چاره سه ر بکات.
به په له پرسى: ‘چی ده رباره ی کازوو؟’
‘چی؟’

‘کازوو! ئایا کازوو لیزه یه؟’

ئه گهر پیاوه که که میک نزیک تر بوه ستایه به دلنییایه وه
کی یه خه ی توند ده گرت. تو به بوونه که ی وای له پیاوه که کرد
هه نگاوینک بچینه دواوه.
‘لیزه یه یا خود نا؟’
‘هممم... سه یرکه.’

پیاوه که کهمیک بیرى له قسه که ی کرده وه، پاشان گوتى؛
 "راستییه که نه وه یه که ... کازووش له هوکایدویه."

"ئای خودایه کازووش لیتره نییه؟"

پیاوه که سه رنجی کی ده دا که چۆن هیوا له پوو خساری
 براه "تو باشیت؟"

کی به نا ئومیدییه وه ته ماشای پیاوه که ی کرد، وهک نه وه ی
 بلیت هینده بهس نییه؟ به لام نه یده زای چی بکات دهرباره ی
 بارودوخه که ی.

"به لئ، من باشم."

پیاوه که که پرایه وه پشتی میزی ژمیریاره که، کی دهستی گرت
 به سکییه وه، بیرى ده کرده وه نه گهر نه و دووانه له هوکایدو بن
 که واته وا پیده چیت مندا له که شیان له که لدا بیت.

کی ته نها بیرى ده کرده وه، نه یده توانی چی بکات، له و کاته دا
 نه وه ی به میشکدا هات نه گهر چوونه داهاتوو ئاسانتر بووایه
 نه واه خه لک زیاتر ده چوونه داهاتوو.

بو نمونه نه گهر فومیکو و گورو به لینیان به یه کتر بدایه
 سی سالی داهاتوو یه کتر ده بینن نه وای بیگومان گورو به لینه که ی
 به جی ده هینا، به لام له و نیوه نده دا کومه لیک شت هه بوو که
 ده کرا پوو بدات، بو نمونه گورو له ریگه ی دا بو ئیره رهنگه
 دواکه ویت، یاخود له ترافیک بمینیته وه، یان ئاراسته که ی لی
 هه له ببیت و بجیته جیگه یه کی تر، یاخود نه و روژه له خه و
 بمینیته وه، یان به رواره که له بیر بکات و نه یه ت به واتایه کی تر
 داهاتوو شتی که تا کریت لئی دنیا ببین.

بەۋ پېتە بېت ئەگەر ناگارى و كازوو چوۋىن بۇ ھۆكايدۇ
ئەۋە ئىستا بە نىزىكەي ھەزار كىلۇمەترىان بېيۋە، تەننەت
ئەگەر لە نىۋەي پىگاش بە شەمەندەفەر بگەپىنەۋە ھىشتا پىن
پاناگەن و قاۋەكە سارد دەپىتەۋە بەرلەۋەي بگەنەۋە.

ئەگەر بگەپايەتەۋە ئىستا ھەرگىز نەيدەتۋانى پىگە لەۋ
پووداۋە بگىرىت كە پروویداۋە، ئەۋىش چوۋنى ئەۋ دوانەيە
بۇ ھۆكايدۇ پىنى شەرم بوو ئەگەر بگەپىتەۋە بەمجۆرە و
مىندالەكەي نەبىنىيىت، ھەر بۇيە كوپە قاۋەكەي ھەلگرت و
قومىكى لى خواردەۋە، بەلام لە لايەكى تر بە خۇي دەگۈوت
ھەرگىز پەشىمان نىيە لەۋ بېريارەي كە داۋىتى، ئەۋ دۋاي
شانسى خۇي كەۋتروۋە، ھەر بۇيە گەشتى كرد بۇ داھاتوۋ،
بىنگومان ئەۋانىش ھۆكارى خۇيان ھەيە بۇ گەشتەكە.

بۇ من ئەم بەلېنە تەنھا چەند خولەكىك لەمەۋبەر بوۋە،
ئەۋا دە سال دواترە، بەلام بى سود بوو... كە دەگەپىمەۋە دان
بەۋەدا دەنىم كە ئىمە...

كى دەستى برد بۇ شەكرەكە بىكاتە ناۋ قاۋەكەيەۋە.
لەۋ كاتەدا زەنگى دەرگاگە لىندرا، وىستى بلىت سلاۋ
بەخىرىيىت، بەلام پىاۋەكە پىش ئەۋ گۈتى، ھەر بۇيە قسەكەي
گەپاندەۋە، پىاۋەكە گۈتى؛ ئەۋە تۈيت؟

كچىكى بچوۋك بوو، وا دەرەكەۋت لە قۇناغى ناۋەندى
بىت، چۈاردە ياخود پانزە سالان دەبوو، جلى ھاۋىنەي لەبەردا
بوو؛ بلوسىكى سېي و پانتولىك و پىلاۋىكى ھاۋىنە، قزى لە

دواوه بهستبوو به قرديلهيه کي سوور.

ٺو ... ٺم ڪچهي ٺو پڙهيه.

ڪي ڪچهڪي ناسيهوه، ٺوه ٺو ڪچه بوو ڪه ٺو پڙه
هاتبوو له داهاتووهوه ويٺهيهڪي لهگهل ڪي دا گرت، ٺو پڙه
ڪه ڪچهڪه هاتبوو جلي زستانهيه لهبهردا بوو، قڙي ڪورتنر بوو،
ڪه ميڪ جياوازتر دهردهڪهوت. بهلام ڪي تواني به چاوڪانيدا
ڪچهڪه بناسيتهوه.

ڪهواته بهم جوهره چاومان بهيهڪتر ڪهوتوه.

ڪي سهرهتا دهستهڪاني نايه ناو يهڪ و له ڪچهڪي دهرواني،
ٺاخو پيشوازي له ميوانهڪه دهڪات، دواتر به ڪچهڪي گروت؛
”ٺيمه ويٺهيهڪمان پيٺهوه گرتوهه وايه؟“

بهلام ڪچهڪه شلهڙا به قسهڪي.

ڪچهڪه؛ ”بيوره باسي چي دهڪهيت؟“

ڪي درڪي بهوه ڪرد پرووداوي ويٺه گرتنهڪه دواي ٺم
يهڪتر بينينه پروودهدا؛ ”ٺو نا هيچ نيهه لهبيري بڪه.“

ڪچهڪه هيچ ڪاردانهوهيهڪي تري نهبوو، زهردهخهنهيهڪي
ڪرد و چووه ژوررهڪي دواوه.

باشه ٺمه وام ليدهڪات ههست بهباشي بڪهم.

ڪي ههستي به دلخوشي دهڪرد ٺيستا، سهرهتا ههستي به
نائومندي دهڪرد، سهرهتا ناگاري ليره نهبوو، دواتر ڪازوو
پاشان پياوهڪه هيچ زانياريهڪي پيٺهدا، پتي وابوو بهو جوهره
بگهريتهوه ٺيستا شهرمهزار دهبيت، بهلام دواتر ڪه ڪچهڪي

بینی که میک دلخوش بوو.

دهستی له کوپه که ی دا، کوپه که هیشتا گه رمبوو، که واته
ده بیت بینه هاوړی له گه ل کچه که، بهر له وهی قاوه که سارد
بیته وه. به بیرکردنه وه له و شته ی که که سیک بکاته هاوړی
خوی هی ده سالی داهاتووه لیدانی دلی زیادی کردبوو،
به جوریک ههستی ده کرد له سینه ی دینه دهره وه.

کچه که گه رایه وه ناو قاوه خانه که،
نوه...

به روانکه یه کی سووری به ستیوو.

نوه به روانکه که ی منه!

کی له ئامانجه سهره کییه که ی دوورنه که وتبوه وه، به لام
ده بوو دهر باره ی نوه کچه بزانت چیه.

پیاوه که به کچه که ی گووت؛ "نهمړو کاری زورمان نییه،
ته نها یه ک میوانمان لیره هیه."

به لام کچه که هیچ وه لامینکی نه دایه وه و له بهرده م میزی
ژمیریاره که وه ستا. پیاوه که ش هیچ قسه یه کی نه کرد، کچه که
میزه که ی دهر پییه وه.

نوو نوه شیوازه!

کچه که به هیچ جوریک سهری هه لنه بری ته ماشای کی
بکات، به لام کی چاوی له سهر کچه که لا نه دده دا، که واته نه گهر
نهم کچه لیره کار بکات ده کریت کچی به پړیوه به ره که بیت؟
کی نه گهره کانی لیکده دایه وه له میشکی خویدا.

بیپ بیپ بیپ بیپ بیپ بیپ بیپ

زهنگی تهلهفونهکه لئیده دا له ژوورهکهی دواوه.
کی! 'من دهبیت...' کی پنی و ابوو دهبیت وهلام تهلهفونهکه
بداته وه، چونکه وا دهسال تیپه پ بووبوو هیشتا زهنگی
تهلهفونهکه یان نه گورپیوو.

ئوو... وریابه... زور نزیک بوو...

یاساکه ی شکاند و له سهر کورسییه که هستا، نه گهر که میکی
تر بهرده وام بووایه پهنگه نه توانیت بگه ریته وه نیستا. پیاوه که
چوو ژووره که ی دواوه بۆ وهلام دانه وهی تهلهفونه که، کی
گوئی له دهنگی بوو که قسه ی دهکرد؛ 'ئهلو بهلئ؟ ئوو سلاو!
بهلئ، ئوو... ئوو وایه باشه. که میک بوهسته من بانگی ده که م...'
پیاوه که له ژووره که ی دواوه هاته دهره وه.

همم؟

پیاوه که تهلهفونه که ی بۆ کی هیئا.

'تهلهفونه.'

'بۆ من؟'

'ناگارییه.'

هر که گوئی له ناوی ناگاری بوو بهی بیرکردنه وه
تهلهفونه که ی وهرگرت؛ 'سلاو بۆچی له هوکایدویت؟ بۆم
بوون بکه ره وه چی بووی داوه؟' دهنگی هینده بهرزبوو له
قاوه خانه که دا دهنگی ده دایه وه.

پیاوه که هیچ کار دانه وه به کی نه بوو، بیده نگ گه رایه وه
چینستخانه که.

کچه کهش به هه مان شیوه بهردهوام بوو لهو کارهی که
سهرقالی بوو پیشتر.

‘نمه چیه؟ کاتم نییه؟ من نهو که سه م که کاتم نییه؟’
‘به نهستم دهتوانم گویم له دهنگت بیت! چی؟’
قاوه کهی له ساردبوونهوه نزیك دهبووهوه، به دهستیکی
وایه ری تهله فونه کهی گرتبوو به دهسته کهی تری تهله فونه کهی
پنبوو.

وشه کانی ناگاری دووباره دهکردهوه: ‘کچه گهنجه که؟ بهلی
لیرهیه، نهو کچهی دوو ههفته بهر له نیستا له داهاتوهوه هاتبوو
سهردانی قاوه خانه کهی کرد و وینه یه کی له که لمدا گرت. بهلی،
بهلی. چیه تی؟’ له کاتی قسه کاندای چاوی له سهر کچه که بوو،
پیم سهیره بوچی کچه که شله ژاوه؟ کی به دم تهله فونهوه
بیری دهکردهوه، بیرکردنهوه که بیزاری دهکرد، به لام ههولی
دهدا بیری لای نهو زانیاریانه بیت که ناگاری پنی ده دات.
‘ههر وهک پیم کوتی به نهستم دهتوانم گویم له دهنگت بیت
ئی؟ چی؟ نهو کچه؟’

کچه که مانه.

لهو کاته دا کاتژمیره که زهنگی کاتژمیر دهی لیندا ده جار.
لهو کاته دا تیگه یشت کاتژمیر سینی پاش نیوهرو نییه، بهلکو
دهی به یانییهوه، نهو کاته شی که نهو ده بیت له قاوه خانه که بیت
کاتژمیر سینه.

کچه که دهستی له وه هه لگرت که سه رقالی بوو، کی دووباره
کوپه که ی هه لگرت تا کو دلیاییتته وه له پله گه رمی قاوه که، ده بوو
بیخواته وه بهر له وه ی سارد بییته وه.
لای کرده وه ته ماشای کچه که ی کرد.
منداله که م...

ته له فونه که ی له سه ر میزه که دانا و که وته بیرکردنه وه ی
کچه که ی و قسه کانی ته له فونه که، ناگاری پیی گووتبوو.
تو گه شتت کرد بو ده سالی داهاتوو، به لام ئیستا له پانزه
سالی داهاتوو دایت، هه ردوو ساله که تیکه ل بوون بویه نه و
هه له یه پرویداوه، دوا ی گه رانه وه ت له داهاتوو ئیمه نه وه مان
زانی. ئیمه چووین بو هۆکایدو به هۆکاریکی به په له، چونکه هیچ
کاتمان نه بووه نه و کچه ی که ده بیینیت کچه که مانه، کانت زور
نییه ته ماشای کچه که مان بکه و بگه رتوه ماله وه به په له.
دوا ی نه و هه موو قسه یه ناگاری خه می کی بوو، داوا ی لیکرد
بگه ریتته وه ماله وه، نه وه شی پینگووت نه و کچه ی به رانبه ری
کچه که ی خویانه. له وه ش زیاتر کی هه سستی به په شیمانی ده کرد
له باره ی نه و بیرکردنه وه ی پیشووی.

نه وه ی به لایه وه سه یر بوو نه وه بوو کچه که دایکی خوی
نه ناسییه وه. هه ر بویه کی وا بیری کرده وه ده کریت نه وه کچی
که سیکی تر بیت، ته نانه ت ته مه نه که شی له وه گه ورتربوو که
ده یویست و هیچ سه رنجیکی کی نه دا که دایکییه تی. دووباره
کاتزمیره که ده سستی به زهنگ لیدان کرد، تیک تۆک... تیک تۆک،

به رله وهی قاوه که سارد بیته وه.

قاوه که له سارد بوونه وه نزدیک ده بوه وه.

کی ده یویست کوتا قسه ی له گهل کچه که ی بکات و پی
بلیت؛ ده توانیت لیم بووریت که هینامیته دوونیا وه؟

کی پرسپاری له کچه که کرد؛ ناوت چیه؟

سه رته کچه که به بیده نگه مایه وه و سه ری داخست، به لام
دواتر کوتی؛ 'میکي...' به خه مبارییه وه ناوه که ی گووت.

کی ده یویست زور پرسپاری تر بکات، به لام به بیستنی
دهنگی کچه که ی پرسپاره گانی که م کرده وه.

'تو میکي ناوینگی خوشه...'

کچه که کاردانه وهی کی به دلنه بوو، راسته وخو چوه
ژووره که ی دواوه، پیاوه که له چیتخانه که وه بانگی کرد؛
'میکي تو باشیت؟' به لام میکي وه لامی نه دایه وه.

'سلاو به خیر بییت! ثافره تیک هاته ناو قاوه خانه که بلوسینگی
سپی له به ردابوو له گهل پانتولینگی رهش و به روانکه یه کی سوور،
هه ناسه برکینی بوو. پیده چوو گهرمای که شه که کاری تینکرد بییت.
'ئه هه' کی ناسییه وه.

کی ثافره ته که ی ناسییه وه، ئه وه فومیکو بوو، که میک لاواز
بوو بوو.

فومیکو تیبینی ئه وهی کرد که میکي له وی نییه، کوتی؛ 'میکي
له کوئییه؟'

که واته فومیکو ده بیت به وه بزانتیت که ئه مرز کی سهردانی
قاوه خانه که دهکات پیاوه که کوتی؛ 'له ژووره که ی دواوه یه.'

هیچ بیرۆکه‌یه‌کی نه‌بوو چی پرووده‌دات.

فومیکو: 'بۆچی؟'

پیاره‌که به سهرسورمانه‌وه پرسى: 'چی؟'

فومیکو به تورپیه‌وه: 'ناتوانم باره‌ر به‌وه بکه‌م.'

پیاره‌که نه‌وه‌نده‌ی تیگه‌یشت پرووداویکی گرنکی له ده‌ست

چوو، یاخود ئه‌م‌رۆ بۆنه‌یه‌ک هه‌یه.

کی به ده‌نگیکی له‌رزۆکه‌وه گوتی: 'که‌واته تو ئاگات له

قاوه‌خانه‌که ده‌ییت؟'

فومیکو وه‌لامی دایه‌وه: 'ئو به‌لی، راسته‌وخۆ ته‌ماشای

کی کرد؛ 'قسه‌ت له‌گه‌ل میکی کرد؟'

کی هه‌ستی به نا‌ئارامی ده‌کرد بۆ وه‌لام دانه‌وه‌ی ئه‌م

پرسیاره.

فومیکو جه‌ختی له‌ پرسیاره‌که کرده‌وه: 'قسه‌یه‌کی تایبه‌ت

هه‌یه له‌گه‌لی؟'

کی: 'ئو، نازانم...'

'من ده‌چم و بانگی ده‌که‌م.'

'باشه.' فومیکو راسته‌وخۆ به‌ره‌و ژووره‌که‌ی دواوه چوو.

'بۆچی وا ده‌ییت؟'

کی به‌خۆی گوت: 'هه‌نده به‌سه ئیمه یه‌کمان بینى.'

'ئو، وه‌ره.'

'په‌نده‌چوو نه‌یه‌وینت قسه‌ی له‌گه‌لدا بکات...'

فومیکو: 'ده‌یه‌وینت! ماوه‌یه‌کی زۆره‌ چاوه‌په‌ینی ئه‌م ساته‌یه...'

نەرلەۋەي قاۋەكە سارد بېيىتەۋە..

“يىنم وابوو بوومەتە ھۆكارى دلتەنگىيەكى زور بۆي.”

“مىنىش يىنم وايە...”

كى كوپە قاۋەكەي ھەلگرت دووبارە، فۇمىكۆ گوتى: “كەۋاتە

دەتەۋىت ھەروا بىرۆيت و ھەموو شت بەجىيەيلىت؟”

كى: “دەتەۋىت يىنى بلىت من داۋاي لىيوردنى لىدەكەم...”

فۇمىكۆ: “بەلام ئەۋە... پىت وانىيە داۋاي لىيوردن بەس

نەبىت بۆ ئەۋە، ۋاتە خۆت بە پوۋبەپوۋ يىنى بلىت ئەۋە ھەلە

نەبوۋە كە ئەۋەت ھىناۋەتە دوۋنىيا؟”

من ھىشتا ئەۋەم نەھىناۋەتە دوۋنىيا، بەلام ئەم چىركەيە

بىريارەكە دەدەم بەين بىرکردنەۋە.

فۇمىكۆ: “مىكى بانگ دەكەم.”

كى ۋەلامى نەدایەۋە.

“دەچم بانگى دەكەم.”

فۇمىكۆ چاۋەرىنى ۋەلامى كى نەبوۋ، بەپەلە چوۋە

ژوۋرەكەي دواۋە.

ئۆۋ من دەبىت چى بىكەم؟

كى بەتەنھا لە قاۋەخانەكە مايەۋە، كەۋتە بىرکردنەۋە،

فۇمىكۆ راست دەكات ئەۋە قورسە بتەۋىت چى بلىت.

مىكى دەرکەۋت: فۇمىكۆ دەستى لەسەر شانى داناۋو.

مىكى تەماشاي زەۋىيەكەي دەکرد. فۇمىكۆ گوتى: “ۋەرە

گىانەكەم ئەم ساتە بەفېرۇ مەدە.”

مىكى...

كى دەيوست پر به دهنگى ناوى بېنيت، به لام نهیده توانی،
فومىكو گه رايه وه ژووره كه ی دواوه.

مىكى به بېدهنگى ته ماشاى زه وييه كه ی ده كرد.

كى؛ "تو باشيت؟"

مىكى كه مىك سهرى هه لېرى؛ "به لى."

"تو لېره كارده كه يت؟"

"به لى."

مىكى زور به ساده يى وه لامى پرسىاره كانى ده دايه وه،

به جورىك سهخت بوو گفتوگو كه به رده وامى پى بدرىت.

كى؛ "ناكارى و كازوو چوون بۆ هوكايدؤ؟"

"به لى."

"كه واته تو بۆچى لېره يت؟"

ئوو...

كى دواى شه وهى پرسىاره كه ی كرد په شيمان بوه وه،

نه ده بوو بې پرسىايه دهر باره ی شه شته، دواتر بېرى كرده وه

پرسىاره كه ی كه مىك هه ستىار بوو، به لام دواتر مىكى به

دهنگىكى نه رم وه لامى دايه وه؛ "وهك ده بېنيت من ده يت لېره

قاوه بۆ مىوانه كان ئاماده يكه م."

"قاوه دروست يكه يت؟"

"به لى، وهكو شه وهى كازوو هه مىشه شه نجامى ده دات."

ئوو.

"ئېشى منه ئېستا"

‘بە راست؟’

‘بەلى.’

دووبارە مىكى سەرى داخستەۋە بى ئەۋەي ھېچ قىسەيەكى
تر بىكات، كى-ش ھېچ بىرۈكەيەكى نەبوۋ چى تر بلىت، ئەۋەي
دەيۈست لىنى بېرسىت ئەۋە بو.

ئايا تۇ لىم دەبوورىت لەبەر ئەۋەي تۇم ھىناۋەتە سەر
دۇنيا؟

بەلام ھېچ بىرۈكەيەكى نەبوۋ ئاخۇ لىنى دەبوورىت ياخۇد نا،
چۈنكە بىۋە ھۇكارى دلتەنگى زۇر بۇي.

شىۋازى دەرکەۋتنى مىكى ۋاي لە كى كرد ھەست
بە لەخۇبايى بوون بىكات، دەرپارەي ھاتنى بۇ داھاتوو،
دروستکردنى ئەم بارودۇخە قورسە بۇ مىكى.

قاۋەكە ھىندەي نەمايو ساردىيىتەۋە.

باشە من بۇچى ھاتم بۇ داھاتوو؟ تەۋاۋى بابەتەكە ئىستا
بى سوۋدە. ھەموو ئەۋەي من بۇي ھاتبووم دۇزىنەۋەي مىكى
بو. بەلام ھەرچەندە من دەگەپىمەۋە رابردوو ئەۋە ناگۇرپىت
كە مىكى دلتەنگە.

ۋەكو كۇھتاكى كە گەپايەۋە رابردوو، بەلام نەيتۋانى ئەۋە
بگۇرپىت كە فوساجى ئىستا ئەۋى بىرناكەۋىتەۋە، تەنانەت
ھىراي-ش نەيتۋانى رىگە لە مردنى خوشكەكەي بگۇرپىت. بەلام
كۇھتاكى نامەكەي بەدەست ھىنا و ھىراي-ش خوشكەكەي
بىنى، لە كۇتايىشدا بارودۇخى فوساجى بەرەۋ خراپتر دەپۋات

و هیرای ش جاریکی تر ناتوانیت خوشکه کی ببینیتته وه.
 به هه مان شتوهش بو من هه رچه نده هه ولبدم نه و راستیه
 ناگوریت دوی پانزه سالی تر میکی دلتنگ ده بیت.
 کی کوپه قاوه کی هه لگرتته وه، دووباره گوتی: 'ناتوانم ریگه
 به قاوه که بدهم سارد بییتته وه...'
 کاتی گه پرانه وه یه.

به لام لهو ساته دا میکی به ره و پرووی هات و کوپه قاوه کی
 دانایه وه له سهر میزه که، راسته و خو چاوی بریه نیو چاوی.
 میکی...

کی نه یده زانی میکی بیر له چی ده کاته وه، به لام هیچ قسه یه کی
 نه کرد، ته نها چاوه رینی کار دانه وه ی کچه کی بوو.
 میکی: 'نه و کاته ی به فومیکوت کوت که نامه ویت چاوم به...
 بابه ته که به و جو ره نییه.'

کی گونی شل کرد بوو بو دانه به دانه ی وشه کانی.
 میکی: 'هه میشه ویستوومه که بتبینم و قسه ت له گه لدا
 بکه م...'

زور شت هه بوو به هه مان شیوه کی ده یویست پرسیماری
 له باره وه بکات: 'به لام لهو کاته ی که روویدا نازانم چی بلیم.'
 میکی: 'به لام به لی... زور جار هه بووه که دلتنگ بووم.'
 کی که بیر ی له ته نهاییه کی میکی ده کرده وه هستی به
 دلتنگی ده کرد.

ناتوانم نه و ساته خه مباریانه ت بو یگورم.

به رله وهی قاوه که سارد بیته وه...

‘به لام...’ میکی زه رده خه نه که وته سهر لیوانی و گوتی؛ ‘من زور دلخوشم که تو منت هینا وه ته دوونیا وه.’
ههستی دلخوشی وروژمیان کرده ناو دهماره کانی کی-
یه وه، نه وه یه که مین جار بوو کچه که ی بیینیت و وای پیتیت.
به لام...

فرمیتسک له چاوی کی هاته خواره وه.
هینانه دونیای تو تاکه شت بووه که توانیومه بۆتوی بکه م.
میکی ش دهستی کرد به گریان، به لام ههردووکیان دهستی
یه کیان گرتبوو پنده که نین.
‘دایکه.’

میکی به دایکه بانگی کرد.
به لام من هیچم پیت نه داوه...
کی دهستی به چاوه کانییه وه گرتبوو دهله رزی.
‘دایکه.’

کی درکی به وه کرد کاتی مالتا وایی هاتو وه.
‘چی؟’
میکی به زه رده خه نه وه؛ ‘سو پاس بۆ هه بوونی من، سو پاس...’
‘میکی.’
‘دایکه.’

کی نه محارهیان له دلخوشیدا لیدانی دلی زیادی کردبوو،
نه و کچه ی که ده بیته خاوه نی له به رده میدا وه ستا وه.
له کوتایدا تیگه یستم.

ئىستا بۇ كۆھتاكى نەگۇرا، بەلام شىنوازی مامەلەكردنى
بەرانبەر فوساجى خودكارانه گۇرى. درىژەى بە ژيانى دا
لەگەل فوساجى دا، ھەرچەندە دەيزانى فوساجى ئەوى لە
مىشكدا نەماو، ھىراى دووبارە گەرايەوہ لای خىزانەكەى و
پەيوەندى لەگەل خىزانەكەى دا نوئى كردهوہ، فىرى مامەلەى
مىللىيانە بوو لە مىوانخانەكە.

ئىستا ناگۇرپىت.

ھىچ لە فوساجى نەگۇرا، بەلام كۆھتاكى بەچىژەوہ گفتوگوى
لەگەلدا دەكرد. ھىراى خوشكەكەى لەدەست دا، بەلام بەو
ئىمەيلەى كە ناردى بۇ قاوہخانەكە پىندەچوو دلخوش بىت.
ئىستا ناگۇرپىت، بەلام ئەو دوو كەسە كۆھتاكى و ھىراى
گەرانەوہ ئىستا بە دلىكى نوئوہ.

كى چاوہكانى لىكنا.

مىشك لای ئەو شتانە بوو كە ناگۇرپىت و گرنگترىن شتم
لە ياد كرد.

فۇمىكو ماوہى پانزە سالە لەگەل مىكى بووہ. ناكارىش
وہكو باوكىك لەگەلدا بووہ و خوشەويستى پىنداوہ. كازوو
بە مېھرەبانىيەوہ مامەلەى لەگەلدا دەكات، پۇلى دايك و
خوشكى گەورەى بۇ دەبينىت. دركى بەوہ كرد ھەموو ئەم
خەلكە لە چواردەورى مىكى-ن بۇ ماوہى پانزە سالە كار بو
دلخوشبوونى ئەو دەكەن.

سوپاس بو ئەوہى بە سەلامت و دلخوشى گەورەبوويت.

مەنت زۆر دالخۇش كەرد، ھەموو ئەۋەدى دەمەۋىت بېلىم... ئەۋ
ھەستەيە كە لەناخمەۋە دېت.
"مىكى..."

"سوپاس بۇ بوونت."

دوای گەرانەۋە لە داھاتوۋەۋە فرمىسكى خوشى لە
چاۋەكانى كى دەبارى. ناگارى ھەستى بە ئارامى كەرد،
كۆھتاكىش چاۋەكانى پەر بوون لە فرمىسكى.

بەلام كازوو زەردەخەنەيەكى مېھرەبانى كەۋتە سەر لىۋانى،
ھەستى دەكەرد پووداۋەكە بەسەر خۇيدا ھاتوۋە.

"بەخىربېيتەۋە". پۇژى دواتر كى چوۋە نەخۇشخانە و لە
بەھارى داھاتوۋدا كى مەندالىكى كچى جوانى ھىنايە دوونىا.

لە پۇژنامەدا دەربارەدى ئەفسانە كۆنەكە سەر دېرىكىيان
بلاۋ كەردبۇۋە بەم ناۋنىشانە؛ "لە كۇتايدا گەرانەۋە بۇ پەردوۋ
ياخۇد گەشت كەردن بۇ داھاتوۋ ھېچ لە ئىستە ناگۇرېت، كەۋاتە
گەرنى كورسىيەكە چىيە؟"

بەلام كازوو بېروايەكى تەۋاۋى بەۋە ھەبوۋ كە تەننەت
ئەگەر كورسىيەكە نەتوانىت ئىستات بۇ بگۇرېت لانى كەم
دەتوانىت دلت بگۇرېت، ئەگەر دلىشت نەگۇرېت بىنگومان
ھۆكارىكى خۇى ھەيە.

ھەر بە شىۋازە نەرم و نىانەكەى خۇى دەيگوت؛ "قاۋەكە
بخۆرەۋە بەرلەۋەدى ساردبېيتەۋە."

تەنیا حاجى | *Tanya Haji*

public channel

Description

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

♥ چەنالىك تاييەت بە كتيب و بابەتى جياواز ♥

ئەم كتيبە لەلايان سارا نامىق كراوہ بە pdf
يئويستى بە دوعايە دوعاى خيىرى بۇ بكن

چەنال

<https://t.me/tanyahaji7>

بۇ راوبۇچون و پسيار بۇ كتيب مەينيرە ↓

@tanyahaji22

ئەكاونت ↓

<https://linktr.ee/tanyahaji22>

t.me/tanyahaji7

Invite Link

Warzer
Book

کتابخانه‌ی گۆلدن بووک بۆ چاپ و بڵاؤکردنه‌وه

ده‌توانن سەرچەم کتێبه دڵخوازه‌کانتان له‌ریگی
په‌یچه‌کاتی گۆلدن بووک‌وه داوا بکەن و بگانه‌ ده‌ستتان.

① Golden book ② ktebfroshe_warzer

③ Warzer_Book ④ Ktebfroshe_warzer

07701598762 - 07501444434

رومانیکه دواي څو پنداره وي، خو لاس ښه امانځگي لولت
 دهکات له سهر رابردو و نېستا و داهانو و، به لام پېت
 دهلي! گرنگترين سهرمايه ي تو نېستايه به و که سانه وه
 که له دورتن و بيانباريزه، چونکه دواتر هه سره تي
 زمره څه نه يه ک به روياندا دلت ويران دهکات.

Before the coffee gets cold

کتابخانه ي گولدن بووک
 يو چاپ و پلاوکرده وه

07701598762 - 07501444434

Golden Book Khabzha Warner
 Warner Book Chelasho Warner

